Theo. L. Cuyler

WAARHEID EN WANDEL

DOOR

THEO. L. CUYLER, D. D.

MET EEN VOORWOORD

VAN

REV. P. DE BRUYN.

VERTAALD EN UITGEGEVEN

DOOR

Revs. A. VENNEMA EN W. G. BAAS.

FEB 15 1894
CITY OF WASHING
53941-Y

1893.

THE LIBRARY
OF CONGRESS
WASHINGTON

BV4501
.C89

Entered according to Act of Congress, in the year 1893, by Revs. A. Vennema and W. G. Baas, in the office of the Librarian of Congress at Washington.

De Vertalers behouden zich het recht van herdruk.

GRAND RAPIDS, MICH.
DEMOCRAT BOEKDRUKKERIJ, 91 PEARL STRAAT,
1893.

INHOUD.

	Bladz.
Het Gezang bij de Fontein	1
Christus de Fontein	7
De Groote Belofte	13
Het Oude Kleed Oplappen	19
Zijt Degelijk	25
De Juweelen van Christus	32
Hemelburgers	37
Geeft Christus het Beste	42
Recht en Verkeerd Bidden	46
De Nacht van Mislukking—De Morgen des Gebeds	52
Christen voor—niet van de Wereld	57
Eene Preek Gedurende de Gansche Week	64
Het Leliewerk aan de Pilaren	67
De Spanning Doorgestaan	72
Winter Veranderd in Lente	78
Een voor Een	83
Nalezen voor Christus	89
Zoeken naar Heiligheid	94
Blikken op den Hemel	98
Het Vergaan der Goudschepen	103
De Honig des Woords	109
Kunnen Wij Verzekerd Gevoelen?	114
In Jezus Ontslapen	121
De Zeven Zaligsprekingen	128
Wedergeboorte	132
Jezus Alleen	148
Wat is U?	162
Elkanders Lasten Dragen	181

	Bladz.
Karakter Getoetst en aan het Licht Gebracht	200
Ongevoelig Worden	214
Onlangs Ingeschrevenen	228
Ingeschreven voor het Leven	234
Hoeveel Hebt Gij Verkregen?	240
De Lendenen Omgord	245
Wapper het Vaandel	250
Geestelijke Gezondheid	256
Ziele-voedsel	262
Waar is Uw Plaats?	267
Conscientie in den Godsdienst	272
Het Machtig Woord: "Neen"	277
Waakt!	283
De Gedachten-molen	288
Om Christus' Wil	293
Toewijding	297
Meer Overvloedig Leven	303
Vooruitbetaalde Gebeden	309
Eens Christens Schragende Kracht	314
Heldere Christenen	320
Zielen-arbeid	327
De Wijze Loopbaan	333
Het Oog op Jezus Houdende	340
Op God Vertrouwen in Wegen van Beproeving	346
Gods School, en Hare Lessen	352
De Bekeering van Kinderen	358
De Goede Herder	364
Wel Gezien	370
De Heere Onze Kracht	375
Eene Gestadige Zaligheid	381
Een Kind in het Midden	387
Het Nest van den Arend	393
Het Alziend Oog	409
Gezegende Medicijnen	414
Een Contrast	420
Bluscht den Geest Niet Uit	423
De Dienst der Liefde	429

VOORWOORD.

MET verblijdde mij zeer te vernemen, dat er andermaal van Dr. Cuyler's pennevruchten vertaald en uitgegeven zouden worden, en volgaarne voldoe ik aan het verzoek om aan die goede zaak een weinig bijtedragen. Naast Spurgeon heeft Theodore L. Cuyler aanspraak op de waardeering van ons Hollandsch volk.

En hij heeft die ook.

Dr. Cuyler is bij uitnemendheid een schrijver naar hun smaak, en om de volgende redenen:

Nimmer schermt hij in de lucht, maar men weet, hij heeft altijd dezen of genen toestand in het oog, en weet ook den vinger op het zeer te leggen, waar zulks noodig is.

In al het kanselwerk van zijne lange en gezegende bediening, werd het gevoeld, hoe brandend ernstig hij het heil van zielen zocht. Zijne geschriften geven ons denzelfden indruk.

Hij weet ook zoo behendig het onware en valsche te ontmaskeren, en menschen van alle droggronden aftebrengen, om hun hoop alleen op den Christus te doen bouwen.

Ons volk, dan ook, heeft groote achting voor Dr. Cuyler, omdat hij een meester is in de kunst om bedroefde harten te vertroosten. Waar tranen geplengd en grie-

ven geleden worden, daar gevoelt hij zich tehuis, en daar weet hij altijd "met den moeden een woord ter rechter tijd te spreken."

In menig huisgezin van mijn oude gemeente, is Cuyler's "Hart en Leven" een tafelboek geworden, en in mijn herderlijk werk aldaar, ondervond ik, dat die man Gods mij menigmaal met zijne waarschuwingen en vertroostingen was vooruitgegaan.

Achtervolge de Heere dit werk met Zijnen onmisbaren zegen!

P. DE BRUYN.

Grand Haven, Mich., 20 April, 1893.

VOORWOORD VAN DE UITGEVERS.

OVERTUIGD zijnde van de degelijkheid van Dr. Cuyler's geschriften, zoo dachten wij zou eene uitgave als deze, getiteld: "WAARHEID EN WANDEL" evenmin onwelkom zijn als "Hart en Leven," van denzelfden schrijver, uitgegeven in het jaar 1881.

In vele harten werd van tijd tot tijd eene begeerte ontwaakt naar meer van Dr. Cuyler's schoone, kernachtige en heilzame geschriften, en tevens dat zij zouden verzameld en bewaard worden in blijvenden vorm. De ondergeteekenden zijn geleid geworden om aan deze begeerte te voldoen, geen minder doel op het oog hebbende, dan om dienstbaar te zijn voor het heil van zielen en de bevordering van onze mede-Christenen in hun geestelijk leven.

"WAARHEID EN WANDEL," bevat eene reeks van stichtelijke overdenkingen ten dienste van oude en jonge Christenen, ook een zevental leerredenen die, naar ons oordeel, uit een achttiental het meest geschikt voorkwamen voor ons volk.

Allen die hunne roeping willen verstaan in verband tot hun Christelijk leven, en die nuttig willen zijn in de gemeente Gods op aarde, zullen wel iets hier ter eener zijde ter hunner beschaming ontdekken, maar ook ter

anderer zijde iets ter bemoediging vinden om voorwaarts te gaan op den weg ten leven.

Menig hart ook, dat geschokt is geworden door verliezen van dierbaren, zal ongetwijfeld in deze regelen troost vinden.

Moge de Heere deze geringe pogingen zegenen en dienstbaar maken tot de eere Zijns Naams, en het tijdelijk en eeuwig heil van velen.

A. VENNEMA.
W. G. BAAS.

Port' Jervis, N. Y.
Beaverdam, Mich.

EEN WOORD VAN DR. CUYLER.

GIJ hebt mijne hartelijke toestemming om mijne geschriften te vertalen. Ik verheug er mij in om ze gedrukt te zien in de taal mijner voorvaderen. Met de beste wenschen voor uw voorspoed, en gebed om een zegen op uw arbeid der liefde,

Blijf ik de uwe in Christus Jezus,

THEO. L. CUYLER.

HET GEZANG BIJ DE FONTEIN.

ER was prediking bij eene fontein. De prediker was Jezus van Nazareth, en de predikatie werd uitgesproken in tegenwoordigheid van eene arme zondige vrouw die het geheele gehoor uitmaakte. De Zoon van God gevoelde (wat wij dienaars van het Evangelie vaak vergeten op stormachtige Zondagen), dat *een* onsterfelijke ziel een groot gehoor is.

Ook andere bronnen of fonteinen in de Schrift zijn historisch, benevens de bron van Sichar. Eene te Bethlehem, staat in verband met eene ridderlijke handeling; eene andere te Nahor, met het begin van een zonderling huwelijk. Wij wagen echter, te zeggen, dat er eene bron is, waar de meesten onzer lezers nog nimmer vertoefden, en waaruit zij nog nimmer eene predikatie of een gezang hebben geput.

Zij was gelegen aan de grenzen van Moab, niet ver van den berg Pisga, welker ligging onlangs is ontdekt geworden. Zij draagt de naam van Beër, beteekenende een springende fontein. Nabij deze plaats kwam het dorstend Israël op hun reis van

Egypte naar Kanaän. De Heere had tot Mozes gezegd: "Verzamel het volk, zoo zal Ik hun water geven." Hier is eene belofte; doch, gelijk de meeste van Gods beloften, ze is met eene conditie verbonden. De conditie in dit geval is, dat de leiders van het volk moesten graven om water.

Een treffend tooneel doet zich hier voor. De leiders der menigte beginnen het losse zand te doorgraven, met den staf die ze met zich droegen. Mozes bestuurt het werk, en de aarde wordt snellijk uitgeworpen. Terwijl het graven geschiedde, zong het volk een eenvoudig lied—een der oudste liederen die tot ons gekomen zijn:

"Spring op gij put! zingt daarvan bij beurte! Gij put, dien de vorsten gegraven hebben, dien de edelen des volks gedolven hebben, door den wetgever, met hunne staven."

Oogenblikkelijk begon het verfrisschende water te vloeien; de uitgeholde plaatsen worden allengs gevuld. Het geruisch des koelen vloeds mengt zich met het gezang der menigte als zij voorwaarts dringen, en hunne dorstige tongen verkwikken met het koele nat. Het is een uitlokkend tooneel, en is vol van geestelijk onderwijs. Menige troostrijke les kunnen we verzamelen bij die uitstroomende bron te Beër.

We leeren op nieuw, de goede oude waarheid, dat de Heer voorzien zal. Het is eene grievende zonde, om God te wantrouwen, of om de Heilige Israëls te beperken. Hij kan rivieren in het midden

der woestijn openen, en het drooge kan Hij maken tot fonteinen van wateren. Zoo lang wij ongeloovig blijven, zullen onze zielen van droogte verdorren. Ontrouwe belijders, bevinden hun godsdienstig leven weinig beter, dan een eentoonig voortrekken door eenen zeer dorren woestijn van formaliteiten. Er is geen blijdschap in hunne ziel, en geen lied op hunne lippen. Zoo lang als Christenen hunnen plicht verzuimen, en het gebed opgeven, en Gode ongehoorzaam zijn, dan kunnen zij niet anders verwachten dan dorheid der ziel.

God plaatst Zijne fonteinen van heil binnen de poorten des *geloofs*, en ons geloof moet getoetst worden door onze ongehoorzaamheid. Zoo spoedig als Israël God geloofde, genoeg om te graven, en zoo ras de staven in het zand waren gestoken, begonnen de wateren opteborrelen. Het volk begon te werken, en de Heere werkte met hen. Zij baden, en hun gebed nam allengs den vorm aan van een gezang. Zij zongen hun gebed: "Spring op, o fontein!" Werkelijk, de diepste, rijkste, en meest gewijde zangen, zijn vol van ontboezemingen en smeekingen. Zij zijn vol van verlangen naar God en Zijne zegeningen. Dat onvergelijkelijk lied: "Jezus die mijn ziel bemint," is de levendige roepstem der ziel tot Jezus, dat Hij Zijn boezem van liefde zou ontsluiten, en om dan daar geborgen te worden. "Nader mijn God tot U," is een gebed hetwelk gedragen is geworden op de vleugelen der gezangen van een groot getal heilbegeerige harten. "Leidt

mij, o Gij Groote Jehova!" is een ander. Wanneer eene kerk lang dorstende is geweest, en begint te ontwaken tot eene verlevendiging, dan beginnen hare gezangen ook vurige ziels-begeerten te worden om de kracht uit de hoogte. Zulke gezangen zijn niet te onderdrukken. De ziel vloeit er in door. Gebeden mengen zich met dankzeggingen, en 's harten diepste behoeften zijn dooreengevlochten met des harten overvloedige dankbaarheid. Terwijl wij gravende zijn naar water en bidden om water, zingen wij uit dankbaarheid, dat het water begint te vloeien. Dit ingewikkeld idee doorloopt de rijke Psalmen van David. Ze zijn gebeden gemengd met loftuitingen.

Deze ziels-ontwikkeling behoort tot den besten arbeid van ieder Christen, en is zijne zoetste blijdschap. Hij verlangt naar Jezus, en naar een ruimer genieten van Jezus liefde, en naar eene rijkere toerusting van den Geest. Met zijne handen is hij gravende, doch met zijne lippen zingt hij. Het vervullen van zijn plicht is niet langer gedwongen, maar is een genot. Getuigt, geliefde broeders, die de blijdschap ondervonden hebben van opwekkingstijden, is niet het gepredikte Woord, en het gebed dat zondaren bekeerd mogen worden, en ernstig werk voor den Heer, geen geestelijk genot voor u geweest? Als gij de staven gebruiktet en de wateren der zaligheid ontsprongen, dan hebt gij met Israël gezongen: "Springt op, o fontein. Zingt daarvan bij beurte!"

Deze vergadering bij de fontein van Beër was oorspronkelijk eene samenkomst om den Heere te prijzen. Veel van dezulken moesten wij in onze kerken hebben, en als wij vervuld waren met den Geest, moesten wij ook onze offeranden van dank vermenigvuldigen. Zijn de zegeningen talrijk, de blijdschap is groot, en hoe meer blijdschap, hoe meer muziek. Zoolang Israël bleef murmureeren tegen God, versmachtten zij van dorst. Zoo spoedig zij begonnen te werken, te bidden en te zingen, begon de fontein te vloeien. Gelijk een groep matrozen op het dek, altijd trekken onder begeleiding van een deuntje, zoo ook Gods volk, zal altijd met meer harmonie en kracht samenwerken, wanneer het zich vereenigt met de stem des gezangs. "Wie dankoffert, die zal Mij eeren." De Heer heeft nooit behagen in het hooren van ons gemurmel of smaden van elkander. Hij heeft behagen in het gebed des geloofs, en in het lied der blijdschap. Het was niet alleen het gebed van Paulus, maar ook zijn middernachtelijk loflied, dat de oude gevangenis te Filippi deed ontsluiten.

Eene andere gedachte nog, moet niet vergeten worden, terwijl we staan bij de bron te Beër. Deze vloeiende wateren zijn eene schoone type van den Heiligen Geest. Terwijl het tooneel van de opgerichte koperen slang, eene type is van een verzoenenden Zaligmaker, zoo ook is de fontein van Beër een zinnebeeld van de invloeden des Heiligen Geestes. Christus gebruikte hetzelfde zinnebeeld

waarvan wij lezen in het zevende hoofdstuk van het Evangelie van Johannes. Wanneer de Geest Gods in onze zielen vloeit, dan ontstaat er verkwikking, vrede, kracht, heiligheid, en de zoetste, reinste vreugde. Dan werken wij voor Christus met veerkracht en moed. Dan zien we de vruchten van onzen arbeid ontspringen gelijk een vloeienden bron. Dan hebben we een nieuw lied in onzen mond, en ons hart vloeit over van lof. Onze zielen genieten reeds de voorsmaak des hemels. We worden in de stemming gebracht voor die halleluja's, die we aanheffen zullen in de zoetste vreugde, nevens de kristallijnen stroom die vloeit uit den troon van God en het Lam.

CHRISTUS DE FONTEIN.

ZOO iemand dorst heeft, die kome tot Mij en drinke! Dit was eene verbazende verkondiging. Als Plato dit uitgesproken had van zijne Academie, zou hij eene groote mate van eigen waan aan den dag gelegd hebben. Evenwel, een Galileesch burger, wiens volgelingen slechts een dozijn visschers en tollenaars waren, maakte dit der menschheid bekend. "Zoo iemand dorst naar rein geluk, Ik zal hem bevredigen; zoo iemand bekommerd is over de zonde, Ik zal hem redden; indien iemand verslagen is van hart, Ik zal hem vertroosten." Er is geen anderen uitweg. Of deze timmerman's Zoon van Galilea is een krankzinnig verleider, of anders is Hij een wezen bekleed met Goddelijke kracht. Geen krankzinnige, echter, heeft ooit drie jaren achtereen gesproken, zonder ooit een dwaze syllabe te hebben geuit; geen verleider heeft ooit zichzelf aan het publiek opgedrongen voor den tijd van drie jaren, zonder eene eigenlievende daad te doen. Jezus van Nazareth, dan, was wat Hij voorgaf te zijn—de Zoon van God.

Voor lichamelijke behoeften, behoefde Hij niet

tot anderen te gaan. Hij daarentegen, noodigt iedereen om te komen en van Hem te begeeren. Hij is geen vergaarbak die gevuld wordt uit andere bronnen, en die vatbaar zijn voor uitputting. Hij is gelijk een onuitputtelijke bron. Nooit te voren was de menschheid meer verdorven dan Israël, toen Jezus in de wereld kwam. Zelfs het Judaisme was gelijk geworden aan een woestijn; en zie! daar stort zich uit, deze stroomende fontein van kristallijne wateren. Hij is meer dan een leermeester, licht verspreidende over alle belangrijke en practische vraagstukken. Hij is meer dan een wonderwerker, blinden het gezicht—dooven het gehoor gevende; genezende hen die met ziekten bevangen waren, Zich Zelven gevende als de grootste gift, ooit der menschheid geschonken. Van Hem vloeien voort herstellende invloeden, uit de onuitputtelijke diepten van Zijn bestaan. Als de Waarachtige God Zelve zijnde, zoo kan een gansch dorstend geslacht, verkwikking uit Hem putten. "Het water, dat Ik geef, zal in u worden eene fontein, springende tot in het eeuwige leven." Het zijn niet slechts diepzinnige waarheden die Jezus aanbiedt, of een stelsel van leeringen, of een schoon voorbeeld van een goed leven. Hij geeft Zich Zelf als de Bevrediger: Drinkt Mij, neem Mij in uwe zielen, en gij zult nimmer sterven van dorst.

Welk eene dorstende menigte zien we overal de wereld doorkruissen! Kwakzalvers willen overal hunne wondermedicijnen aanbieden. Ambitie richt

hare duizelingwekkende ladders op, en verkondigt: "Zoo iemand dorst naar geluk, laat hem naderbij komen en klimmen!" Mammon plaatst boven de deuren van zijn tempels gewijd aan handel: "Zoo iemand dorst, laat hem tot mij komen en rijk worden!" Pleizier verlicht zijne zalen, en bespeelt zijne snaar-instrumenten, en plaatst voor ieders oog zijne flesschen, en roept ieder voorbijganger toe: "Zoo iemand ongelukkig is en dorst naar genot, laat hem binnenkomen en drinken!" Doch deze allen, zijn slechts ellendige gebrokene bakken die geen water houden. In aller ziel is eene schreeuwende behoefte welke het kaf niet voeden kan; eene dorst, die zich al scherper laat gevoelen, hoe langer men die in den boezem draagt. Mijne ziel erkent zonde en dorst om er van verlost te worden. Ik ben zoo zwak dat ik herhaalde malen omvergeworpen ben; ik heb kracht noodig, evenredig tot den strijd. Mijne aardsche bronnen van geluk zijn wisselvallig. De dood heeft alreeds meer dan eene schoone kruik in mijn huiselijken fontein gebroken. God heeft in mijn hart begeerten en verlangens gelegd, die een onzeker beekje niet bevredigen kan. Mijne ziel dorst naar den *levenden Christus!* Wanneer Hij de fontein binnen in mij opent, dan vloeit er vrede in, gelijk eene rivier. Reine beweegredenen wellen op, een streven naar heiligheid, en liefde in hare bevredigende volheid. 't Geweten wordt zuiver en rein bewaard door de tegenwoordigheid van Christus.

Deze fontein droogt nimmer op. Zij bevriest ook nimmer. Geen bezinksel bederft haar. Elk goed ding dat ik ooit gezocht heb buiten Jezus Christus, heeft zijn gebrek gehad, en het allerbeste heeft zijne teleurstellingen medegebracht. Maar wanneer ik een diepe teug verkreeg uit de wondervolle woorden van Christus, waren zij gelijk Jonathans honigraat, zij "verlichtte mijne oogen." Wanneer ik ooit Zijne beloften heb ingedronken, hebben ze op mij gewerkt, evenals Professor Tyndal zeide, dat de veldfiesch met Zwitzersche melk op hem werkte, voor hij den Weisshorn begon te klimmen. Zijne lichaamsleden werden als gesmeerd, en nieuwe kracht in elke spier doordrong.

Doch we moeten drinken uit den fontein, als wij kracht, leven en blijdschap willen ontvangen. De verkondiging is niet: "Komt tot den Bijbel en leest;" of: "Komt tot de kerk en luistert;" of: "Komt tot het altaar en bidt;" of: "Komt tot het doopvont en wordt gedoopt;" of: "Komt tot den Avondmaals-tafel en neemt er deel aan." Het is: "Komt tot Mij en *drinkt!*" Dit is eene vrijwillige handeling, zoo eenvoudig, dat een zuigeling door instinct haar verstaan kan. Op een heete Zomerdag, dompelen wij den emmer in de koele bron, en terwijl de heerlijke drank het lichaam doorvloeit, ontstaat er eene aangename verkwikking in al de vezels en zenuwen van het gestel. Zoo ook neemt het geloof Jezus Christus in, en Zijne genade bereikt elke eigenschap en toegenegenheid der ziel.

Coleridge zeide, dat het beste bewijs van de ingeving van Gods Woord, was, dat "het 't eenigste boek in de wereld is, dat *mij vindt* op elk punt van mijne natuur." Het beste argument voor Jezus Christus is, dat Hij alleen *mij bevredigt*. Zijne genade gaat tot de rechte plaats; Zijne troost verkwikt de gewonde plek; Zijn verlossend bloed maakt mij zeker van vergeving; Zijne liefde geneest mijne ongelukkige zelfliefde, als niets anders dit doen kan. Van bijna elkeen, en van bijna alle andere dingen kunnen we vermoeid worden, maar welk discipel van Christus werd ooit vermoeid van het water des levens? Met blijdschap put hij altijd het water uit deze bron van zaligheid.

Evenwel, tienduizenden rondom ons zijn stervende, niet vanwege het gebrek aan het levengevend water, maar omdat hunne dwaze, bedorvene harten er niet naar dorsten. Eene dame, die ter bevordering harer gezondheid een der tropische eilanden bezocht, schreef naar hare vrienden tehuis: "Dit is eene aangename plaats. Ik ontvang alle achting, en overvloed van voedsel en vruchten en verkwikkingen, doch ik heb geen eetlust. Als ik slechts maar eetlust kon bekomen, dan zou ik spoedig hersteld zijn." Helaas, binnen een maand tijds, was zij niet meer. Zij stierf, doch niet van gebrek aan voedsel, maar van gebrek aan honger; niet van gebrek aan verkwikkende dranken, maar er geen dorst voor te hebben. Zoo gaat het met de ergste kwaal der zonde in de menschelijke ziel; zij

doodt de graagte naar heiligheid. Wij verlangen naar andere bronnen van genot, dan die Christus aanbiedt. Opgepropt met des duivels bedriegelijke dranken, roepen wij gedurig om meer, en weigeren evenwel het water des levens aanteraken. Zalig zijn zij die dorsten naar reinheid en vergeving en vrede en kracht; want in Christus Jezus zullen zij verzadigd worden.

Deze woorden zijn geschreven voor hen die dorstig zijn. Gij, die werkelijk verlangt naar een beter en reiner leven; gij, die nog nooit verlost zijt geworden van de plaag en kracht der zonde, luister naar deze stem des hemels: "Zoo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke!" Er is eene kudde bij den fontein. Gaat en vereenigt er u mede. Put voor uzelven. Drinkt, dat uwe blijdschap volkomen zij. In den hemel is er een altijd-voortdurende Dankdag; want het Lam dat in het midden van den troon is, is hun Herder, en Hij leidt hen steeds naar nieuwe fonteinen van het water des levens.

DE GROOTE BELOFTE.

MENIGE der meest ingrijpende smarten in deze wereld zijn veroorzaakt door gebrokene beloften. Herhaalde malen wordt de handelaar in moeielijkheden, of zelfs tot een staat van failissement gebracht, omdat de belovende banknoten die hij in bewaring had, waardeloos bleken te zijn. Hoevele huisgezinnen zijn verwoest door de zonden van geschondene beloften; harten die gebroken zijn door de geschondene beloften van het huwelijk. "Tot de dood ons doet scheiden," is de plechtige belofte vloeiend uitgesproken, maar het is de "dood" van liefde of van zedelijk karakter dat de werkelijke scheiding teweegbrengt.

Terwijl beloften van menschen zoo vaak gebroken worden, hetzij door willekeur of zwakheid, zoo is het eene heerlijke gedachte, dat er EEN is, die getrouw is in het vervullen Zijner beloften, Wiens Woord zekerder is dan de eeuwige heuvelen. Somtijds *schijnt* Zijne Voorzienigheid Zijne beloften te wederspreken, als wanneer Hij Paulus verzekerde van de veiligheid van allen aan boord van het schip; evenwel, kwamen op de rechte tijd, op fragmenten

van het schip, de schipbreukelingen veilig aan land. Wij zijn menigmaal te haastig in ons oordeel over onzen Hemelschen Vader, en zien ook vaak verkeerd op hetgeen Hij overeengekomen is met Zich Zelven ons te geven. Nimmer is Hij overeengekomen om ons rijkdom of gezondheid te geven, of bevrijding van zorg, of scherpe kastijding. Doch "*dit* is de belofte die Hij gegeven heeft, namelijk het EEUWIGE LEVEN." Veel meer dan verlossing van de veroordeeling der zonde, wordt door dit woord "leven" aangetoond. Het is de inademing van een nieuw beginsel door den Heiligen Geest; het is de levendige organische vereeniging van de ziel met den Zoon van God. Omdat Hij leeft, zullen wij ook leven. Onze geheele geestelijke natuur wordt veredeld, gereinigd, met geestdrift vervuld en versterkt, door dit Christus-leven in ons uitgestort te hebben. Wij verliezen ook onze persoonlijkheid niet, noch onze verantwoordelijkheid om ons uiterste best te doen in waken en werken. De discipelen op de Galileesche Zee moesten allen aan de riemen trekken, gedurende den middernachtelijken storm, niettegenstaande Jezus aan boord was, beide als Loods en Beschermer. De Almachtige genade van Christus schenkt het nieuwe leven en onderhoudt het, en bevordert het liefderijk; doch niettegenstaande dit alles, gij en ik, moeten het in ons leven openbaren. Als wij slechts een kwijnend, zwak, onvruchtbaar leven bezitten, terwijl Hij het "meer overvloedig" aanbiedt, is het

ons eigen schuld. Wij moeten onze eigene zaligheid uitwerken, zelfs terwijl Hij aan ons en in ons werkende is.

De werkelijke grootheid van deze schoone belofte is, dat Jezus ons verzekerd heeft ons nooit te zullen verlaten. "Mijne genade is u genoeg," staaft dit alles. "Niemand zal ze rukken uit Mijne handen" meent, dat de hand, die ze vast houdt, Almachtig is; alle onze belangen moeten in dien hand blijven. "We worden door de kracht Gods bewaard, door het geloof, tot de zaligheid." Terwijl een jeugdig leeraar een bezoek bracht in de hut van eene beproefde Scotsche vrouw, rijk in ervaring, zeide hij tot haar: "Nannie, als nu, na alle uwe gebeden en waken en wachten, God eens zou toelaten dat uwe ziel zou verloren gaan, wat dan? De jeugdige nieuweling in de Godgeleerdheid, aanziende, antwoordde zij in gebroken bewoordingen: "Indien dat het geval ware, mijn vriend, zou God het grootste verlies leiden. Ik zou slechts mijn ziel verliezen, en dat zou een groot verlies zijn; doch God zou Zijne eer verliezen en Zijn karakter. Als Hij Zijn Woord verbrak, zou Hij Zich Zelven een leugenaar maken, en het gansch Heelal zou te gronde gaan!"

De beproefde geloovige was recht. Onze werkelijke, eenige grond van zaligheid ligt in Gods eeuwig Woord. Dit is de belofte, welke Hij ons gegeven heeft; laat ons daaraan vasthouden. Als het bewijs van mijn eigendomsrecht zeker bewaard

wordt, waarom zou ik dan in den nacht wakker liggen, uit vrees van uit mijn huis en bezitting gedreven te worden? Het is mijn zaak in het huis te blijven, en het is de taak der stad om mijn eigendomsbewijs te bewaren. Juist twee dingen zijn noodzakelijk voor een Christens hoop op zaligheid. Het eerste is, dat hij zeker moet zijn, dat hij leeft, en leven is zelfbewijsgevend. Een dood lichaam haalt geen adem, en beantwoordt ook geen vragen. Zoo lang als gij werkelijk ernstige boetvaardigheid en verlangen naar God ademt, zoo lang als gij eenigermate oprechte liefde tot Jezus gevoelt; zoo lang als uwe lippen zich bewegen in waarachtig gebed, en uwe handen zich uitstrekken naar gehoorzaamheid tot Christus bevelen, bezit gij nog dit waarachtig leven. Het leven moge wellicht zwak zijn en kwijnend, evenwel, het is daar. Maakt er u zeker van door ernstig zelfonderzoek, en door eene vergelijking van uzelven, met wat Christus van u eischt. Wanneer uw toestand met die van des Christens toestand overeenkomt, als in den Bijbel beschreven, dan getuigt de Geest met uwen geest, dat gij de Zijne zijt. Hebt gij werkelijk dit leven, streef om het meer overvloedig te hebben; hoe meer gij er van hebt, hoe rijker, reiner, krachtiger, en meer nuttig gij kunt worden.

Verzekerd zijnde dat wij wederomgeboren en levende zijn, het andere vereischte behoort uitsluitend tot God. Gij en ik hebben daar niet bezorgd over te zijn. God zal zorgen voor Zijne eigene be-

loften. Wanneer Hij zegt: "Hij die gelooft, heeft het eeuwige leven," dan hebt gij niets te doen, dan te gelooven en te gehoorzamen. Terwijl ik op een schoonen avond gezeten zijnde op de kanteelingen van het kasteelachtige klooster van Mar Saba, zag ik van daar neder in de diepte van den Kedron. Den geheelen nacht lag ik veilig in de sterke vesting, terwijl de jakhalzen huilden en de Bedouïnen buiten op roof loerden. Zoo mag ieder kind van God, die zichzelven heeft geherbergd in de vesting der goddelijke beloften, veiliglijk rusten, en laten jakhalzen huilen, zoo luide zij begeeren, of laten de vijanden buiten de vaste poorten op den loer liggen. "Dit is de belofte, die Hij ons gegeven heeft, n. l.: het eeuwige leven." Houdt u daaraan vast! Zoo lang als wij God vertrouwen in Christus, en ons geloof toetsen door ons gedrag, mogen wij de verantwoordelijkheid onzer zaligheid leggen op den Heere onzen God.

Maar, zal dit leven langer duren dan het graf? Zal het de groote geheimzinnige kloof overschreiden die ons van de onzichtbare wereld scheidt? Zal het eeuwig zijn? Dit zijn de vragen waarmede de overblijvenden zich somtijds kwellen, terwijl zij gezeten aan den oever van de doods-rivier, gadeslaan het langzaam verdwijnen van een dierbaar pand. "Kan ik *zeker* zijn dat er een hemel is voor dat dierbaar pand om intekomen?" Doch niemand komt terug uit de andere wereld; niemand zal ook ooit terugkomen, om een enkel woord van verzeke-

ring te brengen. De vaartuigen op die rivier des doods gaan allen éénen weg; en er is geen kans om terug te keeren!

Vooronderstel, echter, dat iemand terugkwam, ons vertellende, dat hij waarlijk een hemel gevonden had, en in deszelfs vreugde en heerlijkheid had deelgenomen. Zouden wij dit verslag gelooven, dan zou het moeten zijn op het gezag van één enkel *menschelijk* getuigenis. Doch als wij de getuigenis zouden gelooven van éénen man, is dan de getuigenis des Almachtigen Gods, niet oneindig grooter? Als wij ons slechts verzekerd gevoelen van een hemel, op de verklaring van iemand die tot ieder van ons terugkwam, dan stellen we ons tevreden met een geloof te beoefenen dat een worm des stofs verheerlijkt, en dat de God des Heelals onteert. Ik voor mij, wil liever een enkel woord van *goddelijke beloften* gelooven, dan een millioen van menschelijke beweringen. Lees maar eens het eerste hoofdstuk van den brief, dien de Heilige Geest door den hand van Petrus schreef, en leest het derde, vierde en vijfde vers. Zoo gij, als een volgeling van Christus, u niet verzekerd gevoelt van een "erfenis bewaard voor *u*," dan zult gij niet gelooven, al kwam er ook een heirleger van heiligen terug uit den hemel. Daarom *vertrouwt op God!*

HET OUDE KLEED OPLAPPEN.

SOMMIGEN der gelijkenissen van onzen Heer moeten niet zoozeer geweten, dan wel gewogen worden. Hoewel zij van weinig omvang zijn, nochtans zijn zij meest gewichtvol en practisch in hunne beteekenis. In een enkel vers is de volgende gelijkenis uitgedrukt: "Niemand zet eenen lap ongevold laken op een oud kleed; want deszelfs aangezette lap scheurt af van het kleed, en er wordt eene ergere scheur."

Geen verstandig mensch zal een oud, versleten, dradeloos kleed, verstellen of oplappen met een stuk onbewerkt en ongevold laken, en wel voor twee afdoende redenen: de nieuwe lap zou een leelijk aanzien geven, en het sterke laken, zou spoedig losscheuren van het versleten fabrikaat, en het geheel zou in mislukking eindigen. Door deze kernachtige gelijkenis, wilde de Groote Leermeester te verstaan geven, dat de oude bedeeling van ceremonieele plechtigheden haren dag had gehad, en verouderd was geworden. Zijn Evangelie was een nieuw stelsel van godsdienstig geloof en methoden, geheel volkomen en genoegzaam voor alle

personen en tijden. Eenige poging om haar op het verouderd stelsel van het Judaisme terug te brengen, zou mislukken. Het nieuwe geloof moest verlichamelijkt worden in nieuwe vormen van spreken en diensten.

Deze gelijkenis ziet zeer practisch op het levendig doel van het *karakter*, en de levendige ontwikkeling der bekeering. Geen andere vergelijking kan haast het karakter beter beschrijven dan van een fabrikaat, vervaardigd van onnoemelijke draden, en samengehaald door ontelbare steken. De eerste steken zijn gewoonlijk ingelegd door de hand eener moeder; en Zondagsschool onderwijzers en leeraars kunnen daarna veel doen in het maken of bederven van het fabrikaat. Zeer vele stoffen van dun en slecht maaksel, hebben een zacht en stevig aanzien, maar in het dragen verraden zij onsterke plekken en rafelen uit. Evenzoo met sommige menschen; zij zijn niet stevig genaaid, maar slechts los geregen. Wanneer de schering en inslag van het karakter zwak is en waardeloos; wanneer het in groote mate bedorven is door de zonde, zijn er twee wegen tot herstel: de eene is, het oude optelappen; het andere is, om het geheel en al wegtewerpen, en een nieuw fabrikaat te verkrijgen. De eerste is het plan van den mensch; de tweede het plan van Christus. Het onvermijdelijk bezwaar van de eerste methode is, dat een opgelapt karakter niet duurzaam is en ook niet goed staat. Harmonie is een eerste vereischte van

schoonheid, en een helder reepje van deugd boven een goddeloos leven gehecht, maakt slechts dat het overige van het fabrikaat er destemeer onaanzienlijk uitziet. Ook is er geen kracht genoeg in het fabrikaat om de ongepaste lap er aantehouden.

Wij leeraars begaan een jammerlijke fout, wanneer wij onze krachten inspannen tegen bijzondere zonden, inplaats van te letten op de bron van alle zonden, een goddeloos en onvernieuwd hart. Maakt de boom goed, en de vrucht zal goed zijn. Menig dronkaard, die walgt en schuwt van zijne eigene ongerechtigheid, heeft een plechtig besluit gemaakt met zijn kwaad te breken, die evenwel de geheele weg niet opgegaan is, om een nieuw hart en de machtige hulp van God interoepen. Hij heeft getracht om een nieuwe gewoonte op een oud onwedergeboren hart te lappen. En zelfs het papier waarop hij handteekening deed, als waarborg van het nalaten der zonde, kan spoedig scheuren, en de scheur erger maken. Zulke mannen als John B. Cough en Mr. Sawyer verklaren, dat wat de dronkaard noodig heeft, is een *nieuw fabrikaat*, gewrocht door de almachtige kracht des Heiligen Geestes. Zoo met alle verwante zonden van valschheid, Sabbatsschending, ontucht, begeerlijkheid, en meer anderen. Een man kan zich schamen voor zekere openbare handelingen van Sabbat-ontheiliging, en toch evenwel zijn eigen Sabbatlooze hart verbergen in zijn eigen huis, en brengen den dag in tergende zonde door tegen God. Een krachtige aansporing

tot geven, kan wellicht den gierigaard eene bijdrage afpersen, doch hij zal zijn beurs destedichter toehalen op een andere keer, en zijne begeerlijkheid destehechter maken. Wat hij noodig heeft is de smeltende kracht van een nieuwe liefde; als hij niet geeft uit een goed beginsel, dan is hij er niets beter om, dat men zijn geld van hem afgeperst heeft. Barnabas gaf zijn land aan de Christelijke Kerk, omdat hij zijn hart eerst aan Jezus gegeven had. Ik ben nooit in staat geweest, gedurende mijne geheele Evangelie-bediening, om een zondaar optelappen, zoodat hij geleek, en handelde als een waar Christen.

Christus' methode van handelen met menschelijke karakters is de eenige degelijke en voorspoedige methode. Hij zegt: "Ziet Ik *maak alle dingen nieuw*." Zoo iemand in Christus is, en Christus is in hem, die is een nieuw schepsel. Het verrotte kleed is weggedaan, en de volkomene gerechtigheid is aangedaan, zoo dat de schande van zijne naaktheid zou bedekt zijn. Hoe scherp toch, niet waar, ging Jezus door tot het hart der zaak met Nicodémus! Hij zegt niet tot de leergierige Farizeër, gaat naar huis en reformeert zekere verkeerde gewoonten, maar: "Gij moet *wederom geboren worden*." De jeugdige Schriftgeleerde was in staat om sommige zeer schoone lappen van deugd te vertoonen, en dacht er ook voor geprezen te worden; doch wanneer de Heiland hem een geheel nieuw kleed wilde geven dat zelfverloochening moest kosten,

vergezeld evenwel, met het ingaan ten hemel, zoo ging de arme man heen met zijn oud gelapt kleed, teleurgesteld en bedroefd. God heeft dit beginsel vastgesteld: dat geen vergeving van zonde en geen geestelijke zegeningen verkregen kunnen worden, dan door een innerlijk aannemen van Christus, en eene geheele nieuwe geboorte door den Heiligen Geest. De voornaamste gave van den Heere Jezus is een nieuw karakter. De Apostelen lieten nooit tijd verloren gaan met een evangelie te verkondigen van lapwerk. Hun tweeledige tekst was: "Bekeer u tot den Heer," dat boetvaardigheid meende; en "Blijf bij den Heer," dat een leven van geloof en heiligheid insloot.

Het komt vrijwel overeen met het idee van geestelijke kleeding waarvan de Apostel spreekt: "Doet aan den Heere Jezus Christus," dat hij iedereen aanraadde te doen. Dit beteekent dus de geheele inwikkeling en insluiting van onszelven in het heilig weefsel van Zijne volmaakte gerechtigheid en algenoegzame genade. Wij wandelen binnen onze kleêren. Zoo ook een standvastig Christen; hij wandelt binnen het schoone kleed, hetwelk Christus voor hem geweven en hem omgewikkeld heeft. Versta wel, dat het een "rok is zonder naad" waarmee de geliefde Meester ons voorziet; wij moeten het geheel hebben en anders niets. Dit kleed toch, niet waar, beschermt volkomen in alle soorten van weder. Hoe schoon is het, wanneer het gewasschen is in het bloed des Lams! Het

draagt ook zoo goed. Ik heb gezien dat het na vijftig jaren getrouwe dienst, het nog schooner uitzag dan nieuw, en het bruiloftskleed in den hemel, zal zelfs een bedelaar in glans doen schijnen als een engel.

Met zulk eene schoonheid van heiligheid ons aangeboden, waarom zouden zoo vele godsdienstbelijders tevreden zijn met slechts een weinig reepjes en lapjes? Zekerlijk zal een onbekeerd wereldling niet door hun bekoord worden, en komen en zeggen tot hun: "Waar hebt gij dit gevonden? Ik wil ook iets hebben gelijk aan dat." Beginsellooze Christenen ergeren slechts de lieden der wereld, en geven oorzaak dat zij zeggen: "Als dat uw Christendom is, dan wil ik het niet hebben; mijn jas is zoo goed als dat, en beter." Een slecht fabrikaat, wordt niet beter, door het oplappen van openbare gebeden en belijdenissen. Eene nieuwe bekeering, een nieuw hartewerk, en eene radicale herstelling der geheele natuur, dat is het wat God verlangt. En welk eene nieuwe kracht en schoonheid en onweerstaanbaren invloed zou er van alle onze kerken uitgaan, als we allen op nieuw gekleed waren in Christus Jezus!

ZIJT DEGELIJK.

DE edelmoedigste man van zijnen tijd stond op in de poort des tempels te Jeruzalem, op een openbare gelegenheid, en sprak eene korte, doch zeer doorwrochtte leerrede uit. Het was een model van eenvoudige, doch scherpziende prediking. Hij uitte echter geen boodschap door eigen brein bewerkt, maar verkondigde hun de boodschap Gods. Zij luidde op deze wijze: "Gij gansch Juda, indien gij waarlijk zult goed maken uwe wegen en uwe handelingen, dan zal Ik ulieden doen wonen in deze plaats, in het land dat Ik uwe vaderen gegeven heb." De zedelijke toestand des volks was beklagenswaardig geworden. Het gebod tot hen is: volkomene reformatie van karakter en gedrag! Eene rijke belofte is hun gedaan, als zij gehoorzamen; doch hielden zij vast aan hunne zonden, dan zouden hun tempel en hunne huizen verwoest worden.

De ernstige rede van Jeremia tot zijn volk is ook een uitnemend woord voor onzen tijd. Waar ook gemeenten "de week der gebeden" opvolgen met bijzondere godsdienstige oefeningen, voor de bekeering van zielen, daar kunnen de leeraars een goed

werk doen. President Finney, in de dagen van zijn grootste kracht, maakte gebruik van zulke teksten als deze, om ze diep in het hart en geweten intescherpen. Zoo brak hij de ongegonnen grond open en bereidde het voor het zaad des Evangelies. Hij geloofde in degelijk werk, in eene algeheele blootlegging van het kwade in het menschelijk hart; in eene volkomene overtuiging van zonde; in een degelijke reformatie van karakter onder de machtige werkingen van de vernieuwing des Heiligen Geestes.

De ongelukkige fout die velen begaan, is: dat zij zoeken naar een goedkoopen godsdienst. Sommige predikers en leermeesters, in hun begeerte om de heerlijke vrijheid des Evangelies en eenvoudigheid des geloofs aantebevelen, geven het idee te kennen dat het 't "*gemakkelijkste*" ding in de wereld is, een Christen te worden." Een zeer bevallige zomer-godsdienst verkondigen zij, welke gekenmerkt wordt door helder weder en zonneschijn, en een Christendom van dat soort een dicht-overdekt rijtuig, waarin iemand voor niets kan rijden en veilig, zonder veel schokken, aan de deur des hemels kan aanlanden. Zeer weinig ruimte wordt er door deze rozenwaterige onderwijzers overgelaten, voor de hardheid en verdorvenheid van het menschelijk hart, voor de vreeselijke kracht des satans, en voor de vergiftige atmosfeer waar ieder zijn pad doorheen moet strijden om de "prijs der roeping Gods" te kunnen verkrijgen. De edele oude Samuel

Rutherford, zeide op zijne nadrukkelijke en insnijdende wijze: Menigeen speelt slechts met het Christendom, en neemt Christus aan bijna voor niemendal. Ik smeek u, maakt toch dat de zaligheid uwer ziel *zeker* is, en zorg dat het zoeken naar den hemel uw dagelijksch werk is. Indien gij nog nimmer een nacht in ziekte en zielepijn *vanwege de zonde* hebt doorgebracht, dan hebt ge u nog niet op Christus verlaten. Let op de rechte kenmerken; als gij Hem beter bemint dan de wereld, en de geheele wereld zoudt willen opgeven voor Hem, dan is dit bewijs dat het *werk gezond is.*" Wellicht heeft geen schrijver ooit de rijkste, zoetste verrukkingen van toewijding, met een meer scherpe uiteenzetting van de duidelijkste regelen van alledaagsche zedenleer vereenigd.

De eerste stap die leidt tot een degelijk en bijblijvend christelijk karakter is: *berouw over de zonde.* Johannes de Dooper maakte dit de grondtoon van zijne bediening, als een voorbereidend werk voor den Messias. Jezus Zelf, naar Matteus, begon "van dien tijd af aan te prediken, en te zeggen: Bekeert u!" Ook wanneer de Apostel Petrus zijne Pinksterrede had uitgesproken, en drie duizend harten ontroerd en verslagen deden uitroepen: "Wat zullen wij doen?" was zijn prompt antwoord: "Bekeert u!" Hierin is eene logische noodzakelijkheid; want niemand kan aan zijne zonde vasthouden, en terzelfder tijd met dezelfde hand Christus aangrijpen. Niemand kan tot den Heere zich

wenden, totdat hij zijn rug gekeerd heeft naar al zijne verkeerde praktijken, en gewillig is geworden om zijn gedrag en handelingen te verbeteren. Onze geliefde broeder Moody, verklaarde eenmaal, dat hij vrijwat meer zegen genoot wanneer hij de goedheid van Christus had gepredikt, dan wanneer hij over bekeering had gepredikt; en dit openbaart het eenige zwakke punt, dat we ooit in de methode van deze meest populaire en krachtige prediker van het Woord ontdekt hebben. Een oogenblikkelijken en tijdelijken "zegen" mag verkregen worden door iemand te bewegen om optestaan en te verklaren dat hij gelooft in zulk een liefhebbend persoon als Christus Jezus, en toch kan die zelfde man of vrouw spoedig weer wegdrijven onder de heerschappij der zonde, welke hij of zij nog nooit verstandiglijk had verlaten. We betwijfelen het, of ooit eenig persoon Christus met ernst aannam, totdat hij behoefte gevoelde aan zulk eenen die hem van zijne zonden kon bevrijden. Niet een heeft zekerlijk in dat brandend hotel te Milwaukee er ever gedroomd om te vluchten tot de reddings-toestellen, totdat hij wakker werd voor de gevaren van de knetterende vlammen. Waarom zou iemand zich tot een Zaligmaker wenden die niet beseft dat hij er een noodig heeft, en dat er een afschuwelijk en doodelijk kwaad in zijn eigen hart en leven heerscht, waarvan hij gered moet worden?

Toen de oogen van David opengegaan waren voor de verfoeilijke verkeerdheid zijner hande-

lingen, vroeg hij niet naar eenige schikking, maar hij riep uit: "Wasch mij wel van mijne ongerechtigheid, en reinig mij van mijne zonde." Hij was gereed om geworpen te worden, gelijk een vuil kleed, in bijtend loogzout, en gewreven te worden en geslagen en gebeukt, totdat de zwarte vlekken gereinigd zouden zijn van het fabrikaat. Het is het werk van den Heiligen Geest zulk een afkeer van de zonde teweegtebrengen; daarom behoorden we te bidden om dien Geest. Het is de roeping van den Evangeliedienaar. om zulk een gezicht der zonde te brengen voor de aandacht van ieder onbekeerd mensch, en daarom moeten de predikers het ontzachelijk zondige der zonde voorstellen. Destehelderder het gezicht der zonde is, destemeer degelijk zal de boetvaardigheid zijn. "Gij moet wederom geboren worden," zei de Meester tot Zijn belangstellenden onderzoeker Nicodémus. Dus de nieuwe geboorte, of wedergeboorte, is het product van een nieuw beginsel in ons, hetwelk in strijd is met de zonde en de zondige neigingen des harten.

Het eenig bewijs van boetvaardigheid is geheele reformatie. Dit raakt beide karakter en gedrag; karakter, voor wat we *zijn;* en gedrag voor wat we doen. Deze verbetering moet degelijk zijn, en tot den wortel gaan, of ze zal weer verdwijnen als de morgendauw. De ondiepe "bekeeringen" die zoo vaak uitgebazuind worden, als resultaat van ondiepe, hartstochtelijke prediking, eindigt gewoonlijk in zeer ondiepe en ras voorbijgaande godsdienst.

Wanneer het donker en droevig fontein-hoofd van het *hart* niet gereinigd werd door den Geest, dan begonnen zeer spoedig de onreine stroomen weer doortevloeien in het dagelijksch gedrag. Zondige gewoonten werden nog niet nagelaten en uitgeroeid.

De sluwe praktijken in handelszaken, worden weer hervat, of de jonge man drijft weder terug naar zijn vroolijke verblijven; de onoverwonnene verkeerde driften beginnen weer aantevuren en te ontploffen; de geest der begeerlijkheid komt weer te voorschijn met vernieuwde kracht; in kort: de nieuwe gemoedsbeweging gaat voorbij, maar geen *nieuw mensch* blijft over. Christus heeft Zijn hand aan zulke bekeeringen niet gelegd. Ze zijn misleidingen, vaak van onberekenbare schade. Wanneer Jezus voorgesteld wordt, dan moet Hij, zal de zondaar Hem uit allen aandrang aannemen, voorgesteld worden niet alleen als oneindig schoon, teeder, barmhartig en liefderijk, maar ook als oneindig heilig, wiens oogen als vlammen fonkelen door alles wat *verkeerd* is. De bitterheid van zijn vrijwillig, bloedig lijden aan het kruis, ontstond uit de bitterheid der zonde. Hij ging er voor in den dood, om er voor te verzoenen.

Nog eene gedachte meer. Ware bekeering, vereischt *geheele* verbetering van gedrag, en voor wat men kleine zonden noemt, mag geen uitzondering gemaakt worden. 't Ging niet met allen die gezonken zijn, gelijk het ging met de "City of Brussels," welke door het aanvaren een vreeselijk lekgat ver-

kreeg en zonk; kleine lekgaten echter, ongestopt, zijn evengelijk noodlottig. Maclaren heeft terecht gezegd, dat zulke kleine aanhoudende verkeerdheden, zijn vaak de allerergste en meest doodelijke, die van beneden wortelen en de ziel omsingelen. Menigeen, die meent een Christen te zijn, is nog in grooter gevaar dan Koning David eenmaal was; ter oorzaak, bijvoorbeeld, van zijn kleine staaltjes sluwe praktijken in zijn handelsverkeer, die hij dagelijksch bedrijft. Witte mieren pikken een dood lichaam of geraamte spoediger schoon, dan een leeuw."

Er is eene voortreffelijke belofte, die met zulk eene degelijke verbetering van hart en leven gepaard gaat. "Dan zal Ik ulieden doen *wonen* in deze plaats." Dit bespreekt vrede en duurzaamheid onder de vriendelijke toegenegenheid Gods. Dit meent ruimte om te wortelen en te groeien. Een ziel die in Christus geworteld is, zal voorspoedig zijn gelijk een boom geplant aan waterbeken; de bladeren zullen nimmer verdorren, en de dood zal slechts eene overgang in heerlijkheid zijn.

DE JUWEELEN VAN CHRISTUS.

DE Heere Jezus, toen Hij op aarde verkeerde, was een der armste onder de menschen. Hij was in armoede geboren; Hij werd in eene kribbe gelegd in een stal; Hij ging te voet gedurende Zijn korte leven; gedurende Zijn werkend leven had Hij ook geen verblijf, alwaar Hij Zijn hoofd nederleggen kon; Zijn gekruisigd lichaam ook, werd begraven in een familie-grafkelder, daartoe afgestaan van een vreemdeling. Niettegenstaande dit, was Hij al den tijd bezig om fondamenten te leggen voor de meest heerlijke bezittingen in het Heelal Gods. Hij vergaderde steeds die rijkdommen die bestaan zullen, ook wanneer deze voorbijgaande wereld niet meer zijn zal. Deze rijkdommen bestaan in een ontelbaar getal *menschenzielen* die door Hem verlost zijn, tot eeuwige gelukzaligheid. Voor hun zag Zijn profetisch oog voorwaarts, wanneer Hij zeide: "Te dien dage, dien Ik maken zal, zullen zij Mij een eigendom zijn." Meer letterlijk overgezet luidt de passage: "Zij zullen Mij een verkregen volk—een bijzondere rijkdom zijn, in den dag dien Ik bereiden zal."

Christenen, zijn de juweelen van Christus. Zij zijn door verzoenend bloed gekocht; dit goddelijk eigendom was dus door een onberekenbare prijs verworven. Terwijl paarlen slechts gewonnen worden uit de diepte der zee, door gevaarlijk duiken der visschers, zoo ook worden de paarlen voor de Kroon van den Messias uit de modderige diepten der bedorvenheid opgebracht, door het neêrdalen van dien goddelijken Lijder, die kwam om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Het meest schoone en kostbare gesteente ons bekend, is van hetzelfde chemische stof als de zwarte en donkere kolen uit den mijn. Het kristallizeeren verandert de koolstof in diamant. De genade van onzen Heere Jezus Christus, verandert eene duistere ziel, zwart ook van nature als het git, in een juweel die de glorie van Christus aangezicht weerkaatst. Al de luister die het rijpste Christelijk karakter bezit, is de weerkaatsing slechts van de Zon der Gerechtigheid. Hij die het meest nabij Jezus leeft, schijnt het helderst. "Een "paarl voor de zwijnen geworpen" is niet meer uit haar plaats, dan een belijdend volgeling van Jezus in de vergadering der spotters, of in de plaatsen van wereldsche vermakelijkheden.

Niet alle kostbare juweelen glinsteren in uitstekende positiën. De Meester heeft Zijne verborgene juweelen. Er zijn kostelijke saffieren verborgen achter het schamel kleed, alswel bij hen die vertoeven op de donkere vliering van armoede. De zelf-

verloochenende dochter, die hare jeugdige krachten wijdt ten behoeve van hare zwakke moeder is een robijn, waarvan de Meester zegt: "Gij zijt Mijn eigendom, te dien dage wanneer Ik Mijne juweelen vergader." Menig kostbare paarl wordt er opgevischt uit den droesem van onkunde, in de Zendingsscholen door onzen getrouwe Zondagsschool onderwijzers. Alle ziel-zaligend werk is een paarlvisscherij voor Koning Jezus.

"Wij zijn Zijn maaksel," zeide de groote Apostel; en de luister van een juweel hangt veel af van het polijsten. Dit is vaak een scherp en een ernstig werk. Velen van Gods kinderen, kunnen zich de tijden herinneren, toen zij verkeerden onder de verschrikkelijke feil, of neergedrukt stonden bij den slijpmolen. Gezegend, echter, zij de tegenspoed, hoe fel ook, die aan den diamant nieuwen luister geeft! De Heer verspilde geen tijd aan waardelooze steenen; Zijne juweelen alleen zijn gepolijst naar de overeenkomst van een paleis. En niet alleen is deze proces bewerkt door een goddelijken hand, maar ook ieder Christen moet streven om zijn en haar karakter zooveel mogelijk sierlijk te doen zijn. "De ruwigheden moeten glad gemaakt worden door zorgvolle, inspannende zelfbeheersching; de scherpe hoeken moeten door zelfopoffering afgesneden worden; de buitenzijde moet effen gemaakt worden door dagelijksch werk en geestelijke oefening—zelfs beproevingen en smarten moeten geduldig gedragen worden, wetende dat

zij aan het karakter luister zullen bijvoegen, en meer waardiglijk het beeld des Meesters zullen weerkaatsen."

Wanneer deze juweelen gereed gemaakt zijn voor Zijne vele kronen, zal Christus hen tot Zich nemen in Zijne woningen. Er is groote goddelijkheid, zeide Luther, in de verklaringen der Schrift: "Zij zullen *Mijn eigendom* zijn, zegt de Heere." Dit recht is gegrond op de vrijkooping door het verzoenend bloed. Wedergeboorte door den Heiligen Geest bevestigt het, en elk waar geloovige heeft zichzelf overgegeven als Christus eigendom. Wij hadden geen andere meesters, tot op het uur onzer bekeering, dan "eigen ik," zonde en satan. Jezus zegt nu tot ieder Christen: Gij zijt *Mijn eigendom;* gij behoort aan Mij. Ik zal u onderwijzen, en u polijsten, en u plaatsen waar het mij behagen zal. Ik zal voor uwe zaligheid zorgen, en niemand zal u uit Mijn hand rukken. Gij zult Mij tot een bijzonder eigendom zijn in den dag mijner triomfantelijke verschijning. Ik zal u plaatsen in mijn kroon.

Welk eene kroningsdag zal dat zijn! Al het andere op deze aarde, zal slechts als hout en afval—geschikt alleen voor de vlammen—in vergelijking staan met Zijne geliefde kinderen. Dan zal de man van Nazareth, die hier geen woning had, in het volle bezit komen van Zijne heerlijke overwinningen. Die verloren zijn in de hel zullen door een grooter aantal door de verlosten in den hemel over-

troffen worden. Zij die Hem in den afgrond vervloekten, zullen weiniger zijn, dan die Hem in het Paradijs zullen kronen. Op het hoofd, eenmaal bloedende met doornen, zal schitteren de diadeem van Zijne koninklijke heerlijkheid. En dan zal de gansche wereld belijden, dat het rantsoen, al de lijdensangsten waardig was, wanneer de Koning Zijne overwinningstroon zal beklimmen, en omringd zal zijn met de scharen der verzamelde juweelen.

HEMELBURGERS.

ER is in het geheel geene meening in het eerste gedeelte van het twintigste vers van het derde hoofdstuk aan de Filippensen—"Maar onze wandel is in de hemelen,"—als wij het woord "wandel" in zijn hedendaagsche gewone zin gebruiken. Doch als wij den zin, naar het oorspronkelijke bezigen (als nu in de nieuwe Engelsche overzetting gedaan is), dan hebben wij de heldere en krachtige waarheid: "Ons *burgerschap* is in de hemelen." Deze uitdrukking was van bijzonder gewicht voor de Filippensen, want Filippi was een Romeinsche kolonie; Augustus had haar zulks gemaakt na zijne overwinning over Brutus. Het volk was trotsch op het feit dat zij behoorden tot het keizerlijk Rome, en dat zij hunne wetten ontvingen van de stad der Cæsars. Terwijl zij woonden te Filippi, was evenwel hun burgerschap gelegen in die roemrijke hoofdstad die de wereld regeerde van de oevers der Tiber.

Evenzoo is ieder waar kind van God een burger des hemels. Onze woonstede is hier boven. Een

deel der bloedgekochte familie zijn er alreeds, en elke dag getuigt van intreden van duizenden meer. Slechts een dunne scheidsmuur, scheidt mij van de menigten rondom den troon; wanneer de dood komt—dan valt die scheidsmuur, en dan zal ik ook daar zijn. Op aarde ben ik maar een pelgrim—een voorbijgaand reiziger, want dit is de plaats mijner ruste niet. Wij die Christus toebehooren, hebben hier geen blijvende stad; we zijn zoekende en jagende naar "de groote stad die fondamenten heeft, wiens kunstenaar en bouwmeester God is." Deze gedachte verschaft ons zeer veel troost in het midden van ontberingen en scherpe beproevingen op den weg. Dit leven is slechts onze oefenschool om ons te reinigen, en om ons meer "geschikt" te maken voor de hemelsche maatschappij waarin wij verwachten te zullen verkeeren.

Zijn we burgers van het Nieuw Jeruzalem, dan ook komen vandaar onze wetten. Met de uitdrukking "hoogere wet" hebben inschikkelijke staatsmannen gespot; doch geen staatkunde, geen partij, geen beleid, kan de toets doorstaan, die niet naar Gods eeuwige wetten van recht is ingericht. De beste burgers van deze republiek zijn dezulken, die hun leven inrichten naar de hoogere wet, welke God in Zijn Woord geschreven heeft. Geen wet is geschikt om uitgevoerd te worden, welke Gods Waarheid bestrijdt; en de belijdende Christen is een lafaard en is een verrader van Zijn Meester, die zijn godsdienst niet meebrengt in zijne staat-

kundige zaken, zoowel als in zijn handelsverkeer en huishouding.

"Indien gij mij liefhebt," zeide onze liefderijke Heiland, "zoo bewaart mijne geboden." De wereld rondom ons, heeft een ongeschreven wetboek van zeden en manieren. Ze richt hare banier op en naar haar eigen smaak en keuze regelt zij hare vormen. Doch zij zijn geen regelen voor u en mij; Jezus heeft "ons uit de wereld uitverkoren," en Zijn eigen leven heeft Hij ons ten voorbeeld en richtsnoer gegeven. Het motto van ieder beslist Christen moet zijn: Ik moet *voor* deze wereld leven, en toch niet *van* de wereld zijn. Daniël verrichtte zijne beste diensten voor het goddeloos Babylon, toen hij zijne vensters openhield naar Jeruzalem, en getrouw bleef aan Zijn Eeuwigen Koning. Deze wereld zal nooit bekeerd worden, door met haar te vereenigen; maar zij zou ontzachelijk beïnvloed worden, door het gezicht van een groote massa menschen, die leefden, spraken en handelden als *burgers van den hemel.* Hoe gezegend zou onze invloed zijn; welk eene kracht zou ons voorbeeld zijn; elk woord zou dan eene getuigenis zijn!

Ieder Christen, daarom, zou den moed moeten hebben om op zichzelven te staan. Het is van weinig beteekenis, hoe dat menschen over ons oordeelen; Hij die ons oordeelt is God. Wij zijn leden der maatschappij, en zijn verplicht voor haar welzijn ons best te doen, doch wij doen dit het beste, door te herinneren dat onze eerste onderdanigheid

is, jegens die maatschappij, waarvan Christus leidsman is. *Wij brengen ons verslag aan het hoofdkantoor.* De eerste vraag met mij als een Christen is: Wat heeft mijn Meester mij geboden? Zou Hij mijn levenswijze, mijn beheer van zaken, mijne vermaken, mijn humeur, mijn dagelijksch gedrag, goedkeuren? Indien dit zoo is, dan is het genoeg. Mijn burgerschap is met Hem, en ik moet zorgen dat andere menschen dit feit erkennen. Ik moet niet "te verkrijgen zijn," wanneer zondige gewoonten hunne eischen vertoonen, of wereldsche aanlokkelijkheden mij hunne verleidingen aanbieden.

Indien ik een dienaar van Christus ben, dan ben ik een inwoner van geen geringe stad—een lid van geen geringe familie. Laat ieder Christen zijne hooge geboorte, door een voorbeeldig gedrag bevestigen. Nooit mag hij bukken naar iets laags, nooit gevangen worden door verachtelijke listen; en ook nooit mag hij gevonden worden in verdachte plaatsen. Zoo hoog als de hemelen boven de aarde zijn, zoo veel hooger moesten de woorden en handelingen van een Christen zijn, en zijn geheel gedrag boven de wegen der zondaren. Hij moet steeds den moed hebben om recht te doen.

Indien wij burgers des hemels zijn, laat ons dan de dingen bedenken die boven zijn; en zoeken de schatten die opgelegd zijn bij Zijn rechterhand. Zoo zeker als we ons hart zetten op lagere dingen, zullen onze harten geneigd zijn te *breken.* Maar wanneer ik hoog genoeg klim, om mijn hart, mijne

oogmerken, mijn meest geliefkoosde dingen in de bewaring van mijn Zaligmaker te geven, dan kan satan zelf die niet bereiken. Is dit dan ook niet het ware "hoogere leven?"

De verbazende grootheid en heerlijkheid van dit burgerschap des hemels, zal eerst ten volle verwezentlijkt worden als we daar zijn. Johannes zeide dat er eenmaal "een stilzwijgen in den hemel van omtrent een half uur," plaats had. Zekerlijk, als gij en ik de Hemelstad bereikt hebben, en binnen geleid zijn in zijn voortreffelijk licht en snelopvolgende melodiën, dan mogen we wel verstomd stilstaan met een onbegrijpelijk wonder dat we daar zijn. Evenwel, we *zullen* daar zijn, als we ons erfrecht verkregen hebben door het zoenbloed van Christus, en wandelen waardiglijk overeenkomstig onze hooge roeping, en indien we verdragen als Hem ziende, die onzienlijk is. Dan zullen wij, die op deze planeet ons bevinden, als kolonisten, huiswaarts gaan naar ons *moederland*, en voor eeuwig met onzen Koning zijn!

GEEFT CHRISTUS HET BESTE.

MET *beste* is altijd goed genoeg voor mij, was het speelsch antwoord van eene dame, een onzer vrienden, toen we haar vroegen welke van velerlei dingen zij het meest begeerde. Wat onze vriendin zoo speelsch zeide, mag wel in allen ernst toegepast worden op de giften die ieder Christen zijn Zaligmaker diende te geven. Het beste is nooit te goed voor Hem; inderdaad, wij moesten Hem nooit wegzenden met iets minder.

Het hoofd-idee van het ware Christendom, is dit geven aan Jezus, alles wat we hebben en zijn. Dit is eene belangrijke meening van dat veel verdraaide woord *heiligmaking*. Sommigen gebruiken het als meenende een zeker proces van reiniging, of een afleggen van zedelijke verkeerdheden, totdat eene volkomene zondeloosheid bereikt is. Doch de gewone beteekenis van "heiligen" is "afzondering," "toegewijd te zijn aan God." Wanneer Jezus zeide: "Ik heilige Mijzelven," dan heeft Hij zekerlijk daarmeê niet gestaafd dat Hij onreinheid aflegde en volkomen heilig werd. Nimmer was Hij iets anders geweest dan zondeloos. Hij wilde

hierdoor zeggen: "Voor 's menschen verlossing en het uitvoeren van mijns Vaders wil heb Ik Mijzelven *toegewijd*." Een waar Christelijk leven is de gedurige toewijding van onze lichamelijke krachten, van onze gaven, onze toegenegenheden, ons geld, onzen invloed voor Hem die ons kocht met Zijn bloed. Hoe meer gewillig wij zijn, om aan Jezus te geven, het beste onzer bezittingen, destenader zullen we geraken tot ware heiligmaking. Is dit de *gewone* practijk van hen die Christus belijden, en die zichzelven Christenen noemen?

Neemt de zaak van geld. Hoe vele Christenen geven gewoonlijk een behoorlijk deel hunner inkomsten aan den Heer? "O, ik kan zooveel niet opbrengen als ik placht te doen," is een zeer algemeene verontschuldiging. Ja; evenwel, hebt gij niets verminderd in uwe levenswijze. Gij zijt begonnen met uwe liefdadige bijdragen intekorten, dat echter het allerlaatste moest gedaan zijn door u, wanneer bekorting in het een en ander voor u een vereischte werd. Het ware beginsel is: geef God den eersten eisch, en laat anderen wachten totdat men zijn plicht jegens Hem vervuld heeft. "Wanneer ik eenig geld heb," zeide Erasmus, "dan koop ik boeken;" en als er wat overig is, dan koop ik kleederen." Hier spreekt de echte geleerde.

Doch vele Christenen zeggen in practijk: "Als ik geld heb verkregen, dan zal ik mijzelven voorzien van een nieuw rijtuig, of mijne huisgenooten met wat nieuw huisraad, en als er dan wat over-

schiet, dan zal ik dat in de liefdadigheids-bus doen." Het beste schaap wordt geslacht voor den tafel van zelfzucht. Op Gods altaar legt men het allergeringste. Hetzelfde armzalige beginsel wordt aan den dag gelegd, wanneer zes dagen voor arbeid gegeven zijn, en een of twee avonduren ternauwernood afgestaan kunnen worden voor het biduur, of voor liefdadigen arbeid. De straf van al zulke kleine diefstallen van den Heer is: dat de bedrijvers arm worden in geestelijke dingen, en de rijke gerechten die God geeft nimmer smaken. "De zegenende ziel zal vetgemaakt worden;" al het overige is slechts vleesch en been.

Hier is voor ouders eene ernstige vraag in betrekking tot de opvoeding hunner kinderen, en voor zonen en dochteren van Christenen in het kiezen hunner levensroeping. "Die jongen is een zeer verstandige knaap; ik wil er een advokaat van maken. Zijn broeder is een goed conscientieuze jongen, doch heeft brein genoeg, denk ik, voor een dominé." Zoo spreekt de vader van een gezin, en de kinderen nemen het over. De een met tien talenten gaat naar de "Balie," en wordt wellicht een bekwaam advokaat, doch een zeer klein Christen. De andere, met twee talenten, geeft zich over aan het werk van zielen te winnen, en wordt bezitter van een groote erfenis in den hemel. God zegende den eenen welke Hem het beste gegeven had; de andere "maaide waar hij gezaaid had," en verkreeg niet eens een mandvol.

Jezus heeft een souverein recht op het beste brein, de beste opvoeding, de beste bezitting, de beste krachten in het land. Vooronderstel dat de waardige Stephen H. Tyng in zijn jeugd besloten had, dat zijne vermogens alleen waardig waren besteed te worden aan de rechtsgeleerdheid of het Hoogerhuis; vooronderstel dat hij met anderen had gestaan naar rijkdom en eer; zou hij op tachtigjarigen leeftijd de gelukkige man geweest zijn, die hij was, met de zegeningen des Hemels die zijn grijze haren bedekten, gelijk een kroon des lichts?

Wij beweren niet dat iemand Christus niet dienen kan in eenig ander beroep dan de Evangeliebediening. Doch wij staven dat een waar Christen niet te rade diende te gaan met vleesch en bloed, wanneer hij een levensroeping kiest. Het eerste recht van Christus op het beste wat wij bezitten, is de eenige gulden regel. En deze regel, goed betracht, zal aan den dienst van Christus *het allerbeste geven* van menschelijke kracht en invloed. Wat dan overblijft, mag gewijd worden aan de mindere eischen van "de dingen die vergaan."

RECHT EN VERKEERD BIDDEN.

"VERLUSTIG u in den Heere, zoo zal Hij u geven de begeerten uwer harten." Dit vierde vers van den zeven-en-dertigsten Psalm, werpt een vloed van licht op de belangrijke vraag: wat is recht en wat is verkeerd bidden? Zeer vele gebeden zijn uit eigenliefde geboren, en nemen den schijn aan van onzen Vader in de Hemelen te dicteeren. Het is geen ootmoedige smeekbede, ontstaan uit een vromen onderdanigen geest; maar het heeft den inhoud van een eisch. Wanneer wij naar onzen bank gaan en bieden een check van duizend dollars aan, dan hebben we een recht om die som van de kassier te eischen, onder beding, dat genoemde som op ons krediet staat, op de boeken der inrichting. Gods beloften jegens Zijne kinderen, echter, zijn niet zonder voorwaarden; wij hebben zulke geestelijke goederen niet op ons krediet staan, zoodat we het recht zouden hebben om de God der wijsheid en der liefde iets te bevelen. Het gewoon spreekwoord van "trekken uit de bank des geloofs" kan zeer misleidend zijn.

Wat is duidelijk neergelegd als eene noodzake-

lijke kwalificatie van recht te bidden, in het bovenstaande aangehaalde vers van den Psalm? Het is een *recht verlangen naar God.* Wanneer de ziel verkeert in geheele onderwerping aan God, dat zij oprecht kan zeggen: "Niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt;" wanneer zulk eene ziel zich verheukan in de regeering Gods, en in het aanschouwen Zijner heerlijkheid, dan zullen hare begeerten zoo gereinigd zijn, en zoo gespeend aan de overblijfselen van zelfzucht, dat zij zonder vrees voor God mogen worden uitgestort. In zulk eene stemming van onbaatzuchtige onderwerping, mag de ziel, inderdaad, vrijmoediglijk naderen tot den troon van God, en vragen om genade wat zij in elk uur des levens behoeft. De wil van God en de wil van een oprecht Christelijk hart komen *overeen.* God heeft behagen te geven aan hen, die berusten in wat Hij doet. Dezulken zijn gewillig, Zijn "neen" zoowel als Zijn "ja," te ontvangen, want zij zoeken hunne eigene grootheid niet; maar de Zijne; zij vinden hunne blijdschap in de harmonie van hunne eigene begeerten met den wil van God.

Eene belangrijke opheldering van het verschil tusschen goed en kwaad begeeren, wordt ons in het geschiedverhaal van Jakobus en Johannes geleverd. Deze twee visscherlieden kwamen tot onzen Heer en zeiden tot Hem: "Meester! wij willen dat gij ons doet, wat wij van u begeeren zullen." Dan ontglipt hun de verbazende vraag, dat Hij één hunner zou zetten aan Zijn rechter- en den anderen

aan Zijn linkerhand, wanneer Hij Zijn koninkrijk te Jeruzalem of elders, zou opgericht hebben. Hoewel het zoekende te verbloemen, nochtans zijn zij eigenlievende postjes-zoekers. Hun droom was van twaalf tronen, met hun eigen in het midden. Hij zag, echter, inplaats van deze, drie kruizen van ellende en schande, en Zijn eigen in het midden. Het was geen kroon, maar een lijdensbeker, die Hem gegeven zou worden te ledigen, en teederlijk vraagt Hij, of ze daartoe gereed waren. Zoo lang als deze twee ijverzuchtige discipelen hun blijdschap vonden in zichzelf te zoeken, kon en wilde Jezus hun de begeerten huns harten niet geven.

Nu—enkele jaren later, en wat ziet men? Gij zult deze zelfde personen ontmoeten, die de sterkste verklaringen uiten, in betrekking tot Gods gewilligheid in het hooren en antwoorden des gebeds. Hunne eigene harten waren zoo vernieuwd geworden door den Heiligen Geest, zij zijn zoo toegewijd geworden aan den dienst van hun Meester, en harmonieëren zoo volkomen met Hem, dat ze niet vreezen tot Hem te komen en te zeggen: "Doet voor ons wat wij begeeren." Hunzelven gereinigd hebbende en zelfzuchtige begeerten in hun gesnuikt te hebben, verheugen zij zich bij de ontdekking hoe volkomen en aangenaam zij bevredigd zijn—zelfs boven hun bidden. Zelfs een hunner, (Jakobus) verklaart, dat "zoo iemand wijsheid ontbreekt, dat hij die van God begeere, die mildelijk geeft." En dan—alsof hij 't zich tebinnenbrengt, waaraan

hij eenmaal schuldig was, t. w.: een schandelijk eigenlievend gebed—zegt hij: "Gij bidt, en ontvangt niet, omdat gij *kwalijk bidt;* opdat gij het in uwe wellusten doorbrengen zoudt." De andere discipel (de geliefde Johannes) roept uit: "En zoo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijne geboden bewaren, en doen hetgeen behagelijk is voor Hem." Het is nu zijn eigen "ik" niet langer dat hij op den voorgrond stelt, doch hij geeft Gode de eere. Juist zoo spoedig als deze twee Christenen hun gansche blijdschap vonden in Christus en Zijn zaak, ontvingen zij de begeerte huns harten. Zij en Christus waren een. Evenals een liefderijk vader behagen heeft, om redelijke vragen van een gehoorzaam kind, bevredigend te beantwoorden, zoo ook is het een genot voor onzen Hemelschen Vader om billijke en redelijke verzoeken door Jezus, den Voorspraak, te vervullen.

De eenige "mate des gebeds" waarin ik geloof, is die, welke het karakter van onze gebeden en den geest waarin we onze gebeden opzenden, berekent. De eerste noodzakelijke vereischte van recht te bidden, is: onvoorwaardelijk aan Gods wil zich te onderwerpen. "Doch niet, gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt." De rijkste zegen, welke het bidden ons aanbrengen kan, is: dat het ons nader brengt tot, en ons eenswillend maakt met de Al-heilige en Al-liefderijke! Dr. Bushnell's opheldering van de "boeglijn" schildert dit eigenaardig af. In den boeg der boot staat een man, die aan een lijn trekt,

welke aan de kust verbonden is. Met zijn trekken, echter, beweegt of verplaatst hij de vaste grond geen haarbreed, doch het brengt zijn boot naar het land. Zoo wanneer ik de lijn van mijne begeerten vastbind aan den eeuwigen troon, dan verwacht het geloof niet dat het den troon verplaatsen zal, maar om er dichterbij te komen; en wanneer ik meer en meer in harmonie met God leef, dan zal ik ook ontvangen wat mijn hart het meeste zoekt. Ik ben tevreden zoo ik mijn blijdschap in Christus vind. Geld, gezondheid, bevordering, gemak, en soortgelijke verlangens, zijn alleen gewettigd, wanneer zij ondergeschikt zijn aan de hoogere liefde. Op het oogenblik dat zij de overhand verkrijgen, moeten wij verwachten weggezonden te worden evenals Johannes en Jakobus, toen eigenbelang den boventoon in hun verkreeg.

De vraag rijst nu op: "Welke verlangens zijn recht? Inzooverre mijne onkunde door het Woord verlicht is geworden, zou ik antwoorden, dat elke begeerte eene rechte begeerte is, die ten doel heeft om God, en niet zichzelf te verheerlijken. Genade heeft het begeeren niet verboden, en ons ook onze geestelijke krachten niet benomen. Neen. Zij bemoedigt ons, terzelfder tijd, dat zij ons reinigt en ons vragen regelt. De Schrift zelfs, vermaant ons om "geestelijke gaven te begeeren." Wijsheid van boven, kracht voor het uur in nood, geloof, de uitstorting van den Heiligen Geest, en soortgelijke zegeningen, zijn in harmonie met Gods beloften.

Dit zijn de dingen, welke Hij ons bevolen heeft te zoeken. Voor dezulken moeten we "onze monden en harten wijd open doen" en wanneer we dit doen, worden we vervuld met al de volheid Gods. Onze Vader in de Hemelen geeft ons den teugel niet in handen, wanneer onze zelfzucht en naar grijpt. Ook laat Hij onze onkunde niet toe te oordeelen, wat het beste voor ons is. Vaak verrast Hij ons, door ons wat beters te geven, dan waar wij om gevraagd hebben. Het beste, echter, wat Hij ons ooit geven kan, is: *Zijn gunst, welke het leven is.* Als wij onze volkomene blijdschap hierin vinden—o, hoe worden onze zielen dan gereinigd van lage, zelfzuchtige, afwijkende en verkeerde begeerten; en met welk een feestelijk onthaal op Zijne liefde, en met welke voorsmaken des hemels, worden onze beste gebeden dan beantwoord!

DE NACHT VAN MISLUKKING--DE MORGEN DES GEBEDS.

VELEN der persoonlijke gebeurtenissen in het leven van onzen Heer en Zijne discipelen, verspreiden van zich een helder licht, met levendig, geestelijk onderwijs. Een dezer is in verband met de meest winstgevende ondervinding van Petrus en Andreas en de twee zonen van Zebedeus, toen zij met hunne netten "den geheelen nacht hadden gearbeid" en niets hadden gevangen. Dat werk, van dien langen nacht—en wellicht hard werk ook—meende mislukking. De woorden van Petrus: "Meester, we hebben den geheelen nacht gearbeid, en niets gevangen," kan wel onder de geschiedenis van meer dan een menschelijke onderneming geschreven worden. Leeraars schrijven dit grafschrift somtijds op hunne predikatiën, of over eene periode van arbeid dat in ledige netten eindigt. Hervormers—die op de uitgaven en verwachtingen letten, en de onbeduidende zichtbare resultaten—hebben vaak hunne netten in louter wanhoop weggeworpen.

Wij mogen zeggen wat we willen; het feit, echter, blijft, dat goede mannen en vrouwen die in

edele ondernemingen hard arbeiden, niet altijd terstond hun werk bekroond zien—althans niet, dat het voor hun eigen oogen zichtbaar is. God is souverein. En dat meent dat Hij altijd Zijn eigen weg, en niet onzen weg op het oog heeft. Wij mogen onze bidvergaderingen, of onze Zendings-ondernemingen, met vele werkers voorzien, of eenig ander Christelijke onderneming met een scheepsvracht van bekwame arbeiders; doch juist zoo zeker, als we onze visschen beginnen te tellen voor wij ze gevangen hebben, kunnen we wel ten laatsten, op het land komen met een ledig net. "Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijnen Geest zal het geschieden, zegt de Heere der Heirscharen." "Het is Paulus die plant, en Apollos die nat maakt, doch God is het, die den wasdom geeft." Dit is de les die wij herhaalde malen te leeren hebben; want onze Hemelsche Vader doet altijd te niet elke eisch van menschelijke onafhankelijkheid.

Maar laat ons de bladzijde omslaan, en zien hoe de nacht van mislukking, opgevolgd werd door den morgen des geloofs. Toen de zon de blauwe golven van het Galileesche meer verlichtte, en een gansche vloot van visschers-vaartuigen aan het strand gelegen was, verscheen Jezus. Tot de menigte aan het strand sprak Hij eene rede uit, en denkt daarna, over Zijne arme, teleurgestelde discipelen. Hij heeft altijd medegevoel in onze teleurstellingen. Wetende welk een langen en vruchteloozen nacht de discipelen doorgebracht hadden, en

ziende dat hunne netten gewasschen en hersteld waren, gaf Hij het bevel: "Steekt af naar de diepte en werpt uwe netten uit om te vangen." Petrus die zeer veel van de menschelijke natuur met zich droeg, zeide openhartig: "Meester! wij hebben den geheelen nacht gearbeid, en niets gevangen." Had hij het hierbij gelaten, echter, dan zou hij eene scherpe bestraffing verdiend hebben. Hij was neerslachtig; hij wanhoopte echter niet. Zoo ontspringt van zijn vaardige tong dat edel antwoord: "doch op uw woord zal ik het net uitwerpen." Hier is een motto voor het geloof om aan deszelfs mast te nagelen. Het geloof is meer dan gewillig om een andere proeve te nemen—ja wel een twintigtal—mits dat het "woord" van Jezus komt om voorwaarts te gaan. Christus biedt zich aan met hen te gaan. Christus geeft het bevelwoord: "Steek af naar de diepte!" Het geloof heeft niets anders te doen, dan de bevelen uittevoeren en de riemen te buigen. Het net wordt uitgeworpen en zie! eene groote menigte visschen stroomen in het net, zoodat de draden door de spanning breken. Zoo bezig als ernstige Christenen zijn in de meest treffende verlevendiging, zijn Petrus en Andreas in het inhalen van het overladene net. Ach, het geloof heeft nu VOLHEID gebracht. Zoo doet het altijd. Petrus geeft het teeken aan Johannes en Jakobus dat zij hun twee vaartuigjes naast elkaar zullen leggen en helpen om de menigte visch inteoogsten. Beide schepen waren zoo overladen dat zij in gevaar

verkeerden van te zinken. En Petrus is zoo getroffen door de wonderbare kracht van Jezus van Nazareth, dat hij nedervalt aan de voeten van Jezus, zeggende: "Heere! ga uit van mij, want ik ben een zondig mensch!" Zóo groot schijnt Jezus hem toe, en zóo gering gevoelt hij zich in eigen oog, dat hij zich te onwaardig gevoelt, langer in de tegenwoordigheid van Jezus te blijven. Zoet, inderdaad, was Christus antwoord tot de verbaasd geworden discipel: "Vrees niet; van nu aan zult gij *menschen* vangen."

Ik heb vaak gedacht dat de ondervinding van die nacht van mislukking en die morgen van voorspoed, eene treffende les geweest moet zijn in de leerschool van deze apostelen. Juist zulk eene les behoeven wij nu. We hebben ook nog behoefte om geleerd te worden dat voorspoed niet afhankelijk is van sterke armen of sterke netten, of welbemande schepen. Voorspoed hangt af van Christus tegenwoordigheid met ons in de scheepjes, en aan het gehoorzamen Zijner goddelijke raadgevingen.

Mij dunkt dat wij zijn hemelsche stem van liefde kunnen hooren, zeggende tot ons allen, broeders en zusters: "Steekt af naar de diepte!" Verlaat de ondiepe plaatsen. Zoek naar diepe ondervinding —ernstig onderzoek van Gods dierbare waarheid— in diepere teugen van den Geest van Christus. Dan kunnen we niet geheel falen; want het geloof overwint, en alle dingen zijn mogelijk dien die gelooven. Aan het einde van elken nacht zonder

Christus doorgebracht (hoe naarstig we ook arbeiden), mogen we schrijven "mislukking." Aan het einde van elken dag met Christus doorgebracht, en onder Zijn toevoorzicht, zult gij met blijdschap schrijven: "volheid van zegeningen."

CHRISTENEN VÓÓR—NIET VÁN DE WERELD.

ER was eene belangrijke beteekenis in dat Hoogepriesterlijk gebed van onzen Heer op den avond van Zijn lijden: "Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den booze." De bewaring der wereld voor zedelijk bederf, hangt af van de bewaring van de Kerk van God. "Gij zijt mijne getuigen," zei de Meester. De volgelingen van Christus zouden Zijne vertegenwoordigers zijn; de zichtbaarheid van Christus op aarde moest zijn in de personen, in het leven en de handelingen van hen die Hij gekocht had om een heilig volk te zijn ijverig in goede werken. Zij moesten een gezond zuurdeeg zijn, doortrekkende de gansche menschheid; het zout der aarde moesten zij zijn, behoudende de maatschappij voor bederf, door de geur van zuivere godzaligheid. "Laat uw licht schijnen!" Te "schijnen" meent iets meer dan het bezit van een vernieuwd hart of de blijdschap van eene innerlijke vrede. Het duidt aan de verlichtende weerkaatsing van Christus in karakter en gedrag.

Deze wereld kan de schade niet doorstaan dat Christenen zouden afvallen en zedeloos worden. Geen stad kan 't lijden dat haar gastoestel zoo gebrekkig is, dat de straten er door in duister zouden geraken, of dat haar gezondheids-stelsel zoo verwaarloosd zou zijn, waardoor ze een prooi zou kunnen worden van typhuskoortsen en cholera. Goddelijke genade is medegedeeld uit oorzaak dat de bezitter er door gereinigd zou zijn; en hij wederkeerig, is gehouden zijn aandeel te nemen in de verbetering der zamenleving. Faalt hij, dan is de maatschappij er minder om. Wij die onszelven voorgeven Christenen te zijn, dienden te weten, dat de wereld van ons verwacht, dat wij gerechtigheid zouden voorstaan, en nooit inschikken voor de zonde; te handelen als zuiveringstof, en onzen geur te bewaren; vasttehouden aan onze beginselen, en ons niet te laten afdrijven. Zelfs al zou geheel het Christendom zijn karakter verliezen, de vloekers zouden nog verschrikken. Spotten mogen zij, nochtans verwachten zij van ons dat wij positief zijn. Ons verlaten van God en hetgeen recht is, zou niet alleen ons schande aandoen, maar zou ook de goddeloozen met alarm vervullen. "Als deze wereld zoo slecht is, met de Christelijke godsdienst," zeide de scherpzinnige Franklin, "wat zou zij dan zijn zonder ons?"

Een persoonlijke gebeurtenis zal dit geheim vertrouwen, dat het volk dezer wereld op het volk van God heeft, ophelderen. Een jonge man, die het

Christendom was toegedaan, zocht het hart en de hand te winnen van eene jonge dame van vermogen en aanzien. Zijn verzoek had geen goed gevolg, en op een zekeren dag zeide zij tot hem: "Gij weet dat gij een lid der kerk zijt, en ik een luchthartig meisje, zeer verzot op wat gij noemt het genot van deze wereld." Dit leidde hem tot de gedachte dat zijn godsdienst het struikelblok was, waardoor hij hare toestemming tot een huwelijk niet kon verkrijgen. Daarop ging hij tot de ambtenaar der kerk, welke niet zeer standvastig was, en vroeg ontslag van zijn lidmaatschap. Zij gaven het hem. "Nu," zeide hij tot haar, toen hij haar weder ontmoette, "de hindernis is weggenomen," ik heb mij van de kerk onttrokken, en maak nu niets geen aanspraak op Christendom. De eerlijke openhartige meid keerde zich tot hem, afkeerig en met eene verontwaardiging, en zeide tot hem: "Vriend, gij weet dat ik lichtzinnig leef, en ik gevoel te zwak om de verleiding te weerstaan. Ik ben besloten om nooit iemand te trouwen, die zelf geen kracht genoeg heeft om vasttestaan, en die ook mij niet kan staande houden. Wat ik zeide, zeide ik *juist om u te beproeven;* en, als gij geen beginsel genoeg hebt om aan uw geloof getrouw te blijven, dan hebt gij ook geen beginsel genoeg om mijn man te zijn. Laat mij u nooit wederzien."

Of dit voorval nu waar is of niet, doet niet ter zake; de les die het leert is boven allen twijfel. De wereld verwacht dat Christenen bij hunne vaan-

dels zullen blijven; wanneer we die verlaten, dan onteeren we niet alleen onzen Heer en onszelven, maar de wereld stellen we ook teleur. De Kerk van Christus zal nooit de wereld behouden door zichzelf te verdeelen, of hare strenge beginselen van loyaliteit van wat recht, rein en heilig is, te laten varen. Gelijkvormig aan de wereld te zijn, zal haar nooit bekeeren. "Gaat uit het midden van hen, en scheidt u af zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is." Zelfs indien de wereld er in slaagde de Kerk te brengen tot haar eigen maatstaf van opinie en practijk, zou zij haar eigen zedelijke verwoesting bewerken. Zij zou hare lichthuizen uitblusschen, die hare eigene kanalen verlichten; ze zou het geestelijk zuurdeeg verwoesten, dat Christus verordend en beschikt heeft om het menschdom van bederf te redden.

De eisch van onzen tijd is niet om de rechten van God te doen dalen, maar die te verhoogen; niet om het gezag der goddelijke ingeving te verzwakken, maar op nieuw te bekrachtigen; niet om verplichtingen jegens belijdenisschriften lostemaken, maar ze vaster te maken; niet om het Christendom te doen schikken naar de gedachten en smaak des tijds, maar om vasttehouden aan zijne oorspronkelijke standaards, stoutmoedig en bestendig. Wij moeten blijven vaststaan niet alleen bij het geloof eenmaal den heiligen overgeleverd, maar ook bij de practijken die Gods Woord beveelt. De Kerk van onzen dag is in geen gevaar van Puriteinsche

buitensporigheid. Het gevaar licht in eene tegenovergestelde richting. Gelijkvormigheid aan de wereld, is de ruggestreng der Kerk te verzwakken, en vermindert steeds hare kracht om de wereld tot God optevoeren. "Als gij een man uit een put wilt trekken," zeide de zonderlinge oude Philip Henry, dan moet gij een vasten voet krijgen, anders trekt hij er u in." In geene richting, behooren Christenen meer nadruk op hun getuigenis te leggen, dan op hun rechtvaardig leven. De zonde der tegenwoordige beschaving is terecht omschreven geworden als "meer te maken van *conditie* dan van *karakter*." De wezenlijkheid, echter, van de godsdienst des Bijbels, is: om alles te maken van karakter, en het gedrag daardoor te toetsen. "Aan hunne vruchten zult gij ze kennen;" maakt de boom goed en de vrucht zal er aan gelijk zijn. Dit is de kern van Christus practische leeringen. Hij "heeft Zichzelven voor ons gegeven, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelven een eigen volk zou reinigen." De bedoeling hiervan is, dat Christus ons toeëigent en niet de wereld. Onze eerste plicht is jegens Hem, en dit is werkelijk de meest krachtdadige wijze van Hem te dienen. Onze loyaliteit aan Christus, moet de zaligheid der wereld zijn. Op hetzelfde oogenblik dat wij Hem verraden, verraden we haar, en ledigen onszelven van alle reformeerende en wederbarende kracht. Wanneer het zout smakeloos geworden is, deugt het nergens

meer toe dan om weggeworpen te worden en onder de voeten vertreden te worden. Wanneer een Christen zich zoo gedraagt, dat hij veracht wordt door zijne onbekeerde buren, dan berokkent hij hun een onberekenbaar nadeel. Hij bevestigt hun in ongeloof. Het Christendom brengt hij in verdenking. Hij vergiftigt de bron waaruit zij goede invloeden moesten putten. "Gij zijt Mijne getuigen," zeide onze geliefde Heer en Meester; doch wat dan, als de getuigen *valschelijk zweren?*

In welke richting we het ook toepassen, het feit blijft duidelijk, dat de maatschappij eene strenge, reine, eerlijke, zelfverloochende, godzalige Kerk behoeft. Onze staatkunde behoeft een zuiveringsmiddel; en Christenen moesten met burgerlijke zaken zich inlaten, niet om er mede besmet te worden, maar om het burgerlijk leven te zuiveren. Een stembus is een pand, een rechtgeaard Christen toebetrouwd, en een openbaar ambt is een rentmeesterschap voor God. Het meest grievend onheil dat dit land kan overkomen, zou eene scheiding zijn van practisch Christendom van zijne politieke aangelegenheden. 't Geweten van deze natie is van meer beteekenis dan haar leger, of vloot, of goevernements-obligatiën.

Het Christendom heeft in koophandel en nijverheid eene onmisbare plaats, alsmede de nuttige werkkring van Gods volk. De gulden regel is de maatstaf van den waren Christen; handel wordt bedrog, als hij misbruikt wordt of gebroken. Wan-

neer een kerklid nalatig wordt of in een bedrieger verandert, dan herhaalt hij de zonde van Judas. Christus is verraden, en 's menschen geloof in de echtheid des Bijbels is inzooverre verbroken. Een Christen handelaar, fabrikant, of arbeider, heeft zoowel eene roeping om Christus te dienen en zijn medemensch te redden, als eenig Evangeliedienaar. Elk ons zuurdeeg heeft zijne plaats.

't Maatschappelijk leven, met vermeerdering van rijkdom, heeft eene neiging tot achteruitgang. Weelde ontzenuwd. Populaire vermaken worden zinnelijk, en bieden aan de Kerk hunne verzoekingen. "Wordt der wereld niet gelijkvormig" is van toepassing op het tooneel, de danszaal, de wijnbeker, en op alles dat Gods aarde in een "ijdelheidskermis" zou kunnen veranderen. Gelijkvormigheid aan de wereld meent in het einde nog meer dan het bederf van de Kerk van Christus. Ze blaast het licht uit dat Christus heeft aangestoken; ze verwoest het zuurdeeg zelve, hetwelk Hij bereidde om een "wereld die in den booze ligt" te redden, te zuiveren, en opteheffen.

EENE PREEK GEDURENDE DE GANSCHE WEEK

"WAAROM gaat gij Dr. A.——hooren prediken? Hij is toch geen vlugge prediker." "Zeer waar," was het verstandige antwoord; "ik weet dat zijn werk op den preêkstoel niet schitterend is, evenwel zijn *leven*, is voor mij eene predikatie gedurende de gansche week." Het is met een leeraar gelegen als met een privaat Christen, het is karakter, dat *spreekt*. Meer dan één redenaar heeft het doel zijner redenen verijdeld door zijne eigenlievendheid, of zijne gewetenlooze practijken, of zijn ondraaglijk humeur, of eenig ander onchristelijke karaktertrek. Aan de andere zijde, ligt ten volle de helft van de kracht van sommige beroemde leeraren in hun zuivere, onbevlekte godsvrucht. Ieder gelooft in hen. Hun onbaatzuchtige nederigheid kan een spotter doen zwijgen. Hoewel goed op den predikstoel, zijn ze nog beter er buiten. Hun levenskoers is welsprekend, van Maandag morgen tot Zaterdag avond.

Wat is waar nu van Evangelie-dienaren, is ook evengelijk waar van de leden. Een eerlijk, besten-

dig, godvruchtig karakter is eene predikatie geheel de week. Neen; het is Christus eigen prediking, want Christus leeft in zulk een geloovige, en weerkaatst zijn licht van Hem. De vruchten van dezen goeden man, zijn de vruchten van Christus, juist zoowel als de groote, heerlijke druiven resultaten zijn van een "Hamburgsche" wijnstok. De eer komt zoo zeer de druiven niet toe, als den wijnstok, die zulke heerlijke vruchten afwerpt. Onze Verlosser merkte dit aan, wanneer Hij zeide, dat Hij hierin verheerlijkt werd, wanneer Zijne discipelen vele vruchten droegen. De levendige Christen—rein van hart en onbesmet van de wereld—is in deze dagen de beste prediker des Evangelies. Het is ter oorzaak van gebrek aan dit Evangeliezout, dat de maatschappij aan bederf en verrotting lijdt. De verlevendiging waaraan men dringende behoefte heeft, is eene verlevendiging van *practische godsvrucht*. Zondag-prediking is niet genoeg; we hebben behoefte aan "prediking gedurende de gansche week."

Laat ons tot den kern der zaak doorgaan. De eenige grond van een goed karakter is, een vernieuwd hart; een hart waarin Jezus Christus woont door Zijnen goddelijken Geest, een hart dat gewoon is geworden de geboden van Christus te gehoorzamen. Zóo iemand put zijne motieven tot handelen, uit Zijne diepe en blijvende liefde tot Jezus. En dagelijks, als uit den aard der zaak, wijdt hij zich aan die dingen welke eerlijk, liefelijk zijn en wel-

luiden. Geworteld zijnde in Christus, wordt hij niet lichtelijk omgevoerd. Hij laat zich niet door bedriegerij vervoeren, noch geeft zich aan verleiding over. De wereld kan zulk een man niet buigen. Hij bekommert zich niet over hare veranderlijke, nietsbeduidende regelen. Zijn regel is, om den wil van Zijn heilige Meester te doen.

Eene geestelijke dorheid doet zulk een Christen niet uitdroogen. Sommige leden der kerk bloeien slechts gedurende de zware regens van een verlevendigings-tijdperk; het overige van het jaar zijn ze zoo bruin en dor als de vlakten van Nevada. Indien nu hunne leeraren ontmoedigd worden met zulke ongestadige belijders, hoe geduldig moet hun Heer dan wel zijn om hen te verdragen!

Laat de lezer van dit boek zichzelven eens onderzoeken, in het licht van het geweten en van Gods Woord. Gij verwondert u wellicht, waarom er zoo weinig bekeerd worden, en waarom de Kerk zoo weinig kracht uitoefent, en waarom het opkomen tot 's Heeren huis zoo mager is, en de toestand der godsdienst zoo laag. De reden is, dat meer van de *prediking* der *practijk* noodig is gedurende de gansche week. Laat daarom ieder Christen met den gewijden dichter zeggen: "O God, vernieuw in het binnenste van mij eenen vasten geest."

HET LELIEWERK AAN DE PILAREN.

ER waren twee zware pilaren in het voorhof van Salomo's tempel welke de namen droegen van "Jachin" en "Boaz." De eene naam beteekent: "Hij zal bevestigen," en de andere: In kracht." De beiden te zamen zijn voortreffelijke beelden van degelijke goedheid van karakter. Niet ledig, niet gemakkelijk van hun fondament afgeworpen, en van onvergankelijk materiaal, stellen zij de vastheid en de kracht van den man voor, die onbewegelijk staat, vertrouwende op zijn God. Niet alleen waren deze twee pilaren sterk gemaakt, doch ook waren zij sierlijk; want zij waren omkransd met fijne kettingen van uitgehouwen granaatappelen, en "op de kapiteelen der pilaren *was leliewerk*." Dus moeten kracht en schoonheid vereenigd zijn in elk welgeoefend Christelijk karakter. Schoonheid is die vereeniging van harmonie in kleur of in vorm, dat genot verschaft voor het oog van den aanschouwer. Een der merkwaardigste gebeden in den Bijbel is het gebed, dat de lieflijkheid des Heeren onzes Gods over ons moge zijn. Eene der rijkste beloften is: dat de Heer "de

zachtmoedigen versieren zal met heil," en het meest verheven ideaal dat we voor onzen aandacht dienden te hebben is: "de heerlijkheid des heiligdoms." Wanneer onze oogen staren op onzen verheerlijkten Zaligmaker in de heerlijkheden des hemels, dan zullen zij "de Koning in Zijne schoonheid zien." Het was de onuitsprekelijke volmaaktheid van Jezus van Nazareth, welke niet alleen de glorie van het Nieuwe Testament uitmaakt, maar die ook het meest onwederlegbare argument verschaft voor de wezenlijke goddelijkheid van Zijn persoon, waarvan Hij vaak blijken gaf in zijn verkeer met menschen.

Christus beveelde ieder van Zijne discipelen Hem te bestudeeren, van Hem te leeren, en Zijn voorbeeld natevolgen. Een waar Christen is de vertegenwoordiger van Christus in deze wereld—de eenige verlichamelijking van Evangelie-onderwijs en invloeden die in de menschelijke maatschappij aangeboden worden. Van welk een hoog belang is het daarom dan, dat ieder onzer Hem belijdt, en dat wij die onszelven Christenen noemen, ons Christendom *aangenaam* maken! Eene groote menigte weet zeer weinig van, en denkt ook zeer weinig omtrent den Heere Jezus; bijna al de ideeën die ze van Zijnen godsdienst vormen, zijn, wat ze zien in hen die Hem belijden, en scherp zien ze vaak uit hunne oogen, om te vernemen of hun buurman ook al iets beter met zijn godsdienst geworden is. Ik waag te zeggen dat het leven van

William E. Dodge de meest welsprekende predikatie is geweest in het belang van practisch Christendom, hetwelk in deze zamenleving onlangs is voorgesteld geworden. Ze was menig boekdeel waard van duidelijke apologetische betoogen om het ongeloof te bestrijden en de tegensprekers den mond te stoppen.

Doch niet alle degelijke vroomheid is zoo aangenaam als ze gemaakt kon worden. Er is menige Jachin en Boaz die niet veel leliewerk omtrent hun stroef en terugstootend karakter vertoonen. Natuurlijk wijzen we nu niet, op zulke schandelijke nalatigheden, waaraan sommige kerkleden zich schuldig maken, die hunne buren bedriegen of staande fondsen bestelen, of die schelmerij in staatkunde bedrijven, of die zichzelven bevuilen met wellustige buitensporigheden. Zulke schapen der kudde dragen geen vacht groot genoeg om den wolf te verbergen. Doch we zouden duizenden van ware Christenen kunnen noemen, die oprecht in hun belijdenis en eerlijk van hart zijn, en die zich toch veel konden verbeteren, door sommige hunner onoogelijke takken aftesnijden. Egoistische Broeder A—— zou in de oogen zijner buren er beter uitzien, als hij niet zooveel "eigen ik" had. Broeder B—— is vroom in zijne gebeden, maar zijne bedienden en werklieden zouden ze meer op prijsstellen, als hij hun niet behandelde als of zij pakpaarden waren. Zuster C—— is onvermoeid werkzaam in de Liefdadige Vereeniging voor Vrouwen; doch

hare ongelukkige kinderen zien er uit, alsof zij een Dorcas-Vereeniging tehuis behoefden. En zoo zouden we het alphabet kunnen doorgaan met voorbeelden van hen die door de genade Gods bekeerd zijn geworden, doch die niet vele schoonheden van leliewerk aan hun godsdienstig gebouw hebben toegevoegd.

Niemand onzer behoeft een mijl te reizen om Christenen te vinden, die dat inderdaad zijn, die evenwel hunne godsdienst veronaangenamen door vitzucht. Gesteld dat hun maatstaf hoog is, en stipt; doch wie heeft hun rechters over hunne naasten gesteld? Nadat gij een uur met hen gesproken hebt, verkrijgt ge onwillekeurig een vooroordeel tegen sommigen van de beste menschen in uwe omgeving. Zulke Christenen zijn in Gods hof, doch zij dragen zure vruchten. Iedereen waardeert hunne oprechtheid, beide in belijdenis en gedrag, en nochtans niemand bemint hen.

Heiligmaking is een zuiver en genadig proces, en nooit bereikt zij hare volkomenheid in dit leven. Dit behoorde ons verdraagzaam en welgezind te maken tot de oprechte volgelingen van onzen Meester in spijt hunner gebreken. Evenwel mag nooit ons willekeurig vasthouden aan woorden of practijken of karaktertrekken ons verontschuldigen, dewijl dit onze godsdienst ontsiert en onzen invloed beneemt. In het opbouwen van een karakter voor de eeuwigheid, moet het gewicht er van indruk maken op onzen medemensch; wij zijn gehouden,

zoowel ons leven met "leliewerk" te versieren als wij geroepen zijn het gebouw vast en duurzaam te maken.

De Heiland geeft ons een goed voorbeeld. Wat wonderingwekkend leliewerk van zachtheid, verdraagzaamheid, en zelfverloochenende liefde, versierde de voortreffelijke goddelijkheid van dat leven! Laat uwe ziel met Zijnen Geest verzadigd worden, en volg Hem op dit voetspoor ten einde toe.

DE SPANNING DOORGESTAAN.

MOE vaak hooren we ooit eene predikatie, of denken we ooit over arme Rizpah? Daar zit zij—in de heilige geschiedenis—voor vijf lange, vermoeiende maanden op zakken gespreid op de rots van Gibeah. De middagzon giet hare heete stralen op heur hoofd, en de middernacht zijne huiverende dauw, doch zij kunnen haar niet verdrijven van haar bestendige nachtwake, naast de lichamen van haar twee gekruiste zonen. Van af de vroege oogst van April tot de vroege regens van October laat zij de vogelen der lucht niet toe hen aantevallen bij dage, noch de beesten des velds bij nacht. De reizigers op de noordelijke wegen van Jeruzalem worden gewoon aan het vreemde, droevige schouwspel van die moeder met een gebroken hart, beveiligende de overblijfselen van hare beminden Mephibosheth en Armoni van den gier en den jakhals.

Deze twee jeugdigen waren gekruisigd; daar schijnt weinig twijfel voor te zijn. Zij werden geofferd om den toorn der Gibeonieten te bevredigen, voor de wreedheden die eenmaal gepleegd waren op hen door de handen van Saul, hun vader. Als wij

die lang-geduldige vrouw Rizpah zouden vragen, wat haar in staat stelde om die vijf maanden van ernstige spanning doortestaan, dan zou haar antwoord in een enkel woord zijn: "*Liefde.*" Het was de onuitbluschbare liefde van een waar moederhart. Het gaat elke andere aardsch-geborene liefde ver te boven. Het kan niet "verkoeld worden door eigenlievendheid, noch voor gevaar afgeschrokken, noch door verachtelijkheid verzwakt, noch door ondankbaarheid gestuit worden." Dit was het koord dat Rizpah bond aan die lange nachtwaak, op den verlatenen rots, en haar de ontzechelijke spanning deed doorstaan.

Er is eene les voor ieder Christen in deze roerende episode van de "*mater dolorosa*" op den rots van Gibeah. Er is slechts een beginsel in het menschelijk hart, hetwelk de ernstige spanning weerstaan kan, die de dagelijksche vermoeienissen van verzoeking en beproeving op ons brengen. Het is *liefde voor Jezus.* Ons hart moet in onzen godsdienst zijn en onze godsdienst in ons hart, anders is het een meest vermoeiende zwoegerij of een ergerlijke huichelarij. Dit is de geheime reden, waarom zoo vele kerkleden zich van hunne plichten onttrekken. Er is geen waarachtige, langdurige liefde van hun gekruisten Meester in het binnenste van hun hart. Zoo is dan hun godsdienst arbeid en taakwerk. De Bijbel wordt genomen als een medicijn en wordt niet verslonden als honig. Gedurig moet er gelokt en omgekocht worden door

aanlokkelijkheden van fraaie prediking en schoon muziek of anders zijn de Sabbatdiensten een soort van dwingende boete. Omtrent elke regenachtige Zondag brengt twijfel en schande, op ten volle de helft van de belijdende vroomheid van het land. De man in wiens ziel de liefde van Jezus geen bel luidt van toegewijdheid, is altijd blijde wanneer hij het heiligdom op eenen onaangenamen dag kan ontloopen. Geld geven voor de zaak van Christus is voor zulk een belijder een orthodoxe diefstal; hij smijt zijne bijdrage in de bus met weerzin, alsof hij wilde zeggen: "Daar is het, sinds gij het hebben moet; wanneer toch zullen die eeuwige aanmaningen eens ophouden?" De geheele sleur van uitwendigen dienst in den naam van godsdienst gaat men slaafs, oppervlakkig, en harteloos door, alsof de zweep van een opzichter over het hoofd werd gezwaaid. Zulk Christendom is een Christendom zonder Christus. Er is geen blijdschap en geen kracht in, en wanneer eene ernstige spanning van verleiding zijn bezitter aanvalt, dan breekt het af als een draad, en veroorzaakt zijn doodelijken val. Het geheim van elk geval van schadelijke afvalligheid gedurende het verleden jaar, is het gebrek geweest aan blijvende kracht; en die blijvende kracht is geheel gegrond op de inwoning van Christus en een bovennatuurlijke liefde voor Hem.

Liefde tot Jezus is wezenlijk Christendom. Zij verdraagt alle dingen. Ze faalt nooit. Geene ontberingen kan haar doen sterven, en geene lasten

kan haar doen neerbreken. Ze houdt het hart van den aan de grenzen geplaatsten Zendeling, warm, temidden van de sneeuw van de Rocky Mountains, en geeft een zoete smaak aan de korst, welke de overwerkte naaister eet in haar eenzaam verblijf—versmadende de belooningen der zonde. Het is het hart van *al* de vroomheid waarop Christus gaarne ziet. Ze is ook het eenige redmiddel van de heerschende wereldgelijkvormigheid, en begeerlijkheid, en mode-aanbidding, welke maar alteveel in kerken zulke geestelijke verwoesting aangericht hebben.

De vraag ter toets voor het leven van ieder Christen is: Heb ik in de binnenkamer van mijn hart een liefde voor Jezus sterk genoeg om de spanning te doorstaan? Mijne godsdienstige belijdenis heeft hare frischheid verloren; zal zij den toets doorstaan? Verleidingen zullen komen; zal ik ze overwinnen of breken? Christus vereischt altijd loyaliteit; kan ik Hem getrouw blijven? Ben ik gereed te staan, te waken dag en nacht om Zijne eer te beveiligen als arme Rizpah, om de levenlooze vormen van hare geliefden van de vogelen en de beesten te beveiligen? Deze zijn de vraagstukken die zelfs het merg van onzen godsdienst raken. Zij onderleggen geheel ons kerkelijk leven, ons harteleven, en zelfs het bestaan van elk werk van zelfverloochenende liefdadigheid.

Mijn broeder, er is slechts één weg om een blijvend Christen, en een door en door ziel-geredde Christen te zijn. Het is het hart vol van Jezus te

krijgen—zóo vol, dat de wereld en de lust des vleesches en satan geen vasten voet kan bekomen. Hetzij dat gij een leeraar zijt of verlangt naar een zegen op uwe kudde, of een Sabbatschool onderwijzer, arbeidende in het belang der jeugd, of een vader of moeder die het huisgezin bewaakt, of een menschenvriend die de belangen behartigt van de onkundigen, de lijdenden, en de verlorenen, gij hebt steeds deze blijvenden invloed noodig. Als gij Jezus liefhebt, zult gij gaarne voor Hem leven en voor Hem arbeiden. Jacob arbeidde naarstiglijk, zeven jaren lang voor Rachel, en die waren voor hem slechts als enkele dagen, ter wille der liefde welke hij koesterde voor de schoone maagd in de velden van Laban. De arbeid der liefde was licht. Wilt ge dan een helder, en blijde arbeider in den wijngaard van Christus zijn? Wilt ge een kracht in uwe kerk zijn? Laat dan uw hart vol van Jezus zijn. Wilt ge beveiligt zijn voor aftevallen? Blijft dan in de liefde van uw Zaligmaker. Leg die meesterlijke liefde zoo diep in uw hart, dat eigenliefde er niet mede in strijd komt; zóo diep, dat de vorst der in omloop zijnde twijfelleer ze niet bereiken kan; zóo diep, dat de wrijvingen van het dagelijksch leven ze niet verslijten kan; zóo diep, dat de kracht der verleiding ze niet raken kan; zóo diep, dat zelfs wanneer den ouden dag genaderd is, en de lust onzer natuur, liefde tot andere dingen heeft opgedroogd, dat deze onsterfelijke liefde als een onuitputtelijke bron zal blijven vloeien.

Laat ons dan nu en dan stilstaan en een blik werpen op Rizpah die bestendig waakte nevens de kruispalen van hare gekruiste zonen. Zij *verduurde de spanning*, totdat des konings oog hare edele kloekzinnigheid waarnam, en zij eene eervolle begrafenis voor hen won.

Er is echter een oneindig heiliger kruis, een oneindig goddelijker offerande, hetwelk onze bestendige loyaliteit vereischt. Indien een moeders liefde zoo veel verduren kon, wat zal dan de liefde van een verloste ziel wel niet voor haar Verlosser verdragen kunnen? Wat we steeds noodig hebben, is: een nieuwen voorraad van deze machtige liefde—een frissche volle uitgieting, zoo dat geen vervloekte geest der wereld, geen verleiding, geen zelfbehaging; neen, noch eenig ander schepsel, ons zal kunnen *scheiden* van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heer!

WINTER VERANDERD IN LENTE.

GEDURENDE het winter getijde, zijn vele menschen van gedachte, hoewel natuurlijk, dat de zon dan minder warmte verspreidt dan gedurende den zomer. Doch terwijl wij bibberen van koude, is het een feit, dat het machtig furnuis van de zon, met dezelfde hitte gloeit als in July.

Dit feit geeft eene nieuwe frischheid en levendigheid aan het gebed van den Psalmist: "O God! breng ons weder, en laat uw aanschijn lichten, zoo zullen wij verlost worden." Gods liefde is onuitputtelijk en onveranderlijk. Hij is gisteren en heden en tot in eeuwigheid dezelfde. De reden, waarom een Christen koud is, of waarom eene kerk als geestelijk bevroren geraakt is, ligt hierin, dat zij van God afgezworven zijn, en zij hunzelven in dezelfde positie tot Hem plaatsen, welke onzen aardbol inneemt tot de zon in den winter. Wanneer een Christen zijne plichten verzuimt, en afvallig wordt, dan werpt hij zichzelven uit het zonlicht van Gods aangezicht. Zijn geestelijke winter is dan van eigen maaksel. Zoo ook met eene verkoelde kerk, waarin formaliteit en mode en koud-

heid de geestelijke temperatuur zoo hebben doen dalen, dat de planten der genade door vorst beschadigd zijn. Predikatiën liggen als ijskegels op hun vloer; haar bidvertrek gelijkt op een koelkamer, waarheen geen enkel arm zondaar ooit werd getrokken, om daar verwarmd en versmolten te geraken.

De eerste plicht van een verkleumd Christen, of van eene kerk van koude Christenen moet zijn: het erkennen en belijden van eene verkeerde positie tot God. Hij die nimmer treurt, herstelt ook nimmer. Hij die zijne zonden bedekt, moet de gevolgen dragen. Maar wanneer wij gereed zijn te zeggen: "O God! Ik ben van U afgedwaald; ik ben weggevloden van uw aangezicht in de koude atmosfeer van wereldschgezindheid en eigenliefde, en ongeloof; help mij van mijne afdwalingen terugtekeeren." Wanneer onze harten dit gebed uitstorten, dan is er de eerste stap tot herstelling. Zulk eene oprechte, ernstige belijdenis als deze, gemaakt zonder eenige poging van verberging of verontschuldiging, zou de voorlooper van eene opwekking in twintigtallen onzer hedendaagsche kerken zijn. Nooit zegent God een Zijner kinderen, terwijl zij in eenen toestand van ongehoorzaamheid verkeeren. De verandering welke er noodig is, is niet eene verandering van onze omstandigheden, hoewel wij vaak een zondenbok maken van onze "ongunstige omstandigheden." De verandering welke vereischt wordt, is die van karakter en gedrag. De liefde der wereld—de dwaze ambitie om

in eene ijdele vertooning te wandelen— en die "groote huisduivel" van zelf-toegeeflijkheid, hebben de ziel van Christus afgetrokken. "Hij die 't dichtste bij mij is, is het dichtste bij het vuur," is eene der traditioneele uitspraken van onzen Heer, niet medegedeeld door de Evangelisten. Of nu Christus, dit ooit heeft uitgesproken, of niet, doet niet ter zake af, het is ontegenzeggelijk waar, dat hij die het verste van Hem af is, het meest bevroren en levenloos is.

De eerste stap, dan, is eene vernieuwde bekeering. Het woord "bekeering" beteekent terugkeeren van de zonde tot den Zaligmaker. Wederom bekeerd te zijn, echter, is geen wedergeboorte, want de Bijbel spreekt nooit van zulk een ding als "wedergeboren" zijnde, zeer veel malen. Op nieuw zich te bekeeren meent slechts het terugkeeren van een afvallige Christen tot God en tot den weg van verlatene plichten. Petrus was dus op nieuw bekeerd geworden na zijn schandelijken val in het rechthuis van Pilatus. De innerlijke hoofdzaak van het gebed is: "Breng ons weder, o God," dat de Heilige Geest ons met Zijne machtige kracht ons moge treffen, en zoo in ons werken, dat wij tot den Heere zullen terugkeeren, en een nieuw leven van heiligmaking mogen aanvangen. Spurgeon drukt dit zoo kernachtig uit: "Alles zal met mij terechtkomen op het oogenblik dat ik in de rechte verhouding sta tot God." Alles zal terechtkomen met de predikatie van den leeraar, en met de bid-

vergaderingen en met de Sabbatschool; eene nieuwe bekeerende kracht zal neerdalen in de gemeente, juist zoo spoedig als zij terugzwaait van de koude streken der zonde tot het licht van Gods aangezicht.

Er is slechts één middel door welke de natuur winter in lente verandert; het is door het gezicht der aarde te brengen in eene nieuwe positie tot de stralen der zon. Dan verdwijnen de sneeuwbanken, de zaden spruiten uit, het gras komt te voorschijn, de knopjes ontluiken, en de zon verandert het gelaat van het jaar. Zoo ook is er maar een weg om verlost te worden van een winter welke onze deugden verwoest en alle geestelijke oefeningen doodt. Het is door het terugkeeren tot God, zoo dat Zijn aangezicht over ons mag schijnen. Dan zullen wij wandelen in het breede, volle licht van Zijn aangezicht, zonder stooting. Dan zullen onze toegenegenheden ontdooien; en, de eerste teekenen van leven onder sommige Christenen, zullen openbaar worden in de geopende beurs. Dan zullen de tongen, door vorst verstijfd, beginnen gehoord te worden in de bidvergaderingen. Eene nieuwe, levengevende kracht zal neerdalen, en maken dat de gezaaide zaden van Evangelie-waarheid in het ontwaken en het bekeeren van zielen, zullen opspringen. Gods aangezicht, Gods gunst zal dit alles bewerken, en vele andere rijke en wondervolle zegeningen. In het kort, *wij zullen zalig worden.*

Christenen zullen verlost worden van de schuld van nagelatene plichten. We zullen gered worden

van de doodelijke malaria der wereld, en verlost worden van de heerschappij des satans. De onboetvaardigen zullen bereikt worden, en zoo terugkeeren van het verkeerde hunner wegen, zoodat hunne zielen van den eeuwigen dood zullen bevrijd worden. Dit, mijne geliefde broeders, is de dringende, noodzakelijke behoefte van het uur; zelfs eene algeheele, hartelijke wederkeering in de volle vlam, en licht en hitte van Gods aangezicht. O, welk eene verlevendiging zal dit teweegbrengen! Gebed zonder geloof en vruchtelooze prediking zullen verdwijnen, gelijk ijs in de maand April. God zal Zijn aangezicht over ons doen lichten, en de vreugde Zijns heils wedergeven. Dan zullen de zondaren hunne wegen geleerd worden, en zondaren (beide in de gemeente en buiten haar) zullen tot den Heere bekeerd zijn. De winter zal voorbijgaan, en de tijd voor het zingen van zielen zal aanbreken.

EEN VOOR EEN.

TOEN ik een kleine jongen was, deed ik ook mede in het vergaderen van appels, in de maand van October. De gewone vrucht, welke bestemd was voor de ciderpers, of de zwijnen, werden van de boom geschud, en veel of weinig kneuzen deed geene schade. Doch de uitgezochte fijne vruchten welke bestemd waren voor den tafel des rijken, werden zorgvuldig met den hand geplukt. Deze werden een voor een vergaderd met het doel dat zij niet zouden verrotten gedurende den winter.

Deze handelwijze verspreidt licht op de eenige krachtige methode voor de bekeering van zielen. "Gij zult *een voor een*," vergaderd worden, was de verklaring in oude tijden gemaakt tot Gods volk. De Heer verklaart, dat in den tijd van de reiniging en herstelling van Israël, Hij Zijn zaad zou inzamelen, zaad voor zaad; elk zaad zou getoetst worden, geen enkel zaad zou vergeten worden, of een goede korrel verloren gaan. Dit legt klem op het feit dat er in Gods oog zulk een ding als "de massa's" er niet is. God ziet alleen *individuen;* allen verschillend van elkaar, en iedereen de bezitter van

eene onsterfelijke ziel. Schuld is een individueele zaak, behoorende tot een personeele consciëntie; wanneer eene natie zondigt, of wanneer eene kerk afwijkt, meent het slechts dat er een groot aantal persoonlijke zondaren zijn. Zondaren worden niet gered bij regimenten. Wanneer er drie duizend bekeerd werden op een enkele dag in Jeruzalem, bekeerde een ieder zich persoonlijk, elkeen kwam in persoonlijke vereeniging met den opgestanen Christus.

Wanneer Christenen ernstig bezig zijn in het redden van zielen, dan is het van levendig belang voor hen, het voorbeeld van Jezus en Zijne apostelen te bestudeeren en natevolgen. Een zeer groot gedeelte van de geïnspireerde geschiedenis van Christus bestaat uit Zijne persoonlijke gesprekken —met eene zondige vrouw bij de fontein, met een tollenaar bij den weg, met een jeugdige Schriftgeleerde, met een blinde bedelaar, of met een Nicodémus in een afgezonderden kamer. Voor de Zoon van God, als voor ieder getrouw Evangeliedienaar, *was eene ziel een groot gehoor.* De éenige uitgebreide rede welke Christus uitsprak, was bestemd voor een ieder die Hem hoorde.

Bij nauwkeurig onderzoek van het boek der Handelingen, is geen feit meer zichtbaar, dan dat het hoofdzakelijk eene beschrijving is van individueele werkzaamheden voor de bekeeringen, of geestelijk onderwijs van individuën. Deze eerste Christenen waren mannen en vrouwen, die door en

door hunne persoonlijke verantwoordelijkheid verstonden en de kracht van personeele inspanning. Vindt, als gij kunt, de aanstelling van een enkele "commissie" in het boek der Handelingen. Wel werden er zeven mannen afgezonderd, voor het werk der liefdadigheid voor de armen, doch dit werd gedaan om anderen te verlichten, en hen beter gelegenheid te verschaffen om het Woord des levens te verkondigen. Zeer weinig wordt gemeld omtrent kerk organizatiën. Petrus ging dadelijk naar Cornelius; Philippus sprak terstond tot den kamerling van Candace. Aquila en Priscilla hebben een waardig gehoor in den persoon van den welsprekenden Apollos; en Dorcas, is in haar persoon eene naaivereeniging alleen. Te midden van alle de vergaderingen en "union meetings" en eindelooze gesprekken omtrent opwekkingen, is er dan geen gevaar dat ieder Christen vergeet, dat hij of zij de drager is van *eenen lamp?* En als die wel gevuld is met genade, en haar licht liefderijk geworpen wordt op des zondaars pad, dan zal er meer goed verricht worden dan door een gansche optocht met fakkellicht. Eene menigte is vaak in den weg wanneer een ziel verlost moet worden. Christus leidde een doove man uit de menigte, ten einde met hem alleen te kunnen onderhandelen. Deze Christenen deden wonderen voor God en eene stervende menschheid, doch zij voerden ze uit door de eenvoudige directe methode—*iedere man tot zijnen man.* Persoonlijke heiligheid maakte elke arbei-

der een medewerker met den Almachtigen Jezus.

Nu ik mijne eigene ondervinding in mijne bediening tebinnenbreng, kan ik getuigen dat bijna al het werk der bekeering verricht is geworden door persoonlijke aanraking met zielen. Bijvoorbeeld: Ik zag bij een zekere gelegenheid een vreemdeling in de gemeente, en op mijn eerste bezoek aan zijne woning werd ik sterk tot hem aangetrokken als iemand van een openhartig en mannelijk karakter. Een lang gesprek met hem scheen weinig invloed op hem uitteoefenen; doch vóor ik vertrok, geleidde hij mij naar zijn slaapvertrek, waar zijne kinderen in de zoete rust lagen. Terwijl wij stonden te staren op de slapende cherubs, zeide ik tot hem: "Mijn vriend," welk een soort van vader zult gij zijn voor deze kinderen? Zult ge ze naar den hemel leiden of op den anderen weg? Die peil trof. Op onze volgende Avondmaalsviering, zat hij mede aan den tafel des Heeren, en zeer spoedig werd hij een zeer nuttig beambte in de kerk. Er is in eens ieders hart eene ongegrendelde deur, als wij God slechts willen vragen ons aantewijzen, waar wij haar vinden kunnen.

Ieder leeraar, en ieder voorspoedig Zondagsschool onderwijzer zal zich gelijke ervaringen herinneren van persoonlijke gesprekken, welke goede resultaten nalieten. Harlan Page gebruikte nooit eenige andere methode dan met den hand plukken. Zelfs Mr. Moody heeft mij vaak verteld dat zijn meest effectief werk, gedaan werd in het afzonderlijke,

waar hij met zielen handelde *een voor een*. De ware weg om bekeeringen in onze gemeenten te verzekeren, is: voor individueele Christenen (gij, bijvoorbeeld), om zichzelven opnieuw aan Jezus te geven, en dan uittegaan om zielen te winnen, die binnen het bereik van hunnen invloed zijn. Zijt steeds op de wacht voor gelegenheden. Bewijst eene persoonlijke daad van vriendschap, of maakt een persoonlijk bezoek, om den weg tot de deur des harten te openen. Somtijds wordt een vriendelijke, getrouwen brief gezegend tot de ontwaking eener ziel. Een enkel woord, vriendelijk tot hem op straat gericht, bracht een mijner buren tot den Zaligmaker. De hemel heeft zijne tienduizendtallen van geredde zondaren; doch zij werden daar vergaderd, één voor één.

Laat mij deze Christenen ook waarschuwen, die begeeren het begin des jaars een tijd voor groei in godzaligheid te maken, dat zij toch de ontzachelijke fout niet begaan om te trachten te groeien "in het groot." Een onbepaald verlangen om beter te worden, sterker, heiliger, zal tot niets komen. Karakter wordt gevormd, gelijk de muren van een gebouw, door het leggen van den eenen steen op den anderen. Neem een enkele misstap of gebrek bij de hand en verbeter het. Leg het mes met Gods hulp op de eene of andere afschuwelijke ingewortelde zonde. Stopt dat eene lekgat, hetwelk reeds zooveel vuil kielwater in uw ziel heeft doen loopen. Brengt in practijk eene lang verwaarloosden plicht.

De eerste schrede tot verbetering van zeker iemand, was het nalaten van het drinken van sterke dranken; met eenen anderen, het opzeggen van zijn wereldsch nieuwsblad op Zondag morgen; met eenen anderen weer het vragen van vergiffenis van eenen beleedigden vriend; en weer met een ander, toen hij eenige straatloopers bijeen riep, en ze medenam naar een Zendingsschool. Hij die een *weinig* waarachtige godsvrucht veracht, kan nooit rijk worden in God. Heiligheid, meent juist zoowel, recht te leven in het kleinste, als in het grootste; want Christelijke deugden kunnen slechts *een voor een* verzameld worden.

NALEZEN VOOR CHRISTUS.

RUTH, de Moabietische, was in vele opzichten een model voor onze Amerikaansche maagden. Te ijverig om beschaamd te zijn voor eerlijken arbeid—te onafhankelijk om zich op haar arme moeder te verlaten voor haar dagelijksch brood—ging zij uit in het veld om aren optelezen achter de maaiers. Zij wist dat het de gewoonte was van het land, om de enkele aren van tarwe of van gerst door de armen te laten oplezen. Boaz beval dan ook zijne jongens, dat zij "bij handvollen wat voor haar zouden laten vallen." De beste wijze van liefdadigheid, is gewoonlijk die, welke de armen leert zichzelven te kunnen helpen. Ruth had een edel hart en vlugge vingers, ontzag geen de minste moeite, en bij zonsondergang kwam zij tehuis bij hare moeder met eene efa gerst. Naomi vroeg haar dan ook niet zonder bevrediging: "Waar hebt gij heden opgelezen, en waar hebt gij gewrocht?

Dit is eene geschikte vraag voor ieder Christen op den avond van den Sabbat. Evenzoo geschikt is zij voor ieder Zondagsschool onderwijzer en onderwijzeres aan het einde van hun arbeid. Alle ijve-

rige bijbelstudie is "nalezen." Sommigen van de meest voedzame en zielversterkende waarheden zijn onverwachte ontdekkingen. We ontmoeten ze juist waar wij niet verwachten ze te vinden. In het midden van een register van namen in het vierde hoofdstuk van Kronijken, treffen wij het woord "Jabez" aan; het kind dat geboren was in droefheid, doch evenwel een zegen bleek te zijn. Dit onderwerp der bijbelsche geschiedenis, is een bron van geestelijk onderwijs geweest, voor menig kind van God. Er is ook eene goede nalezing in het boek van Leviticus—welke sommige zorgelooze menschen slechts aanmerken als een bloot register van Joodsche namen. Zulke Bijbelonderzoekers als Bonar en Arnot en Bushnell en Moody, zullen u "eene efa gerst" bezorgen uit de vergeten hoeken van Gods wondervolle graanvelden. Hij laat menige handvollen vallen ten voordeele van hen die gelooven dat elke regel in hunne bijbels door den Geest ingegeven is, en geschreven voor een doel. De dienaren des Woords die nooit versleten zijn, zijn de mannen die nimmer vreezen voor afmatting in het onderzoeken naar nieuwe waarheden.

IJverig werk, in de inzameling van zielen, is gelijk het werk van Ruth in het veld van haren nabestaande. Het kan in korte woorden beschreven worden. In de eerste plaats is het "geduld." Geen leeraar of Zondagsschool onderwijzer is voor zijne betrekking geschikt, tenzij hij het woord "kan niet" van zijn woordenlijst uitgewischt heeft.

Het moeielijkste gedeelte van alle Christelijk werk is, om een langen tijd te arbeiden met weinig of geen resultaten. Veldheer Buford te West Point, brak den spil van een kanon door herhaalde slagen van een hamer. Als er één slag minder geweest was, dan zou het ijzer niet geweken zijn. Vele hamerslagen moeten er gedaan worden eer sommige harten gebroken zijn, en om eenige levendige waarheden in sommige doodsche gewetens te slaan. Tenzij Ruth niet tevreden geweest ware, met het oprapen van een halm op eenen tijd, zij zou nooit haar zak met gerst verkregen hebben.

De volgende qualificatie voor eene goede nalezer ten tweede, is: om met inspanning werkzaam te zijn. Ralph Wells zal honderd korrels gouden granen vinden in eene passage, welke een onachtzaam lezer zoo ledig als de oosten wind zal verklaren. Hij zal geene moeite sparen, om zoo mogelijk, den straatjongen te winnen, die als een gunstig kandidaat werd beschouwd voor het bureau van politie. Jezus Christus ondernam eenen langen reis naar de kusten van Tyrus en Zidon, en juist om een zegen aan eene arme vrouw te brengen. Welk eene zorgvuldigheid nam hij tebaat met die bijgeloovige en beginsellooze vrouw van Sychar, totdat Hij haar, in het binnenste haars harten had onderzocht. Het langste van al Zijne beschrevene gesprekken was met een persoon, die Zijne discipelen niet eens in aanmerking wilden nemen. Als Christenen hunne scherpzinnigheid wilde uitoefenen en zich

zelven aan het werk zetten met beslistheid, gelijk Harlan Page deed voor de bekeering van individueele zielen, dan zouden onze kerken elk jaar verdubbeld worden.

Alle goed werk, ten derde, komt tot niets, hetwelk neergelegd wordt, wanneer het half gedaan is. Als Harlan Page dat winter avondgesprek met de jonge E. H.—niet had voortgezet op den hoek van den straat, vóor zijn jonge vriend zich aan Christus had overgegeven, dan zou die ziel wellicht de groote gave des eeuwigen levens niet gevonden hebben, en Nieuw York zou een zijner beste leeraars gemist hebben. "Waarom vertelt gij dien jongen dezelfde zaak twintigmaal?" "Omrede," antwoordde Susannah Wesley, "de andere negentienmalen niets beteekenen, tenzij de twintigstemaal den indruk maakt." Gods Geest is wonderlijk volhardend in de bekeering en onderrichting van zielen. Het nam een lang proces om zulk een man als Paulus optebouwen. Een voornaam beeldhouwer beklaagt zich nooit de beitelslagen waardoor zijn werk kan beroemd worden. Een Christen graveert steeds voor de eeuwigheid.

Doch geen geduld, en geen werkzaamheid en volhardenden arbeid voor Jezus, zal het resultaat verzekeren zonder de gift der knieën. Gebed, brengt God tot onze hulp, en dan is de overwinning zeker. Van den dag van Paulus, tot op dezen dag, zijn de mannen en vrouwen die de groote schoven hebben ingebracht, "volhardend in het gebed" ge-

weest. Een biddende ziel zal de "efa" voor Gods graanschuren vergaderen van de zwaarste velden, en doornachtige ondervindingen. Broeder! Zuster! hebt gij de bovengenoemde eigenschappen in uwe geestelijke oefening bereikt? Dan, aan het einde van 's levens worstelingen, wanneer gij rekenschap zult moeten geven, zult gij niet bevreesd behoeven te zijn, voor de vraag: "Wat hebt ge dezen dag nagelezen?"

ZOEKEN NAAR HEILIGHEID.

MET woord heiligheid is gevormd van *heilig*, hetwelk *geheel*, *gezond*, *volmaakt* beteekent. Heiligheid is gelijk aan het oud Saksisch woord *wholth* of gezondheid; daarom een heilig persoon is iemand die genezen is, en die in een gezonde geestelijke toestand zich bevindt. De wezenlijke ziekte, welke smarten aandoet, verminkt, pijnigt, en doodt, is de zonde. Heiligheid is de herstelling van de beheerschende en doodelijke kracht van deze ziekte. Doch terwijl wij nog nimmer iemand hebben aangetroffen die zoo volmaakt gezond was, zooals nooit eenige pijn of smart te gevoelen, zoo behoeven we ook niet te verwachten, dat we hier boven de pijnen zullen geraken van innerlijke zondigheid van begeeren—de pijn van veel bewustheid van verkeerdheden, en het beschamend besef van onvolmaaktheid en tekortkomingen. De uitdrukking welke Paulus bezigt: "gij zijt volmaakt in Hem," meent: "gij zijt volgemaakt in Hem." Zij heeft betrekking op de volkomenheid van *voorraad* in Christus, en niet op eenige volmaaktheid of werkzaamheid of karakter in ons.

Zullen we naar heiligheid zoeken? Is er eenige bemoediging om dit te doen? Ja; niet alleen bemoediging zoo sterk als de liefde van Jezus haar maken kan, maar het is ook plicht.

Een heilig Christen is iemand, die in een goeden staat van gezondheid zich bevindt. Het hart is verlost van de heerschende macht des duivels, en gebracht onder de gezegende heerschappij van Christus. Het geweten is levendig om zonden te bespieden—zelfs onder sommige vloeiende voorwendsels—en rijst er in verzet en sterke krachtsinspanningen tegen op. De toegenegenheden gaan uit naar Jezus; daar is eene zoete blijdschap in Zijnen dienst, en een oprecht streven om Zijne geboden te bewaren. De vrijheid des Christens is de mogelijkheid om God te dienen. Eene der beste bewijzen van heiligheid, waarmede we bekend zijn, is het streven om Christus te gehoorzamen; en het scherp besef van levendig berouw en zelfvernedering, wanneer men Hem ongehoorzaam is geweest. Hij die niet treurt, herstelt niet. We gelooven niet dat de godvruchtigste man of vrouw zòo leeft, alsof ze niet gedurig op den borst behoefden te slaan, en uitroepen: "O God wees mij zondaar genadig!"

Voor de heiligheid welke oorlog voert tegen de zonde, zich verheft tegen verzoeking, zich onbesmet van de wereld houdt, en "eigen ik" op het altaar legt, is een schreeuwende behoefte aan in onzen tijd. Ze is een medegevoelenden geest, welke overal rondgaat, om goed te doen; evenwel heeft ze

geen deelneming met zondige gewoonten, en de smaak van de wereld. Zij tracht hare zuiverheid te bewaren. Tegenover de kwade invloeden der wereld, verheft ze zichzelf, en zegt: "Al willen anderen het doen, ik daarom nog niet." Ze is op zichzelf staande. Ze onttrekt zich van plaatsen, waar ze bevuild wordt, en vindt zulk een genot in het bijwonen van het biduur, bijbelstudie, daden der liefde, en in de onschuldige vermaken des levens, dat zij niet hunkert naar het speelhuis en verwante zinnelijkheden. Wandelende in den Geest, buigt zij niet tot de lusten des vleesches.

Deze gezondheid der ziel wordt niet verkregen door het nu en dan bijwonen eener bijbellezing, of eene vergadering voor de bevordering van heiligheid, of door het naderen aan den Avondmaalstafel. Wat ook het voordeel wezen moge, dat door deze en andere oefeningen verkregen wordt, de zaak eischt iets dieper dan uitwendigheden. De ziel moet Christus aannemen, en in Hem blijven. De wil moet zich aan Hem onderwerpen, en Hem laten heerschen, en het leven moet zijne versterkende kracht gevoelen, evenals ons lichaam de voedende werking van gezond brood en de herstellende kracht van een zoete slaap geniet.

Voorzeker mogen wij streven naar zulke gezondheid van hart, en heilzaam en gelukkig leven als hierboven kortelijk geschetst is. Hoe meer we het bezitten, hoe minder dat we er over roemen zullen. Andere menschen zullen het bespeuren, evenals

wij de aanwezigheid van het vuur in den kachel waarnemen. De innerlijke hitte komt, verspreidt en oefent hare kracht uit op elk deel der lucht in den kamer. Er kan van geene ware heiligheid sprake zijn, welke door anderen niet gevoeld wordt, evenmin als een brandend vuur, hetwelk geen hitte van zich afwerpt.

BLIKKEN OP DEN HEMEL.

EEN der vele stellige bewijzen dat de bijbel van goddelijken oorsprong is, wordt verschaft door de beschrijving van den hemel daarin neergelegd. Indien hij eene menschelijke samenstelling ware, zou er grootere ruimte besteed zijn aan de beschrijving van dat bestaan waarin de onsterfelijke ziel de eeuwigheid zal moeten doorbrengen; hij zou stilstaan bij de ontelbare bijzonderheden in zijne beschrijvingen van het "beter vaderland." Doch in Gods Boek zijn tientallen bladzijden gewijd aan de regelen des levens, in deze wereld—al is het ook, dat dit leven gemeten wordt bij een betrekkelijk klein getal van jaren. Zijn doel is om ons den weg ten hemel aantewijzen; en wanneer we eenmaal daar zijn, zal het tijd genoeg zijn te ontdekken welk een oord het is, en welke de juiste werkzaamheden van zijne bewoners zullen zijn. Zeer weinige volzinnen zijn slechts in Gods Woord ons medegedeeld, welke het eeuwig huis der heiligen beschrijven. De bijbel zegt juist genoeg om onze nieuwsgierigheid te prikkelen, en ons aantesporen tot overdenkingen, doch niet genoeg om de

verhevene verborgenheid opteheffen, welke als een wolk van heerlijkheid over hetzelve hangt. Een paar dingen schijnen ons duidelijk te zijn. Het is eene *plaats* duidelijk begrensd—of anders zulke woorden als "muren en poorten" zijn slechts maar droombeelden. Haar licht gaat uit van een troon in het midden; want het Lam, dat in het midden van den troon is, is het licht er van.

Er is iets schoons te verstaan in de veelzijdigheid des hemels, met poorten van ingang aan elke zijde der luchtstreek. Dit legt nadruk op de algemeenheid van Gods "vele woningen," waarin al de verlosten zullen binnengaan uit alle deelen der aarde, en uit elk genootschap van de kudde van Christus. Allen zullen er ingaan door Christus, hoewel door vele poorten. De verscheidenheid der "vruchten" aan den boom des levens, leidt tot het idee van de bevrediging van elke denkbare smaak en verlangen naar Gods groot huisgezin.

De hemel zal voorzeker een tehnis zijn; zijne bewoners zullen een groot, liefderijk huisgezin uitmaken. Onze diepste verlangens zullen er bevredigd worden; niemand zal behoeven te klagen wegens gebrek aan "goed gezelschap." De waardige Emmons is niet de eenige diepzinnige denker die zijn hoop gevoed heeft met "een gesprek met den apostel Paulus. Dr. Guthrie is niet de eenige vader die zich verzekerd gevoelde dat hij zijn vroeg ontslapen kind zou ontmoeten binnen de poort. Menig leeraar verwacht zijne geestelijke kinderen

daar te vinden als een kroon van blijdschap in dien dag. De herkenning van vrienden in den hemel kan geen zaak van twijfel zijn. Ook zal geen hatelijken geest van standen inbreuk maken op de gelijkheid van een huis, waar allen een Heer hebben en waar allen broeders zijn.

Toen Cyneas, de ambassadeur van Pyrrhus, terugkeerde van zijn bezoek te Rome, in de dagen van haar glorie, gaf hij verslag aan zijn vorst dat hij een "republiek van koningen" gezien had. Zoo zal het in den hemel zijn, waar elk erfgenaam van genade een koning en priester zal zijn tot God, en door goddelijke aanneming zal ieder een lid van het Koninklijk huisgezin zijn. Welk een troost is het steeds dat wij nimmer onze tenten behoeven optetrekken om een aangenamer verblijf te zoeken. De hemel zal geen "verhuisdag" hebben. Wanneer gij en ik, broeder, opgepakt gereed zijn op de ure des doods, dan ondernemen we onze laatste reis, en daar zal een voortdurende blijdschap in die woorden zijn: "*voor altijd* met den Heere." De voetstappen naar dat huis zijn weinig en kort. Gelukkig is dat kind van Jezus, wiens levenswerk gestadig voortgezet is geworden in dezelfde richting, en dat hij gereed is het neerteleggen op het oogenblikkelijk bevel; gelukkig is hij die steeds luistert naar de uitnoodiging om zich te haasten naar zijn huis.

Eene der beste bewijzen van de veranderde en volkomene geheiligde toestand van Christenen in

die nieuwe wereld van heerlijkheid, zal zijn, dat God ons daar met volkomene, ongemengde voorspoed kan vertrouwen!

Ik heb in deze wereld nog nooit een Christen gezien die in dezen vertrouwd kon worden; zelfs Paulus behoefde een "doorn" welke zijn natuurlijke hoogmoed zou prikkelen, en hem nederig houden. Er is niemand onzer wiens godsdienst niet spoedig kan vervallen, gelijk sommige vruchten, wanneer zij in de vlammende hitte van een aanhoudende zonneschijn blootleggen. Gedurig behoeven we kastijdingen, herhaaldelijke nederlagen, en vele donkere en stormachtige dagen. God kon ons niet krachtiger verwoesten, dan ons te laten wandelen, op onze eigene gekozene paden.

Doch in den hemel kunnen we het *verdragen*, om altoos voorspoedig, altoos gezond, altoos gelukkig, en bevrijd te zijn zelfs, van de noodzakelijkheid van waakzaamheid! De moeielijkste herkenning in den hemel zal het *kennen van onszelven* zijn. We zullen de roede der tucht daar niet noodig hebben, en er zal geen plaatsruimte zijn in een huis voor kruis en druk, in het rijk van volmaakte heiligheid. Kan het zijn dat gij en ik ooit een dag zullen zien die geen benauwdheid zal kennen, nooit getuige zal zijn van een valschen stap, nooit een zucht zal doen hooren van schaamte of dooding des gevoels, nooit een donker uur zal zien, en waar nooit een wolk drijft door haar helder, onafgebroken azuur van glorie? Kan dit alles zijn? *Ja*, dit mag

alles en zal alles waar voor mij zijn, indien ik een getrouw volgeling van Christus ben; doch o! welk een *veranderd schepsel* moet ik dan wel zijn, wanneer ik aan de andere zijde van die poort van paarlen zal gekomen zijn! De hemel zal voor ons geen grooter verrassing zijn, dan wij voor onszelven zullen zijn.

HET VERGAAN DER GOUD-SCHEPEN.

ER zijn vele verzen in het Woord van God, welke de meeste lezers overslaan, evenals men onverlichte doorschijnende voorwerpen voorbijgaat op straat, in den nacht. Als iemand echter, maar een lamp of het gas aansteekt achter het doorschijnend voorwerp, zijn beeld of opschrift wordt dan verlicht en trekt aller aandacht tot zich. Een doel van goed prediken bestaat ook hierin: om lampen te plaatsen achter verwaarloosde teksten.

Onder de over 't hoofd geziene episoden van de Oud-Testamentische geschiedenis, welke vol zijn van wenken van wijsheid, is eene in het leven van die goede en groote Jósafat, koning van Juda. Zijne regeering verhief het zuidelijk koninkrijk tot grooten voorspoed. Hij bracht een goed werk van opvoeding totstand voor zijn volk, en stelde bevoegde personen aan, om de Mozaïsche wet te verklaren. Vele andere goede dingen bracht hij totstand; doch op den luister van zijn karakter en regeering viel eene groote en grievende schaduw. Het was de zonde van *bondgenootschap met goddelooze men-*

schen. Jósafat had rijkdom en eer in overvloed, en zijn hart verhief zich in de wegen des HEEREN; evenwel "verzwagerde hij zich aan Achab," de laaggezonken tyran van het noordelijk koninkrijk. Hij gaf zijn zoon ten huwelijk aan Achab's dochter, en maakte een militair verbond met Achab, welker verbinding eindigde in den strijd van Ramoth-Gilead, waarin Israëls koning een verraderlijk spel speelde en zijn leven verloor. Niet tevreden met deze verwarde vereenigingen, welke beide door zelfzuchtige staatkundige beginselen werden aangevangen, zoo ging hij ook nog in eene commercieele vennootschap met Achab's opvolger, de goddelooze Ahazia. Jehu, een profeet van Jehova, had den moed de scherpe bestraffing toetedienen: "Zoudt gij den goddelooze helpen, en die den Heere haten liefhebben? nu is daarom over u van het aangezicht des Heeren groote toornigheid."

Het verhaal van Józafat's waagstuk met den goddeloozen Ahazia, gelijkt zeer veel op de winstgevende ondernemingen van deze dagen. De twee vorsten vereenigen zich in een tocht om goud. De gewijde geschiedschrijver zegt ons dat zij voor beider belang schepen bouwden, aan de Golf van Akabah, voor het doel om goud te zoeken in Ophir. Doch de ongelukkige onderneming werd door den Heer verijdeld; de "schepen gingen niet; want zij bekwamen een wrak te Ezeon-Géber." Dit was geen toevallige ramp; want de onbevreesde Eliëzer, vertelde het Josafat duidelijk: "Omdat gij u met

Ahazia vergezelschapt hebt, heeft de Heere uwe werken verscheurd." Op dit verlicht, doorschijnend voorwerp, hetwelk het vergaan der goud-schepen vertoont, ontvlamt deze waarheid: *vergezelschapping met de zonde is eene noodlottige fout.*

Wij konden de bladzijden van dit boek vullen met opheldering van deze waarheid, getrokken uit onze eigene waarnemingen. Menig bedroefd vader zou de geschiedenis kunnen vertellen van zijnen geliefden zoon en wat hem overkwam. De jongen, betooverd door een tal van luchthartige makkers, die goed op de hoogte waren aangaande alle vermakelijkheden der plaats; viel in hunne strikken, en bracht zijne avonden door met hen, in hunne gelief koosde verblijven. Zijn nacht-sleutel ontsloot hem de deur van het huis in den middernacht, terwijl zijne ongelukkige ouders op hunne peluwen zich bevonden. Het is de oude, oude geschiedenis, kort, evenwel ingrijpend. Gelijk Eli, de vader, den zoon "niet eens zuur aanziet" wanneer hij "zichzelven vervloekt," en gelijk Eli, betaalt hij de bittere vrucht. Wanneer de ruïne veroorzaakt is door wijn-maaltijden, schouwburgen en bordeelen, dan gaan de oogen der ouders open om te zien dat slecht gezelschap hunne goud-schepen verwoest heeft. De straten van alle onze steden, gelijk de rotsen van Ezeon-Géber, zijn bestrooid met de ruïnen van groote verwachtingen, die teloor gingen in kwade gezelschappen. Wanneer ouders een nacht-sleutel aan hun zoon toevertrouwen, die

geen zelfbeheersching of eene bijbelsche consciëntie bezit, dan geven zij hem een vrijgeleide op den weg naar het verderf.

Er is een ander gezichtspunt van huiselijk leven, waarin deze Oud-Testamentische episode gedurig hare overeenkomst vindt. We herinneren ons een eenige dochter van zeldzame schoonheid en begaafdheden. Hare gevaarlijke bevalligheden bekoorden een jong man van wellustigen aard; doch hij was erfgenaam van een groot vermogen. Zijne toekomstige rijkdom, echter, betooverde de dwaze ouders en nam de bedenkingen der dochter weg. Zij gaf hare toestemming, tegen haar eigen oordeel in, om hem te huwen. Binnen enkele jaren kwam hij tot schande, en zij werden wettelijk gescheiden. De wet van God is: "Wat een mensch zaait, dat zal hij ook maaien." Het was die wet, meer onweerstaanbaar dan de winden des hemels, welke de goud-schepen vernielden van die arme vrouw, in teleurgestelde verwachtingen en een gebroken hart. Van alle de vereenigingen met zonde uit winzieke motieven, de meest noodlottige zijn deze, welke gemaakt zijn onder de heilige naam van het huwelijk.

De politieke geschiedenis van ons land is vol van welsprekende voorbeelden van rechtsgeleerden en staatsmannen, die hun levensloop verwoest hebben door verbintenissen aantegaan met slechte menschen, met bedorven staatkunde, of verkeerde inrichtingen. Ieder mensch, met zijn intreden in het openbare leven, heeft zijn "berg van verzoe-

king." Als hij moedig zegt: "Gaat achter mij, satan!" dan is zijn volgende loopbaan tot eer en ware voorspoed gewaarborgd. Indien hij toegeeft, dan is hij verloren. De tooveres gedurende meer dan een geslacht was slavernij. Door hare zeer schoone redenen en beloften van vooruitgang, veroorzaakte zij menig ambitieus staatsman, om aan haar toetegeven, en "hij ging haar straks achterna, gelijk een os ter slachting gaat." Deze waarheid van gevaarlijke verbintenissen is vol van waarschuwingen tot hen die in allerlei bedrijven bezig zijn. Voornamelijk is het vermanend voor jongelieden die begeerig zijn om in zeer korten tijd rijk te worden en die in hunne methoden niet scrupuleus zijn. De markt is opeengehoopt met scherpe plannenmakers, en de bladen zijn gevuld met gloeiende bekendmakingen van handelszaken en "verguld-opsnede" ondernemingen. Het getal van lichtgeloovige Jozafats die verlokt zijn in goudtochten naar Ophir, met Ahazia's in compagnie, is bijna ongelooflijk. De wrakken zijn welhaast ontelbaar. Het is echter, niet slechts uit oorzaak van onbesuisde speculatie-plannen waardoor gevaar ontstaat. Menig koopman, bankier, fabrikant of handelaar is overgehaald door vrienden of compagnons om medetedoen met methoden en practijken, welke hij volgens zijn geweten en in zijn betere oogenblikken afkeurde; doch hij suste zijn geweten met de belofte van groote profijten, of met de inzwang zijnde sophisterij: "O! iedereen doet zulke din-

gen!" De menschen, die gelijk William E. Dodge, weigeren om "Gods wetten" te verbreken voor een winst-aandeel zijn niet te vinden in regimenten. Handel en nijverheid, gelijk politiek, behelzen een duizend herhalingen van die oude schriftuurlijke regel: "Omdat gij u met Ahazia vergezelschapt hebt, heeft de Heere uwe werken verscheurd."

"Heb geene gemeenschap aan anderer zonden; is eene goddelijke vermaning, welke hare waarde nog niet verloren heeft. Hoewel hand aan hand vereenigd, het kwaaddoen zal niet ongestraft blijven; en indien niet gestraft in dit leven, dan toch zekerlijk in het volgende. Juist zoo zeker als de bezoldiging der zonde, de dood is, zoo zeker is het dat de eeuwigheid het vreeselijke wrak zal openbaren van ontelbare goud-schepen—het "geheel verlies, en geen assurantie."

DE HONIG DES WOORDS.

"ZIE toch, hoe mijne oogen verlicht zijn, omdat ik een weinig van dezen honig gesmaakt heb." Zoo sprak Jonathan de trouw-hartige zoon van een valsch-hartige vader. Saul had een vloek uitgesproken over allen van zijn heirmacht, die eenig voedsel zou gebruiken, gedurende het vervolgen van den vijand. Doch wanneer de troepen een bosch bereikt hadden, alwaar de bijen overvloedig voorraad verzameld hadden, vonden zij op den grond verscheidene honigraten liggen. De kroonprins, het zware edict van zijn vader niet gehoord hebbende, nam de staf die in zijnen hand was en doopte dien in een honigraat en bracht het tot zijnen mond; en *zijne oogen werden verlicht.* Verfrissching kwam over zijn hongerig lichaam, en verlichting tot zijne oogen, welke dof geworden waren door vermoeidheid en matheid.

Welk eene schoone gelijkenis is deze gebeurtenis, om eene der rijkste zegeningen van het Woord des levens voortestellen! De Psalmist verhief het als "zoeter dan honig" doch hij riep ook uit: "De opening uwer woorden geeft licht, de slechten

verstandig makende." Het is niet slechts het onverschillig lezen van het Woord, of het achteloos hooren er van, maar de ingang tot de ziel, dat deze inwendige verlichting teweegbrengt. Duizenden van menschen luisteren elken Sabbat naar Gods waarheden zonder eenig effect op het hart of het leven. Zij nemen de waarheid niet in hunne ziel, als Jonathan de honig in zijn lichaam nam. Doch wanneer het Woord opgenomen is, gepaard met den Geest, dan is er eene openbaring tot het hart gemaakt, evenals die van den blinden jongen, na de operatie van een kundig oogmeester. Zijne moeder leidde hem naar buiten, en het bindsel van hem afnemende, gaf hem het eerste gezicht van zonneschijn en bloemen te aanschouwen. "O moeder!" riep hij uit; "waarom verteldet gij mij niet dat alles zoo schoon was?" De tranen vloeiden, als zij antwoordde: "Ik trachtte het u te zeggen, mijn lieve, maar gij kondet mij niet verstaan." Zoo ook moeten de geestelijke oogen geopend worden, ten einde de geestelijke schoonheden te kunnen onderscheiden. Menig arm zondaar heeft nooit ondervonden, welk een heerlijk Evangelie ons Evangelie is, totdat hij voor zichzelf de honig heeft verslonden.

Zelfs voor de ontwikkeling van het verstand is er geen boek, gelijk Gods boek. Geen andere studie versterkt zoo het vermogen, klaart het begrip op, vergroot de denkbeelden, reinigt den smaak, bezielt het oordeel, en onderwijst de geheele man, zooals dit boek. De eenvoudigste daglooner die

zijn verstand verzadigt met dit schoolboek des hemels, wordt een beter man voor zijne medemensch, niet slechts in betrekking tot zeden, maar ook wat begrip en oordeel aangaat. Het was deze honig van den hemel, welke de Puriteinen veel van hun schranderheid gaf, zoowel als alles van hun onbuigzaam aankleven aan hetgeen recht was. Het geheim van de deugdzaamheid van de Schotsche boerenstand is gelegen in den "grooten bijbel" welk in elk huisgezin dagelijks onderzocht wordt. Welk een argument is dit voor het houden van Gods eigen schoolboek voor zijne kinderen in elke school des lands, hoogere of lagere. En zooals de honig het bosch bedekte, voor Israëls soldaten, om er van te profiteeren, zoo ook heeft de Heer Zijn Woord neergezonden voor de menigten.

Het is meer dan licht, want het is een *verlichter*. Niet alleen openbaart het de schoonste en meest verhevene waarheden in het heelal, maar ook het werkelijk gezicht verbetert het. Het maakt de blinden ziende. Wie onzer die vreeselijk verlegen stond, omtrent vragen van goed en kwaad, en niet wetende welken weg inteslaan, heeft niet een nieuw inzicht en een waar gezicht ontvangen, zoo spoedig als hij zijn staf doopte in de honigraat van Gods Woord? Een enkele tekst besliste eenmaal voor mij een moeielijke vraag aangaande mijn plicht. Cowper vond in het vijf-en-twintigste vers van het derde hoofdstuk van de Romeinen, de honig welke licht in zijn ziel bracht, wanneer zij beneveld werd

door wanhoop. John Wesley, dreef zijn staf in dit vers: "De wet des geestes des levens in Christus Jezus heeft *mij vrij gemaakt* van de wet der zonde en des doods." Zelfs Paulus had zijn eigen zonde niet leeren inzien, totdat het gebod tegen begeeren zijne oogen open deed gaan. Het drie-en-vijftigste hoofdstuk van Jesaia opende zoo de oogen van den Ethiopischen kamerling, dat hij Jezus ontdekte, als het Lam Gods!

O, er is menig lezer van deze bladzijden, die getuigen kan hoe de dierbare honig des hemels licht bracht en blijdschap in zijne oogen, wanneer zij door droefheid beneveld waren. De uitnemende groote en rijke beloften waren niet alleen zoet, zij waren verlichtend. Zij verlichtten de vallei van de schaduw des doods. Zij bewezen hoe kruisen veranderen kunnen in kronen, en hoe verliezen, kunnen keeren in roemrijke winsten. Wanneer ik in een ziekekamer ben, doop ik mijn staf altijd in de honigraat van het veertiende hoofdstuk van Johannes. Het brengt Jezus daar. Een mijner beste Zondagsschool onderwijzers werd zoo door deze honig gevoed, dat zij op haar sterfbed zeide: "Mijn pad door de vallei is lang, doch *het is helder van begin tot het einde.*

Niets opent de oogen des zondaars om zichzelf en de Zaligmaker van zondaren te zien, gelijk het eenvoudig Woord. De bijbel is het boek om de ongerechtigheid te ontdekken in de geheimen des harten. Indien de jongeling zijn staf wil steken in deze

waarschuwing: "Zie den wijn niet aan, als hij zich rood vertoont," dan zal hij ontdekken dat er een nest van adderen in het glas is! Als de spotter overreed kan worden om wat van die honig te proeven welke Christus gaf aan Nicodémus, dan zal hij bevinden dat hemel en hel *wezenlijkheden* zijn!

Broeders, in de bediening! ik weet niet hoe gij allen gevoelt; doch ik groei in het bewustzijn, dat onze voornaamste taak is niet slechts, om zelven zeer veel van die honig te eten, maar ook om ons volk te zeggen, waar zij hun staf kunnen indoopen. Wij hebben geen nieuw Evangelie voor hen—niets nevens Mozes, Johannes en Paulus. De honig ligt dik aan den grond. Moge Gods Geest ons helpen om het aan blinde stervende menschen aantewijzen!

KUNNEN WIJ VERZEKERD GEVOELEN?

MET is gezegd geworden van een zeer voortreffelijke rede van Daniël Webster, dat "elk woord een pond weegde." Doch er is een regel in den vijf-en-derstigsten Psalm—meestal bestaande uit éenlettergrepige woorden—waarin elk woord een ton weegt. David uitte ze in een tijd van moedeloosheid, toen hij uitriep: "*Zeg tot mijne ziel; Ik ben uw heil.*" De oude vorst was in moeite. Zijn eigen troon werd aangerand, en zoo ging hij naar den Eeuwigen Troon. Zijn eigen hart was aangetast door twijfel, en zoo zocht hij naar een frissche en volle verzekerdheid van zaligheid. Wat dan ook Davids eigen ondervindingen moge geweest zijn, hij verschafte een gouden gebed voor algemeen gebruik in deze zwangere, ernstige woorden: "Zeg tot mijne ziel: "Ik ben uw heil."

De zaligheid welke allen onzer, meest noodig hebben is eene verlossing van de straf en heerschappij der zonde—om in vrijheid gesteld te worden van de slavernij van die groote slavenhouder, den duivel. Omsingeld met verzoekingen, zoo behoeven we hulp wanneer we verzocht worden. De

eenige zaligheid "onder den hemel gegeven onder menschen," is het verzoenend bloed van Jezus en de wederbarende kracht des Heiligen Geestes. Dit is eene volle zaligheid, eene volkomene zaligheid; het is Gods meesterstuk van genade tot ons strafwaardige, bedorvene en stervende zondaren. Kan deze zaligheid *verzekerd* gemaakt worden aan een mensch, en kan hij verzekerd zijn dat hij ze bezit?

Wij antwoorden zonder aarselen, ja. David vroeg niet om onmogelijkheden wanneer hij God vroeg hem te verzekeren van zijne zaligheid. Paulus wist wel wat hij deed, wanneer hij zeide: "Of kent gij uzelven niet, dat Jezus Christus in u is, tenzij dat gij eenigzins verwerpelijk zijt." Er is geen "misschien" omtrent de zaligheid van een waar volgeling van Christus; meer, dan er is aangaande het rijzen van den zon op den dag van morgen. Zij hangt niet af van mijn zeggen, of uw zeggen, of wat iemand er van zegt. God kan alleen ons de besliste en onfeilbare verzekerdheid geven, dat we geborgen zijn voor deze en voor de andere wereld.

Laat het zorgvuldig opgemerkt worden, dat het gebed luidt, dat God tot de *ziel* zou zeggen: "Ik ben uw heil." Er is geen hoorbare stem gebracht tot het oor; inderdaad, zeer velen hooren het aanbod der zaligheid elken Sabbat door het oor, en nochtans zijn hunne harten zoo doof als adders. Wat God zegt kan alleen gehoord worden door het hart. Wij zouden geloof beschrijven als hart-gehoor. En tot de leergierige geloovige ziel zegt God won-

dervolle dingen, en dingen welke de ziel van blijdschap doen opspringen. "Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken." Ik open de kamer van ivoor van Johannes' Evangelie, en lees deze woorden: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis." Wederom zegt Jezus in herzelfde Evangelie: "Dit is de wil van Hem die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk die den Zoon aanschouwt, en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe." "Mijne schapen hooren Mijne stem, en Ik kenne dezelve, en zij volgen Mij. En Ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan, en niemand zal ze uit Mijns Vaders hand rukken." Hij beweert niet, dat wij nooit in een waan van eigenzinnigheid en hoogmoed, onszelven kunnen uitwerpen uit die almachtige en liefderijke hand. Doch stellig verklaart Hij, dat terwijl wij daar zijn, zijn we veilig. En veilig zijnde, hebben wij een recht te weten, en te gevoelen al de kalmte en de bevrediging, welke het eigendomsrecht door den Heere Jezus teweegbrengt.

Geloof is het vertrouwen der ziel in Jezus, als onze zaligheid. Het *diende* een aangenaam bewustzijn te geven van verzekerdheid. Evenwel dit doet het altijd niet, omrede het te zwak is en weifelend om verzekerdheid te verschaffen. Geloof is de melk, en verzekering is de room welke er oprijst.

Verzekerdheid is niet noodzakelijk tot zaligheid, als het geloof is; want God zal eene groote menigte menschen in den hemel laten binnengaan, die op aarde maar een zwak geloof beoefenden. Geloof is leven, hoewel het somtijds zeer zwak is, bezorgd, bezwaard, en een troosteloos leven is. Verzekerdheid toont een hoogeren graad aan van gezondheid, sterkte, blijdschap en kracht om te overwinnen. Petrus bezat ook eenig geloof toen hij op de golven zijn Meester smeekte: "Heere, help mij!" Doch hij had eene grootere mate van geloof bereikt door den Geest wanneer hij op de markt te Jeruzalem uitriep: "Deze is de steen, die van u, de bouwlieden, veracht is, welke tot een hoofd des hoeks geworden is." Saulus van Tarsen was slechts bezitter van een klein geloof in zijne ziel, toen hij rondtaste in het huis van Ananias van Damascus. Doch wanneer hij gevorderd is tot het achtste hoofdstuk van de Romeinen, dan is hij een held geworden, en kon uitroepen: "want ik *weet*, in wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is mijn pand, bij Hem weggelegd, te *bewaren*." Jezus had werkelijk tot Paulus gezegd: "Ik ben uw heil."

Paulus had de getuigenis van den Geest, dat Hij Christus toebehoorde. Er was eene innerlijke overtuiging en een uitwendig leven, en die twee kwamen met elkaar overeen. Zij kwamen ook overeen met de beschrijving van ware vroomheid in den bijbel door den Geest. Wanneer een boom de bla-

den voortbrengt van een peer en de vrucht van een peer, dan zijn we zeker, dat het een pereboom is. Wanneer iemand de liefde van Jezus in zijn ziel gevoelt en de geboden van Jezus houdt in zijn leven, dan heeft hij de getuigenis van den Heiligen Geest dat hij in Christus is. In Christus zijnde, is hij veilig. Er is geene verdoemenis voor hem. De Heer heeft tot zulk een bestendig geloovige gezegd: "Ik ben uw heil." Doch wanneer een olie-tongige huichelaar, die zijn schuldeischers bedriegt, of een leven leidt van geheime ontucht, in een bidvergadering opstaat en glibberend praat omtrent zijne heiligheid of zijn geheiligde begaafdheden, dan ontmaskert hij slechts zijn eigen geveinsdheid.

Wij hebben juist gezegd dat verzekerdheid niet een positieve noodzakelijkheid is van geloof; evenwel is zij een voorrecht en een plicht van een waar Christen om verzekerdheid en bewaring van de liefde van Christus te bezitten. De oude Latimer was gewoon te zeggen, wanneer hij een standvastig vertrouwen in zijn Meester stelde, dan durfde hij wel een leeuw aan; doch wanneer hij het kwijt was, dan was hij klaar om in een muizengat te loopen. Waarom zou de ziel tot wien Jezus heeft gezegd: "Ik ben uw heil," gedurig zichzelf bevinden met twijfeling en vrees? Indien ik mijn eeuwig geluk in Christus handen heb gegeven, dan is Hij verantwoordelijk voor dit pand—zoolang als ik het in Zijne handen laat.

Twee menschen gaan naar Colorado en koopen eenige stukken mijn-land. De een verkwist de helft van zijn tijd met zich te vermoeien met zijn eigendoms-acte, en in het loopen naar het ambtenaars-kantoor, om te zien of zijn bewijs goed is. Doch terwijl hïj zichzelven kwelt op deze dwaze manier, heeft de andere man zijn goudmijn zoo naarstig bewerkt, dat hij vijftig vrachten van dicht erts naar de pletmolen gezonden heeft. Broeders, indien wij Christus woord gelooven, en onze zielen in zijne bewaring hebben gegeven, en ons leven in zijne beschikking, laat ons dan onszelven niet vermoeien aangaande ons eigensdoms-recht van den hemel. Laat ons de kracht verstaan der twee voornaamwoorden "mijn" en "uw." Het is *mijn* ziel tot wien de Almachtige Jezus zegt: "Ik ben *uw* heil." Gaat en doet uw levenswerk, broeder, en doe het eerlijk en degelijk. God is verantwoordelijk voor de resultaten en de belooning. Als ik mijn baggage zend naar Chicago, dan is ze mijn eigendom niet, tot dat ik daar kom. Ze behoort aan den bagage-meester. Zekerlijk, diende ik zulk een sterk geloof te hebben, dat ik mijne onsterfelijke ziel in Christus bewaring kan laten, als ik geloof dat mijn reiskoffer veilig is, in de bewaring van een spoorweg beambte.

Verzekering van zaligheid door den Zoon van God is geen hedendaagsche ontdekking. Zij is geen nieuwe uitvinding "gepatenteerd" door eenige school van studenten des bijbels. Ze is zoo oud

als het kruis van Golgotha. Paulus bouwde zijn brief aan de Romeinen op deze rots. De dichter van Israël zocht er naar, in zijne moeielijkheden, toen hij tot den levenden God riep: "Zeg tot mijne ziel, Ik ben uw heil!"

IN JEZUS ONTSLAPEN.

GEEN schriftuurlijke beschrijving van den dood is zoo vol van wenken en zoo troostvol, als die, welke aangeduid wordt door het welbekende woord *slaap*. Het komt menigmaal voor. Stéfanus de martelaar, ademt zijn goddelijk gebed, en daarop ontsliep hij." Onze Heer zeide tot Zijne discipelen: "Onze vriend Lazarus slaapt; doch Ik ga heen om hem uit den slaap optewekken." In dat voortreffelijk verheven hoofdstuk van den apostel Paulus over de opstanding, behandelt hij den dood als slechts de voorbijgaande sluimering des lichaams, om opgevolgd te worden door het heerlijk ontwaken op het geluid van den laatsten trompet. En dan kroont hij het met den stem van Gods Geest—die wondervolle uiting, welke in zoo vele woningen van rouw is gehoord geworden en gezongen: "Ik wil niet, dat gij onwetende zijt van degenen die ontslapen zijn; want indien wij gelooven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzoo zal ook God degenen die ontslapen zijn in Jezus, *weder*brengen met Hem." Geen drie woorden zijn meer op de graven

geschreven, of op meer harten dan deze: "In Jezus ontslapen."

Deze verklaringen van Gods Woord, beschrijven den dood als slechts de tijdelijke staking van lichamelijke werkzaamheden. Geen enkele wenk is gegeven van een totaal einde, eene uitblussching, of eene vernietiging. Het stoffelijk lichaam slaapt, de onsterfelijke geest middelerwijl in volle bezigheid zijnde; en de tijd is voorzegd, wanneer het lichaam opgeroepen uit het graf, zich met den onsterfelijken geest vereenigen zal, en de mensch zal dan in eeuwigheid voortleven. Wat wij sterven noemen is slechts een oogenblikkelijk proces. Het is eene snelle beweging van de onsterfelijke bewoner uit de zwakke tent of tabernakel, welke zoo vaak door pijn gefolterd wordt en oud wordt in verval. Paulus noemt het eene ontbinding: "Om ontbonden en met Christus te zijn." De geestelijke bewoner sluit op de vensters van het aardsche huis, eer hij vertrekt; hij bedekt het oor, zoo dat geen geluid meer binnendringen kan; hij bluscht het vuur uit, dat het hart doet gloeien, stopt de warme stroomen welke door de aderen vloeien, en laat het verlaten huis koud, stil en bewegingloos. Wij, die overblijven buigen over het verlaten hart-huis; doch er is geen stem noch opmerking. Wij kussen het voorhoofd, en het is gelijk marmer. De geliefde slaper slaapt een slaap welke donder of aardbeving niet storen kan. Doch wat is er in deze sluimering van het lichaam dat eenige vrees oppert, dat het

hemelsche bestanddeel van den geest uitgestorven is, of zelfs zijne werkzaamheden heeft gestaakt? Wanneer de moeder haar lieveling in den wieg legt, dan weet zij dat slaap slechts rust meent, verfrissching, en een helderder oog in den morgen, vlugger voet, en het gezang als van een leeuwerik in haar kinderkamer. Wanneer gij en ik ons in den avond ter ruste leggen, verstaan wij dat de toegangen van de vijf lichamelijke zintuigen gesloten zijn voor enkele uren; de geest, middelerwijl, is bezig als in een wakenden toestand.

De dood meent juist dit: niet meer en niet minder gelijk Maclaren krachtiglijk gezegd heeft: "Ontdoet de man van de rustverstoring welke uit een koortsig lichaam ontstaat, en hij zal een kalmer ziel hebben. Ontdoet hem van de hindernissen, welke ontstaan uit een lichaam dat gelijk is aan een donkeren toren rond zijn geest, met slechts een nauwe reet hier, en een nauwe denr daar—vijf arme zintuigen met welke hij verbonden is met de buitenwereld—en, zekerlijk, de geest zal een wijdere toegang hebben tot God. Hij zal grootere krachten van begrip hebben, omrede hij ontdaan is geworden van de nabijzijnde omgevingen van de vleeschelijke tabernakel. Zij die in Jezus sterven, leven een uitgebreider, voller, verhevener leven, door het ophouden van zorg, verwisseling, strijd en worstelen. Daarenboven, leven zij een voller, verhevener leven, omrede zij "ontslapen zijn *in Jezus*" in zijne armen vergaderd zijn en met Hem

ontwaakt, bekleed met witte kleederen, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk, de verlossing onzes lichaams." Het sluimerend lichaam zal op Gods tijd weer ontwaken en gelijkvormig worden aan het verheerlijkt lichaam van Christus—d. i.: het zal veranderd worden in een toestand welke beantwoorden zal aan de behoeften van eene verheerlijkte ziel in hare hemelsche woonplaats. Zekerlijk, met deze voortreffelijke vlam der openbaring, uitgestort in het doodvertrek en het graf van den geloovige, behoorden wij geen droefheid te hebben, als zij die geen hoop hebben.

In dit gezicht van den dood, (zooals God zelf ziet) hoe levendig dan wordt des apostels uitroep: "Maar wij hebben goeden moed, en hebben meer behagen om uit het lichaam uittewonen, en bij den Heere intewonen." Wie is dat, die afwezig is? Ik, Paulus—de levende Paulus—ik kan geheel verlost zijn van dien armen tabernakel van vleesch en toch leven! Mijn lichaam is geen Paulus meer; evenzoomin het koornschip, toen het aan stukken sloeg aan de kust van Malta, hoewel ik behouden aan land kwam. Paulus was geheel gewillig dat het oude en vermoeide lichaam met zijne litteekenen zoude gaan slapen, zoo dat *hij* naar huis kon gaan en met den Heere zijn. Dan zou het sterfelijke, onsterfelijkheid aandoen. Gaat nu slapen, oud, arm, hard-gewerkt lichaam, schijnt de apostel te zeggen, en gij zult aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijk worden, naar de werking waardoor Hij alle

dingen Zichzelven kan onderwerpen. Laat ons niet schuldig zijn deze schriftuurlijke gelijkenis uit haar verband te rukken, wanneer wij te kennen geven dat zij verschillende gevoelens verduidelijkt, waarmede verschillende personen de werkelijkheid van sterven beschouwen. Wanneer wij *slaperig* zijn, dan begeeren wij de peluw en het rustbed. Wanneer er werk te doen is, wanneer de plichten van den dag op ons dringen, dan zijn wij niet alleen goed wakker, doch hoe wakkerder, hoe beter. Dan te slapen, is onaangenaam. Zoo zien we dan zelfs oude dienstknechten van God, die hun levenswerk verricht hebben, en ook menig zwakken lijder, gefolterd met ongeneeslijke pijnen, die oprecht verlangen te sterven. Zij zijn slaperig voor de rust des grafs en het huis des Vaders. Evenwel is de begeerte naar den dood, niet natuurlijk voor de jeugd, en die in de kracht van hun leven zijn, en voornamelijk niet voor de dienaren Gods, die in hun hooge roeping ernstiglijk bezig zijn. Zij deinzen terug van den dood, hoe heilig en geestelijk zij ook zijn mogen, of hoe sterk hunne overtuigingen ook wezen mogen, dat de hemel oneindig beter is dan deze wereld. Het is niet slechts de natuurlijke schrik des doods (welke de mensch Christus Jezus met ons gevoelde), maar het hooge idee van hun God te dienen tot het uiterste mogelijke einde. *Voor* Christus hier, *met* Christus hierna, is het hoogste instinct van des Christens hart. De edele zendeling, Judson, zeide eenmaal op gelukkige

wijze: "Ik ben niet moede van mijn arbeid, noch ben ik moede van de wereld; evenwel, wanneer Christus mij naar huis roept, dan zal ik gaan met de blijdschap van een jongen die wegspringt van school." Hij wilde voor zielen arbeiden, totdat hij *slaperig* werd, en dan begeerde hij zijn hoofd neêrteleggen om te rusten en in heerlijkheid te verdwijnen.

Een sterfbed is de eenige plaats waar het stoffelijk lichaam in slaap valt. Dan nemen wij den sluimerenden vorm op, en dragen het zachtkens naar het kille graf. "Greenwood" is werkelijk een groote slaapzaal, waarin tienduizenden gelegd zijn op hun laatste rustplaats—sommigen in hun prachtige omgevingen van rozenhout en marmer, en anderen in geringe kleine ledikanten waar de armen vergaderd worden. Het is een gemengde en algemeene begraafplaats; doch de Meester "kent degenen die de Zijnen zijn." Zij die in Hem ontslapen, zullen ontwaken, en altijd met den Heere zijn.

Op deze belangrijke vraag van de opstanding van onze dierbaren en onze hereeniging met hen, kan niets minder dan *verzekerdheid* onze brandende harten bevredigen. Poëtische afbeeldingen, waarschijnlijkheden, bespiegelingen, en alle philosophie zijn te schaduwachtig om er een vast geloof op te bouwen. Wij eischen absolute zekerheid; en er zijn juist twee waarheden welke die geven kunnen. De eerste is: het waarachtig feit van Christus'

eigen opstanding uit den slaap des doods; de tweede is: Zijne almacht-verzekering, dat allen die in Hem ontslapen, in Hem zullen opgewekt worden, en zijn waar Hij is, in eeuwigheid. De eerste Christenen waren wijs in hun geslacht, wanneer zij op de graven der martelaren beitelden: "*In Jesu Christo obdormivit*,"—In Jezus Christus ontsliep hij.

DE ZEVEN ZALIGSPREKINGEN.

ER zijn zeven zaligsprekingen in het boek der Openbaringen, welke het ijverig onderzoek van ieder Christen zullen beloonen. De eerste komt voor in het begin van de Openbaringen van Johannes: "Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die hooren de woorden dezer profetie, en die *bewaren* hetgeen in dezelve geschreven is." Juist aan het einde der Openbaringen, vinden we een ander gelijkluidende passage: "Zalig is hij, die de woorden dezes boeks bewaart." Deze twee verzen zijn gelijk de gouden krammen, en op ieder lid, welke beide een dierbare oude familie-bijbel in zich sluiten. De goddelijke goedkeuring wordt hier verklaard jegens den bijbellezer en den bijbelbewaarder. Gods Woord eert altijd zichzelf. Niemand is geschikt het te prediken, die ooit over de waarachtigheid en het gezag van zijne bladzijden bluft.

De volgende zaligspreking is uitgesproken tot de Evangelie-genoodigden. "Zalig zijn zij die geroepen zijn tot het Avondmaal van de bruiloft des Lams." Dit is wat onze gezonde oude vaders noemden: "inwendige roeping." Zij die getrokken zijn

door de aantrekkingskracht van het kruis, en zich lieten leiden door die trekking, zijn vernieuwd door den Heiligen Geest. Hun plaats is aan het hemelsch feest. Op hen is gelegd het reine en witte linnen, hetwelk de gerechtigheid is van Christus. Hoe waakzaam diende ieder discipel te zijn, om onbesmet te wandelen in de wereld, terwijl elke vlek afschuwelijk er uitziet op een witten grond. Waarom zouden we wachten, met rein er uit te zien, tot dat we in den hemel zijn aangeland?

Er is een duidelijke wenk in de derde zaligspreking neêrgelegd in betrekking tot de methode van zich zoo te bewaren. "Zalig is hij, die waakt, en zijne kleederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele, en men zijne schaamte niet zie." Geen geloovige kan de zuiverheid van zijn karakter bewaren, zonder gebeds-waakzaamheid. "Waakt!" En eene reden voor deze waakzaamheid is: dat het komen van Christus zoo onverwachts is als een dief in den nacht. De dief bericht nooit vooraf wanneer hij komt om onze kleederen te rooven. Vreeselijk zal het zijn om ons bruiloftskleed te verliezen. De oude Dr. Alexander, was gewoon te zeggen met heilige teederheid: "Ik wil niet voor eenig Christen antwoorden, terwijl hij verkeert in een ontzaglijken staat van afval."

Op hen die het Evangelie betrachten, rust de zoete goedkeuring van de vierde zaligspreking. Het is de zaligheid van hen "die Zijne geboden *doen*." De getuigenis en de blijdschap van het di-

scipelschap liggen beide in gehoorzaamheid aan Christus. Dit is het recht dat de wereld heeft, en van ons eischen kan—een godsdienst van vruchten. Weg met de ongelukkige misleiding dat "goede werken" geen plaats hebben in des Christens zaligheid! Geloof zonder werken is dood.

Hij en hij alleen, die in Christus geboren is, zal instaat zijn om deze scherpe toets doortegaan. De goedkeuring van Christus, ten laatsten dage zal zijn: "Gij hebt het aan mij *gedaan*."

De volgende zaligspreking in de wondervolle Openbaring van Johannes, is de stem des engels, welke over de rustplaats der zalige dooden vertoeft. "Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven." Voor hun zijn de gevaren der reis voorbij. Zij hebben hun anker in de haven geworpen. Zij zijn veilig. Petrus zal nooit meer verloochenen, en Paulus zal nooit meer behoeven te strijden met een weêrspannig lichaam. Calvijn en Wesley kunnen elkaar de hand geven over het heerlijk feit, dat niemand van hen, ooit van de genade zullen vervallen. Dit is een blijde lofzang welke zich zoo liefelijk laat hooren over het stof eener geloovige: "Zalig is hij, want hij stierf in den Heere."

Omtrent de laatste der zaligsprekingen in dit verheven boek, is er geen weinig verschil geweest: "Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding." Onze broeders die aan het duizendjarige rijk gelooven, maken zeer veel van deze passage. Doch geene van hunne vernuftige beschou-

wingen schijnen het duistere, hetwelk over het woord "eerste" hangt, optehelderen. Het is genoeg voor mij, dat als ik in Jezus ontslaap, ik ontwaken zal met Hem. Weinig bemoeielijkt mij den datum, of de vraag wat voorafgaat. Er is geen enkel graf in de geheele huishouding van Christus sluimeraars, hetwelk onopgemetkt zal blijven. Hij zal hun oproepen ten jongsten dage. "Zij die in Jezus ontslapen zijn, zal God wederbrengen met Hem." En wanneer wij allen het huis des hemels bereikt zullen hebben, dan zullen wij deze zeven zaligsprekingen zien schijnen, gelijk de zeven kandelaren voor den troon.

WEDERGEBOORTE.

"Gijlieden moet wederom geboren worden."—Joh. 3: 7.

MET belangrijkste gesprek hetwelk ooit op aarde tusschen twee personen heeft plaats gevonden, was ongetwijfeld dat, hetwelk gehouden werd gedurende de Paaschweek in de stad Jeruzalem. Het was merkwaardig vanwege het karakter van de sprekers en de belangrijkheid der onderwerpen welke voorgesteld werden. In slechts enkele verzen worden er voortreffelijke waarheden gevonden van het Christendom—'s menschen schuld, de verzoening door Christus, wedergeboorte door den Geest, de leer der Drieëenheid, Gods liefde in de redding van menschen, de behoefte en de natuur des geloofs, en de belofte des hemels—zij zijn allen saâmgevat in dit eene korte, eenvoudige, heilige gesprek. Twee personen maakten deze vergadering uit: de eene was de Leermeester van God gezonden; de andere, een leermeester van het Joodsche Sanhedrim. De eene persoon was Jezus Christus; de andere was Nicodémus, uit de Farizeën—inderdaad, de *eenige* Farizeër waarvan we ooit gelezen hebben, die tot Christus kwam in de ootmoedige

toestand van eenen zoekende naar waarheid. Deze Farizeër kwam tot Jezus in den nacht. Zes jaren later werd een andere Farizeër tot Jezus gebracht op den middag.

Johannes is de eenige der vier evangelisten, die het verhaal hetwelk onze aandacht eenige oogenblikken moet bezighouden, heeft opgeteekend. Dewijl Johannes eene woning in Jeruzalem had, zoo is het zeer waarschijnlijk, dat Jezus bij hem zijn intrek had genomen gedurende de Paaschweek. In deze woning dan, waar Jezus zich bevond, komt deze Nicodémus, een lid der trotsche sekte der Farizeën, een overste der Joden, en raadslid van het Sanhedrim. Dit is alles wat we van hem vermeld vinden. Als een oprechte Jood, verwachtte hij de komst van den Messias; als een denker, zal hij wellicht gedacht hebben: "Wie weet? wellicht is deze buitengewone man, die zulke wonderen doet, den Messias." Zoo gaat hij heen om met dien vreemdeling een onderhoud aantegaan. Het zou een zeer vrijmoedige en gewaagde stap voor hem geweest zijn, om Jezus gedurende den dag te bezoeken; hij was zelf een lid van den hoogen raad der Sanhedrim, en deze Jezus van Nazareth had eene vreeselijke opschudding verwekt, door het uitdrijven van allerlei handelaren uit den Tempel. Indien Nicodémus niet in volle ernst ware geweest, dan had hij in 't geheel niet tot Jezus gekomen. Brandmerk nu niet deze overste als een lafaard; er zijn velen in onze gemeenten, die nog niet zoo

als hij, braaf en verstandiglijk gehandeld hebben.

In den nacht worden de straten van Jeruzalem niet druk bezocht; geen lampen verlichten de nauwe wegen. Hier en daar moge men misschien een paar vrouwen aantreffen die hun graan in den handmolen malen, of een Romeinsch schildwacht de straten zien doorkruisen. Een sterke voorjaarswind waait door de straten, welke Jezus dra als een beeld zou gebruiken, van den mysterieuzen invloed van den Heiligen Geest, gelijk een ongezienen wind, op de ziel. Haastiglijk gaat Nicodémus door de stille straten, wellicht het gelaat met zijn mantel bedekkende. Hij gaat de buitentrap op, en bereikt de kamer voor gasten bestemd, op het dak. Een eenvoudig, grofgekleed persoon zit daar bij zijn olijfolie-lamp—wellicht geheel alleen, of anders zich in gesprek bevindende met zijn gastheer, de discipel Johannes. Nicodémus gaat binnen, hij reikt zijn zachte hand aan den Nazarener, buigt zich in eerbiedwaardige houding, en spreekt hem aan met den waardigen titel van "Rabbi," hetwelk een voornaam leermeester of onderwijzer aanduidt. "Rabbi," zeide de Farizeër, "wij weten dat Gij zijt een leeraar van God gekomen; want niemand kan deze teekenen doen, die Gij doet, zoo God met hem niet is." Deze zin is zeer onvolledig van Nicodémus, doch hij is eerbiedig; hij is oprecht; hij neemt aan dat Christus een goddelijk gezonden leermeester is, en de weg tot verder onderhoud is nu geopend.

Jezus ontmoet hem met kalme waardigheid, en begint niet hem aantespreken met pluimstrijkende woorden, of zijn geëerd bezoeker te verzekeren, dat hem eene groote onderscheiding bewezen is door Hem te bezoeken. Niet alleen ziet Hij de overste kalm en vriendelijk in het oog, maar ook in het *hart*, en overvalt hem met de korte en eerbiedige verklaring: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien." Het Grieksche woord "anothen" heeft twee meeningen: somtijds meent het "van boven," en somtijds meent het "van den beginne," "wederom" of "opnieuw." Terwijl het waar is, dat ieder waar Christen "uit God geboren" is, en dus van boven wedergeboren is, evenwel wilde Christus Nicodémus vertellen dat hij de tweede geboorte hebben moest, de geestelijke geboorte, als hij ooit zou hopen het koninkrijk Gods integaan. Het woord "wederom" is geen aangenaam woord om hier te gebruiken, omdat "wederom" eene herhaling vooronderstelt van den zelfden ouden voorgaanden loop. Doch het woord "opnieuw" toont aan dat Nicodémus eene *nieuwe* geboorte ondergaan moest, die gelijkvormig zou zijn aan eene lichamelijke geboorte, doch in geenendeele op dezelfde wijze.

De Joodsche overste verstaat Christus blijkbaar niet. Hij grijpt slechts vast, de arme, droevige gedachte van een tweede lichamelijke geboorte, en vraagt verwonderd: "Hoe kan een mensch gebo-

ren worden, *nu oud* zijnde? kan hij ook andermaal in zijner moeders buik ingaan, en geboren worden?"

Jezus verwijt, noch belacht den overste, voor zijn misbegrip, als sommige onverstandige leermeesters zouden doen, die ongeduldig zijn, jegens een scholier, die niet spoedig een idee vatten kan. Hij verklaart de meening. Hij wist dat Nicodémus zichzelven beschouwde als behoorende tot het koninkrijk van God, omdat hij een natuurlijke geboorte bezat uit het "zaad" of geslacht van Abraham. Jezus ontneemt hem deze misleiding terstond door Nicodémus te doen verstaan dat het koninkrijk van God zoowel voor Heidenen als voor Joden open was; voor iedereen, door dezelfde deur, en dat was: eene nieuwe geestelijke geboorte. Een nieuw leven moet er ontstaan, waarvan de Goddelijke Geest de eenige autheur is—een nieuw hart, zich openbarende in een nieuw gedrag en een nieuw karakter. Dit is eene verbazende waarheid, welke de Zoon van God (die nevens hem zat) openbaart aan den weetgierigen Farizeër.

"Voorwaar, voorwaar"—alsof Hij de nagel der overtuiging diep wilde zien ingegrifd—"Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, zoo iemand niet geboren wordt, uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan. Hetgeen uit het vleesch geboren is, *dat* is vleesch; en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is geest." *Water* en *Geest* zijn de twee beteekenisvolle woorden welke Jezus gebruikt. Het eerste woord beteekent *reinigen*, en het tweede

LAFAYETTE AVENUE CHURCH.

woord beteekent in *nieuw leven bezielen*. Nicodémus had behoefte aan reiniging en eene vernieuwing van den geheelen mensch. Zijn oud zondig hart bevlekt met zonde, moest gereinigd worden. Oude zonden moest hij verlaten, en er zich van bekeeren. Hij moest de zonde afsterven, voor en aleer hij geboren kon worden tot gerechtigheid. Het oude zondige leven moet uitsterven, en een nieuw leven—een leven door God zelven verwekt—moet beginnen te bestaan, juist zoo zeker als een kind begint te bestaan, wanneer het in de wereld komt.

"Hetgeen uit het vleesch geboren is, dat is vleesch." Jezus leert Zijne belangstellende scholier dat het natuurlijke lichaam en de verstandelijke vermogens welke het kind ontvangt van zijne ouders, gelijk is aan dat der ouders. Het "vleesch" is dat deel van onze natuur dat zich vereenigt met de stoffelijke wereld; de "geest" is hetgeen dat zich vereenigt met de ongeziene en eeuwige wereld. Dit geestelijk deel van ons moet zoo veranderd worden door Gods Geest, dat we in een nieuwen toestand van bestaan komen. Nicodémus moest niet alleen verschillend beginnen te handelen, maar hij moest een ander mensch *worden* in den vollen zin des woords. Merkt hier zorgvuldig op dat Christus niet zegt tot Nicodémus: "Nu moet gij uwe oude practijken wat afsnoeien, en uwe Farizeesche hoogmoed wat laten dalen, en uzelven niet aanstellen gelijk sommigen uwer broederen, die de arme weduwen opeten, en dan hunne zonden met lange ge-

beden vernissen." Niets van dit alles—niets; in kort, omtrent handelingen en practijken van eenigen aard. Jezus houdt zich vast aan den wortel der zaak en zegt tot hem: "Gij moet een nieuw mensch *worden*." Deze nieuwe geboorte, of wat wij wedergeboorte noemen, is oneindig meer van beteekenis dan eene verandering van verstandelijke handelingen of van uitwendige practijken. Wedergeboorte is het inplanten van een nieuw beheerschend *beginsel* in de menschelijke ziel. Geen nieuwe eigenschap is ingevoerd, maar eene nieuwe geneigdheid en geestelijken smaak; dingen welke vroeger bemind werden, worden gehaat, en dingen welke vroeger gehaat werden, worden nu bemind. Herhaalde malen staaft het woord van God deze waarheid, dat een persoon zoo omgewend wordt in zijne genegenheden, smaak en aanleg, dat het niets minder is dan eene nieuwe geboorte in een nieuw leven. Het oude boek der Psalmen bevatte het ernstige gebed van den Psalmist: "Herschep in mij een rein hart, o God," hetwelk Nicodémus vaak in de synagoge overluid gelezen had. David wijst hier op het fontein-hoofd van gedachten, woorden en daden tot de innerlijke gesteldheid of het beheerschend beginsel, hetwelk tot alle woorden en daden aanspoort. Christus wijst hier op denzelfden innerlijken *oorsprong* van alle gedrag en karakter, wanneer Hij verklaart dat "een goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten." Het hart is

de boom; de woorden en het dagelijksch gedrag zijn de vruchten. Nicodémus had ongetwijfeld zelf erkent, het bestaan van deze inwendige gesteldheid, welke de grondslag is van zedelijk karakter. Een van zijn eigen zonen wellicht, was voor hem een kroon en blijdschap, omdat hij de *gewoonte* had om de waarheid te zeggen, vriendelijk en gehoorzaam te zijn. Een ander zoon daarentegen, plaagde hem en zijn huisgezin wellicht, door zijn wrevelig tegenspreken en boosaardige handelingen. Daarom, sprak de vader van den een als een goed zoon, en van den ander als een kwaden zoon. Het was de gewoonte van den een om goed te doen, en van den ander om kwaad te doen. Deze gewoonte of gesteldheid is geen afgescheiden verstandelijk vermogen; het is iets dat geheel veranderd kan zijn in karakter, zoo dat een persoon een soort van zedelijke geneigdheid of gewoonte van hart gedurende een tijdperk des levens kan hebben, en gedurende een ander periode een tegenovergestelde geneigdheid. Een jongen kan zoo milddadig zijn, dat hij zijne kerstgeschenken wel deelen wil met zijne makkers. In zijn ouden dag, echter, kan hij wel zulk een wrek geworden zijn, dat hij zich het lamplicht beklaagt, "terwijl hij sterft."

Er is zulk een ding, dan, als eene beheerschende gesteldheid, smaak en gewoonte van het verstand, welke achter en beneden alle gedrag ligt. Het is de oorsprong van gedrag; het vormt karakter. De bijbel noemt het "het *hart*." Wedergeboorte is de

radicale verandering van dat hart. Eene nieuwe geboorte is het begin van een nienwe wijze van denken, gevoelen, beslissen en handelen. In den morgen was Saul van Tarsen, een bittere vervolger, met zijn hart aangevuurd met haat tegen Jezus. Voor zons ondergang, echter, was hij geheel veranderd, en bad op zijne knieën tot dienzelfden gekruisigden Christus om vergiffenis en leiding. Saul was dezelfde man in lichamelijken vorm en verstandelijke vermogens; en toch was hij een geheel andere man in zijne geestelijke genegenheden. Zeevaartkundig gesproken, was het hetzelfde schip, doch met een anderen hand aan den helm, eene andere vlag aan den gaffel, en de boeg geleid in de tegenovergestelde richting vanwaar het vroeger zeilde. Saul had eene nieuwe geboorte op dien heuglijken dag ontvangen; het was zijn geestelijke geboortedag. Een nieuw leven ontstond er in zijne ziel, en de *Heere Jezus Christus was dat leven.* "Die de Zoon heeft, heeft het leven; die de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet." Huxley en Herbert Spencer, erkennen, dat in de natuurwereld geen leven ooit door zichzelf is voortgebracht, en dat *leven* alleen leven kan voortbrengen. In de geestelijke wereld nu, vinden we hetzelfde bewaarheid; en de Heere Jezus Christus zegt dat tenzij iemand wederom geboren wordt—d. i.: een nieuw leven in de ziel ontvangt—die kan het koninkrijk van God niet ingaan.

Al dit is nu het middenpunt en de eenvoudige

waarheid van Evangelie-prediking—eene waarheid welke de jongen en het meisje in de Zondagsschool bevatten en verstaan kan. Dr. Leifchild verhaalt ons dat hij eenmaal een knaap van twaalf jaren oud, met een testament in zijn hand, ontmoette bij een tolhek. De Doctor vroeg: "Kunt gij het lezen?" "Zekerlijk, kan ik dat, was zijn antwoord. Ik kan dit voor u lezen: 'Tenzij iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien.'" "Wat meent dat, mijn jongen?" De knaap antwoordde vlug: "Het meent eene *groote verandering*. Wederom geboren te worden, meent iets *hier* (zijn hand op zijn borst leggende), en het koninkrijk van God meent iets *hierboven*." De jongen verstond de kracht en waarde van bijbelsche godgeleerdheid.

Doch wat zoo duidelijk geopenbaard was voor dien knaap in zijn bijbel, was nochtans een geheim en een raadsel voor den Joodschen overste, die op dien April avond nevens de groote Leermeester van Nazareth zat. Nicodémus, verlegen en verwonderd met dit nieuw evangelie van wedergeboorte, vraagt: "Rabbi, hoe kunnen deze dingen geschieden?" Jezus gebruikt eene verduidelijking welke hij gereed heeft, ten einde dit "hoe" te verklaren dat de overste zoo versteld deed staan. Luister eens naar den wind als hij blaast door de stille straten. Zijn geluid is duidelijk hoorbaar; wanneer hij de boomen op den Olijfberg schudt en buigt, dan zijn zijne werkingen duidelijk zichtbaar. Evenwel geen

enkel oog ziet de wind. "Gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt, en waar hij heen gaat, zeide Jezus tot Nicodémus, alzoo is een iegelijk die uit den Geest geboren is." De wind is onzichtbaar, zoo is de Geest van God. De wetten welke de wind regeeren, worden niet begrepen; ook die wetten niet, waardoor de Heilige Geest werkt in de menschelijke ziel. De tegenwoordigheid van den nachtwind, en de invloed van den wind worden duidelijk gevoeld; daar is geen twijfel aan. Zoo ook de tegenwoordigheid en invloed van dezen liefdevollen en almachtigen Geest zijn eene werkelijke ondervinding, eene diepe ondervinding, eene ondervinding van oude zondigheid weggeruimd, en een nieuw leven ingewrocht. Mysterieus moge deze nieuwe geboorte zijn van eene wedergeborene ziel, evenwel is zij zoo wezenlijk, als handtastiglijk, en als zichtbaar in hare resultaten, als het effect van den wind is, in het zwaaien der boomen, of het effect der zonnestralen in het leven der planten van bollen tot stengels en van naakte stengels tot bloemen en vruchten. Het "hoe" van de werking des Heiligen Geestes in de ziel is boven ons verstand om te bevatten. Doch het glorierijk feit blijft in de ondervindingen van elk bekeerd mensch: "U heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart in de misdaden en de zonden." Naar waarheid heeft onze oude vriend Professor Hitchcock gezegd: dat "de nieuwe geboorte een verbazend mysterie is, hetwelk alleen

door ondervinding kan gekend worden; het is een mysterie zelfs na de volbrenging er van. Altijd zal het een zaak van groote dankbaarheid zijn voor den Christen dat de Geest der genade zoo zacht en tevens zoo krachtig, zijn zalig werk aan het hart verrichtte. Aan de eene hand, is het duidelijk dat geen nieuwe verstandelijke vermogens te voorschijn gebracht werden. Het is evengelijk duidelijk, dat er iets meer plaats gehad heeft dan zedelijke overreding." Precies te zeggen wat aan ons heeft plaats gehad kunnen we niet; noch kunnen we even juist zeggen hoe de goddelijken Geest die wonderbare verandering wrocht, welke wij wedergeboorte noemen, en welke Christus beschrijft als zijnde "opnieuw geboren." Dit echter, weten we: dat wij eenmaal blind waren en nu zien. Eenmaal waren wij schuldig, en nu hebben wij vergeving gevonden. Eenmaal deden we gaarne, datgene, wat we nu verachten. Vroeger bekommerden wij ons om Jezus, de Zoon van God, niets, en nu vertrouwen wij onszelven aan Hem, en zijn blijde te mogen luisteren naar Zijne stem en om Hem te gehoorzamen. Het schijnt ons dus niet toe, alsof het oude verrotte timmerhout met witte kalk bestreken is, maar eerder dat het weggeruimd is en dat er nieuw stevig timmerhout van Gods levensboom in hun plaats gebracht is. Geliefde lezer, hebt gij ooit deze radicale verandering ondervonden, deze nieuwe geboorte door den Heiligen Geest? Roept dan van vreugde tot God voor deze "gift des eeuwigen le-

vens," en *leeft gelijk een nieuwe man of een nieuwe vrouw.* Indien niet, zoekt het dan terstond; geeft uzelven terstond aan Jezus over; want wat Hij zeide tot Nicodémus, laat Hij heden in uwe ooren weêrklinken: "Gij MOET wederom geboren worden, of gij kunt het koninkrijk van God niet zien."

Doch nog bleef er een noodzakelijke en levende waarheid over, om te verduidelijken voor Nicodemus, en om voor u te verklaren. Christus had tot de Joodsche overste gezegd dat hij geheel veranderd moest worden in het hart—dat hij "opnieuw geboren" moest worden in een nieuwer, sterker, heiliger leven. Christus had hem gezegd dat de goddelijke Geest de autheur is van deze nieuwe geboorte in zulk een weg en mate dat niemand bekeerd kan worden zonder de hulp van dien Geest. Nu komt de aller-belangrijkste vraag tot ons: Wat zal een mensch *doen*, ten einde dit nieuwe leven te verzekeren? Het haastig antwoord is: "*Geloof in den Zoon van God;* een iegelijk die in den Zoon van God gelooft, *heeft* het eeuwige leven." Dit was de belangrijke stap voor Nicodémus, en dit is hij voor u. Doch waarom vertrouwen op den Zoon van God? Wat heeft de Zoon van God voor u gedaan om uwe zaligheid mogelijk te maken? Wat heeft Hij gedaan om het mogelijk te maken voor God om uwe zonden te vergeven? Wat heeft Hij gedaan om een nieuw leven te verzekeren voor een zondaar gelijk gij? Luister naar Christus' antwoord. Het is Christus' eigene beschrijving van Zijn eigen

wonderlijke verzoening voor de zonden van schuldige, stervende menschen. Luister naar Hem als Hij het laatste antwoord op de vraag geeft van Nicodémus: "*Hoe* kunnen deze dingen geschieden?" Het antwoord is dit: "En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden; opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Ongetwijfeld had Nicodémus vaak gehoord van dat verbazend tooneel in het leger van Israël, waar honderden door vergiftige slangen gebeten werden; alsmede van een koperen slang die door Mozes was opgericht, en dat zij die geloovig daarop zagen van hunne beten genezen werden. Evenzoo zou Jezus de Zoon van God "verhoogd" worden aan het kruis van Golgotha in het gezicht van eene schuldige, door de zonde vervloekte wereld. Christus wees hier niet op Zijne verhooging als de Koning der heerlijkheid. De koperen slang was niet opgericht, echter, in denzelfden zin van geëerd te worden. Jezus wijst meest duidelijk en ontegenzeggelijk, op Zijn eigene kruisiging: "En Ik als Ik van de aarde *verhoogd* zal zijn, zal ik hen allen tot Mij trekken." Dit meent niets anders dan Christus dood aan het kruis om voor u en voor mij te voldoen. Het doel van de oprichting van den koperen slang was om de herstelling te verzekeren van de gebetene Israëlieten. Het heerlijk doel van Christus' verzoeningsdood aan het kruis, was om het eeuwige leven te verzekeren voor de zielen die

door de zonde verwoest waren. Wat moest de Israëliet doen, ten einde hij genezen kon worden? Eenvoudig, God gehoorzamen en zijn oog vestigen op het koperen zinnebeeld. Wat moest Nicodémus doen, en wat moeten gij en ik doen, ten einde het het werk des Heiligen Geestes en een eeuwig leven te verzekeren? Het antwoord kaatst terug als in een gloed van middag-zonlicht. De weg om de nieuwe geboorte te verzekeren en om nieuw leven te voorschijn te doen komen is, om *op Jezus te zien* met het oog der ziel, en om *Jezus aantegrijpen* met het uiterste vertrouwen, en om *Jezus u te laten bezitten*, en u door Hem te laten beheerschen. Iedereen die Jezus Christus aanneemt in de ziel, verkrijgt het eeuwige leven. Terwijl alle menschelijk leven bij de geboorte begint, zoo ook teekent en maakt de nieuwe geboorte het aannemen van Jezus Christus. De Heilige Geest deelt dit nieuwe leven mede, en zoo kan geen menschelijke ziel opnieuw geboren of bekeerd worden buiten Hem.

Ziet wat een ontzettende nadruk Christus legt op het woord MOET—"Gij *moet* wederom geboren worden." Andere dingen zijn afhankelijk van het zwakker woord "mag." Gij en ik moge rijk of arm zijn, wij mogen lang leven of jong sterven, wij mogen geleerd of ongeleerd zijn; geen van deze dingen zijn van aanbelang. Doch wij *moeten* geboren worden in het leven van Christus of anders voor eeuwig verloren gaan.

Zuivere wetenschap leert dat leven nooit van

zichzelf ontstaan kan. Het moet van een ander levend organisme ontstaan. Jezus Christus is de eenige bron van geestelijk leven in deze en de andere wereld. Daarom, *moeten* we Christus hebben.

De wetenschap zegt u dat alle menschelijk leven, lichamelijk of geestelijk, een begin van eene geboorte hebben moet. Daarom, als het leven van Christus ooit in ons zal plaats hebben, dan moet het een begin of een geboorte hebben. Tenzij Christus inkomt, kan Hij niet in uw hart *zijn*.

Daarom, *moet* gij wederom geboren worden.

Ondervinding verklaart dat niemand ooit wederom geboren werd, zonder de kracht des Heiligen Geestes. Daarom, moet gij wederom geboren worden door de hulp van dien Geest. Bluscht dien Heiligen Geest niet uit. Gij moogt zoowel trachten te hooren zonder ooren, of adem te halen zonder longen, als om een Christelijk leven te leiden zonder den Geest van Christus in uwe harten. Daarom *moet gij* wederom geboren worden.

JEZUS ALLEEN.

Matthéus 17 : 8.

VEEL is er over de plaats van de verheerlijking van Christus gesproken, doch het schijnt mij toe, alsof zij plaats gevonden heeft op het Hermon gebergte, ten noorden van Cæsarea Filippi. Doch het was niet slechts het gezicht van natuurlijke schoonheid waarop de drie discipelen voornamelijk zagen. Zij zagen Jezus alleen. Twee uitstekende profeten, Mozes en Eliza, hadden juist hunne wonderlijke verschijning op den top des bergs gemaakt. Doch deze groote mannen werden eindelijk niet meer opgemerkt door de discipelen; "zij zagen niemand dan *Jezus alleen*." Laat ons eenige leeringen hieruit verzamelen.

I. In deze woorden vinden we eenig verband met de kracht van de Apostolische prediking. Dat majestieus figuur op den berg werd het centraal punt voor het oog en het hart der apostelen. Eén Persoon vervulde hunne gedachten; een Persoon inspireerde hunne krachtigste redevoeringen. Het was niet zulk eene vereeniging van philosophie en philanthropie als Renan afgebeeld heeft, of zooals Theodore Parker verkondigde; het was de almach-

tige en onuitsprekelijke gave van den Zoon van God. Zij zagen in Hem "God geopenbaard in het vleesch;" zij zagen in Hem een oneindig Zaligmaker, een goddelijk Lævens-model, een getrouw Voorbidder, een altijd blijvende Vriend. Toen Petrus zijn eerste rede op den Pinksterdag uitsprak, en toen Johannes zijne hemelsche gezichten beschreef op het Eiland Patmos, richtten zij aller oogen op het Lam van God dat de zonden der wereld wegnam. Paulus gaf uiting aan het hart van de geheele apostolische broederschap, toen hij zeide: "Ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en dien gekruisigd." Is dit niet de grondtoon geweest van de beste predikatiën van de beste predikers sedert dien tijd? Is dat niet de krachtigste leerrede, welke het meest verlicht is met Christus? Zijt er van verzekerd, mijne vrienden, dat de predikstoel, de theologische school, de Zondagsschool, en het gedrukte boek als instrumenten door God gezegend, dezulke waren, die het meest duidelijk lieten uitkomen: "Niemand dan Jezus alleen."

Wij slaan ons Nieuw Testament open, en ontdekken reeds aan het begin een wonderbaar Kind. Deszelfs kindsheid is boven deze wereld verheven, ze heeft een hemelsche geur bij zich. Op twaalf jarigen leeftijd werden reeds de leeraren in den Tempel door Zijne bescheidene en wijze antwoorden verbaasd. Hij openbaarde het geheim van Zijn leven, toen Hij aan Zijn moeder de vraag

voorstelde: "Wist gij niet dat Ik bezig moest zijn in de dingen mijns Vaders?" Gedurende de volgende achttien jaren hangt er eene dunne sluier over dat leven, door welken wij haast van nabij beschouwen, een argeloos jong mensch, bezig in het eerlijk handwerk van timmeren. Het eenige dat wij van Hem leeren is, dat Hij "toenam in genade bij God en menschen." De beroemdste van onze Presidenten merkte aan, dat het tot zijn voordeel geweest was, dat zijn wieg gestaan had op de harde rotsen van armoede, en hij opgevoed was geworden in het midden van het "gewone volk," met wien hij steeds in aanraking kwam, gedurende zijn geheele voortreffelijke loopbaan. Met eene oneindige wijsheid begeerde Jezus van Nazareth geboren te worden in het midden van arme menschen, en trachtte nimmer boven dien stand te klimmen. En wanneer in latere jaren sommigen van de voornaamsten in Kerk of Staat Hem eenige bijzondere eer wilden bewijzen, dan liet Hij er zich niet door verheffen, en bewees hun geen vleiende eerbied wederkeerig. Hij wist dat Hij hooger was dan de hoogste hunner, evenwel begeerde Hij lager te bukken dan de nederigste. Toen Hij Zijne openbaar ambt aanvaardde en den doop ontving, werd dit niet voorafgegaan door bekeering van zonde of vernieuwing door den Heiligen Geest. Niets van dit alles was eene behoefte voor een persoon, die "geen zonde had, en in wiens mond geen bedrog werd gevonden."

De drie jaren van Zijn glorierijke bediening kunnen in één regel bij elkander gevoegd worden —"Hij ging het land door, *goeddoende*." Altijd opende Hij Zijne ooren voor de bedroefden; lijden was het stelligste reispas tot Zijne bescheidene attentie; van zonde had Hij een heilige afkeer; de zondaar, evenwel, had Hij lief en ontfermde zich over hem met een oneindig medelijden. Zijn doel was niet minder, dan om ons arm, door de zonde vervloekt menschengeslacht, te herscheppen, en om de menschheid tot God te brengen. Als een onderwijzer bezat Hij eene originaliteit eenig in zijn soort; "Hij sprak als machthebbende, en niet als de Schriftgeleerde." Niet geleerd hebbende in eenige academie of universiteit, gelijk aan die van Athene, zoo heeft Hij evenwel de wereld met wijsheid verrijkt van een veel verhevener aard dan de philosophie van Socrates of Plato, evenals de Atlantische Oceaan dieper is dan de poel bij den weg. Zijn telescoop reikt tot de eeuwigheid! Let ook op Zijne liefdewerken, welke eigenlijk geen taak voor Hem waren. De wonderen die Hij verrichtte aan de blinden, en de herstelling der kranken, en Zijne overwinning over den dood; het was Hem alles even gemakkelijk als het opheffen van Zijn vinger, en het openen Zijner lippen! "Hoedanig een is deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn!" Zijn leven is kracht verpersoonlijkt; het is weldadigheid op elke schrede; het is om elke plaats die Hij bezoekt, te vervullen met heilig-

heid, met de atmosfeer van hemelsch geluk. Ziet ook, hoe, zonder dat Hij Zichzelven verhard tegen droefheid, Hij de droefheid van anderen in Zijn eigen boesem neemt. Geen kleine kwellingen wekken Hem op tot onredelijke vertooningen van driften; geen ontzaglijk lijden, doet hem de vastberadene hand trillen, die den lijdensbeker aan Zijne eigene lippen houdt. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is, voor het aangezicht zijner scheerders, alzoo deed Hij Zijnen mond niet open." Hij was gewillig om te sterven de "rechtvaardige voor de onrechtvaardige," terwijl de verborgene kracht van Zijn rechterhand, Pilatus en die met hem waren, op de vloer van het rechthuis had kunnen dooden. Hij is gewillig te sterven, opdat eene stervende were'd van zondaren zou kunnen leven, "en wanneer Hij op het kruis hangt als een neerhangende bloem van onschuld," en de aarde siddert van schrik bij het gezicht van zulke barbaarschheden, dan kan zelfs een heidensch soldaat niet nalaten onwillekeurig te erkennen: "Waarlijk, deze man was Gods Zoon!"

Heeft ooit iemand als deze, onze oude zondige en zuchtende wereld betreden? Geeft de geschiedenis—gewijde of ongewijde—verslag van zulk een wonderlijken loopbaan? Onderzoekt door al de jaarboeken der menschheid, in alle landen en tijden, en gij zult niemand aantreffen, die aan zulk eene beschrijving beantwoord, dan DEZE! Zooals

de drie discipelen Hem verheven zagen op den Berg, Zijn aangezicht schijnende als de zon, en Zijne kleeding wit als het licht, zoo heeft de wereld Hem altijd sedert dien tijd aanschouwt; in het gansch heelal is er maar één geweest, en daar is ook nu slechts één zulk persoon; het is *Jezus alleen!*

Ik ben gekomen om Jezus tot u dezen dag te prediken. Voor mij zijn vele onsterfelijke zielen, die met zich zekere moeielijkheden en zwarigheden gebracht hebben; droefheden en geestelijke behoeften. Zij zijn gekomen om te vragen: Wie zal ons het goede doen zien? Wie zal mij helpen? Hier, bijvoorbeeld, is een persoon, die niet met zichzelven bevredigd is; neen, die geheel en al met zichzelven teleurgesteld is. Als ik hem nu scherpelijk zou zeggen dat hij een groote zondaar is, en goddeloos genoeg om eene eeuwige verdoemenis te verdienen, dan zou hij zulks wel kwalijk kunnen nemen, en mij tegenwerpen: "Ik ben zoo goed als gij, mijnheer." Doch innerlijk is hij in zichzelven overtuigd dat hij ver is van hetgeen hij behoort te zijn, en als zoodanig wil hij wel erkennen: "Ik geef mijzelven niet uit voor een godsdienstig man." Hij erkent dat hij niet bereid is te sterven, en somtijds brengt de gedachte van te sterven in zijne tegenwoordige conditie, eene huivering over hem. Heden, bevind hij zich nog in zijne zonden, onverzoend en onbekeerd, met een enorme schuld tegenover hem geplaatst op Gods boek. "Hoe zal

ik die schuld vereffend kunnen krijgen, en een omwending teweeg brengen tot een beter leven?"

Als gij werkelijk gered wilt worden, dan is de weg daartoe open. Berouw over uwe zonden, hoe oprecht ook, is niet genoeg. Leedwezen over uwe zonden in het verledene, kan er niet voor voldoen, of u terughouden van zondigen in de toekomst. Bekeering is noodzakelijk, doch is niet genoegzaam om uwe ziel te redden. Het gelijkt op een man die een lekke boot op zee verlaat, met geen betere in het gezicht; hij mag de zinkende boot verlaten, doch slechts om in de diepte verzwolgen te worden. Wat gij noodig hebt, is een positief persoonlijk werk, gewrocht voor u en gewrocht in u. Er is er één die dit werk doen kan, en één alleen. "Ziet het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!" Moet Hij voldoen voor de zonde der wereld, dan ook voor uwe zonden. De verzoening welke Hij teweegbracht voor uwe schuld, aan het kruis, was volkomen. Hij gehoorzaamde de eischen van Gods geschondene wet volmaaktelijk; Zijn werk van verlossing voerde Hij volkomen uit; en zoo behoeft niemand verloren te gaan uit gebrek aan een verzoenings middel. Doch zult gij nu uw aandeel ontvangen van het voordeel van dat werk, dan zijt gij aanbevolen om direct naar Jezus te gaan. Uw bijbel is voornamelijk van waarde voor u als een wegwijzer tot Jezus Christus. Het gebed is u nuttig, vooral als een middel om tot God te naderen in Christus. Als

gij dorst hebt, een kop—hetzij vervaardigd uit grof aardewerk of gegraveerd zilver—is van waarde voor u alleen als een werktuig, om het water aan uwe dorstige lippen te brengen. De kop alleen, en ledig, zou een spotternij zijn. Het meest oprechte gebed om zaligheid is een ledige kop, tenzij het een middel wordt, waardoor uwe belijdenis en uwe begeerten tot Christus zal vloeien, en geschonkene genade zal tot u terugvloeien van Christus. Wie zijne zonden uitgewischt, en een nieuw hart herschapen wil hebben in Hem, moet gaan tot Jezus alleen. En indien de middelen, welke hij gebruikt —de bijbel, de predikatiën, de gebeden of eenig ander middel—zaken zijn waarop hij voornamelijk vertrouwt, dan zijn ze eerder tot verderf voor hem, dan een zegen. Er is niemand die de zonde wegneemt dan Jezus alleen. Er is één weg, en slechts één weg om gered te worden, en hoe spoediger gij die bereikt, des te beter.

Als gij u zoudt bevinden aan het Groot Centraal spoorweg station in New York, wanneer de Oosterssche express trein straks zal vertrekken, dan zult gij een zeker getal menschen zien, die de waggons instappen, waarop geschreven staat: "Voor Boston." De deuren dier waggons staan open; de pessagiers gaan binnen, en schikken zichzelven voor de reis. Zij nemen voor waarheid aan dat de station-meester hun goed heeft geleid; en zoo gaan ze niet rondloopen, om te vragen of dat de rechte trein is, of dat ze veilig zijn, en of zij waarschijn-

lijk het spoor zullen houden. Zij hebben zich voorgenomen naar Boston te gaan, en zij hebben geloof genoeg in de directeuren van de compagnie en in hun eigendommen om de voorgeschrevene waggons te nemen, en daarop te vertrouwen. "Er zijn wel een millioen menschen in New York," zult ge misschien zeggen; "en er zijn slechts een half dozijn waggons gereed gemaakt." Het is waar, doch er is ruimte genoeg in die trein voor al het volk te New York die begeeren naar Boston te gaan, op dat uur, en met die route. Die trein brengt hen die er komen, en niemand anders. Indien gij begeert om Boston te bereiken, en toch faalt, om tot het station te komen, of indien gij in gebreke blijft om de vereischte reiskaart aan het station te bekomen, dan is zulks niet de fout van de spoorweg compagnie, dat gij niet te Boston aankomt.

Ik smeek u, denk niet dat deze opheldering ons ernstig thema verkleint. Ik stel mij slechts voor, om het oog uws verstands te richten op de voortreffelijke waarheid dat Jezus Christus "een verschen en levenden weg geopend heeft," om de "Stad des Verderfs" te ontvluchten (zooals Bunyan dit uitdrukt), tot de stad Gods. Elk hulpmiddel dat het voorschrift draagt: "Hij die in den Heere Jezus Christus gelooft, heeft het eeuwige leven," is het voorschrift voor u om aantenemen. "Is het veilig?" Tien duizenden van boetvaardige zondaren, hebben den hemel langs dien weg bereikt;

probeer het! "Ik schaam mij te belijden, dat ik niet de middelen heb waargenomen, om mij van een reiskaart te voorzien." Ja; doch eene wordt u kosteloos aangeboden, als gij op zekere conditiën haar aannemen wilt. Onze liefderijken Verlosser heeft dien weg geopend, en heeft de noodige vervoermiddelen willen voorzien ten koste van Zichzelven. "Ik ben de weg, de Waarheid, en het leven; die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Gij moet tot Hem alleen komen, Zijne bevelen gehoorzamen, uwe onsterfelijke ziel in Zijne bewaring toevertrouwen, en uw geheele hart aan Hem geven en een dankbaar leven zonder einde. Toen Jezus Christus de losprijs uwer ziel betaalde, nam Hij haar schuld en verdoemenis weg. Toen Hij voorzag in wat we zouden mogen noemen, (zonder minachting), "De Evangelie-trein," en hare deuren wijd open deed, nam Hij weg al uwe dwaze en goddelooze verontschuldigingen. Wanneer gij uwe geliefkoosde zonden opgeeft, en tot Hem komt in oprecht berouw, en Zijn wil verlangt te doen, dan zal Hij uw boos hart wegnemen. En elke schrede dien gij met Hem voorwaarts gaat, zal Hij uwe twijfelingen wegnemen, en u ontdoen van uwe zware lasten; en wanneer gij de rivier des doods zult naderen, dan zal Hij uwe vrees van u wegnemen, en u veilig aan die zalige kusten doen aanlanden, en van al de ontelbare menigten, die ge daar zult aantreffen, zal er niet één zijn, die niet zou erkennen dat "*Jezus alleen*" hun had gered.

Eene reden, wellicht, waarom gij nog geen Christen zijt, is, dat gij niet hebt begrepen *wat* gij dient te doen, en juist *hoe* ge het dient te doen. Uwe ondervinding kan wel gelijk zijn aan die van eene vrouw, tot wien een getrouw leeraar eenmaal zeide:

"Hebt gij de gewoonte gevormd om naar de kerk te gaan?"

"Ja, ik heb elke kerk in de plaats bezocht; doch de weinige troost, welke ik verkrijg, verdwijnt zeer spoedig, en laat mij zoo ellendig als ik te voren was."

"Leest gij uwen bijbel tehuis?"

"Mijnheer, ik doe dat geregeld; somtijds ook geniet ik een weinig troost, doch ook dit laat mij spoedig zoo ongelukkig als te voren."

"Hebt gij om vrede gebeden?"

"O, mijnheer, ik bid den geheelen dag; somtijds verkrijg ik een weinig vrede, nadat ik gebeden heb, doch spoedig verlies ik hem weer. Ik ben een ongelukkige vrouw."

"Nu, vriendin, wanneer gij ter kerk u begaaft, of badt, of gij onderzocht uwen bijbel, steundet gij dan op die middelen om u troost te verschaffen?"

"Ik denk, dat deed ik."

"Tot *wien* badt gij?"

"Tot *God*, mijnheer; tot wien anders zou ik bidden?"

"Nu, leest dit vers: 'Komt tot Mij, en Ik zal u rust geven.' Zijt gij gegaan om rust tot Jezus?"

De vrouw stond verslagen, en tranen kwamen in haar oogen. Licht brak aan in haar hart, gelijk aan het licht dat den Berg Hermon bestraalde, gedurende den morgen der verheerlijking. Alles waar zij op gezien had—kerk, bijbel, altaar, en verkondigers van het Evangelie—alles verdween, en tot hare verwonderende oogen, bleef er niemand over, dan *Jezus alleen.* Zoo werd zij op eens bevrijd van jaren der dienstbaarheid. Zoo verdwenen de nevelen van hare oogen, en de geestelijke banden van hare ziel. Jezus alleen kon dat werk van verlossing doen; doch Hij deed het niet totdat zij op Hem alleen het oog vestigde.

Deze zaak viel voor, gedurende de eerste jaren mijner bediening. Met dit "open geheim" in mijne hand, naderde ik tot de eerste Roomsch Katholieke, die ooit mijne prediking had bijgewoond. Hij had zijn vermoeid oog reeds lang gevestigd op de heilige maagd en heilige martelaren in den kalender. Menigmaal had hij een priester bezocht; doch tot den Heiland nimmer gebeden. Hij keek naar boven en zag het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt. "Mijn Roomsche moeder," zeide hij tot mij, "zou mijn bijbel verbranden, als zij wist dat ik er een in huis had." Evenwel, zij kon de gezegende Jezus niet uit zijn gered en gelukkig hart verbannen.

Na dezen nam ik deze eenvoudige openbaring mede naar een arme zwakke oude man. Zijn gezicht was minderende, en het gezicht van zijn ver-

stand, was zoo duister en somber als het gezicht van zijn lichaam. Op mijne eenvoudige wijze stelde ik *Jezus alleen* voor hem. De oude man kon nauwelijks zijn kleinkind zien, dat luid-op voor hem las. Hij kon evenwel Jezus zien met het oog des geloofs. De man die zich verhard had gedurende zeventig jaren van zonde, werd nu als een klein kind. Het ongeloof van een leven lang verdween, toen de Heilige Geest den gekruisigden Christus aan hem openbaarde.

De lessen geleerd in de eerste tijden mijner bediening, zal ik nimmer vergeten. Van dien tijd tot nu toe, heb ik bemerkt dat de eenige veilige weg om licht en vrede aan ernstige onderzoekers te verschaffen is, om hun van hunzelven te leeren afzien, van ceremoniën en staande vormen, afzien van werktuigen van eenig soort, en van alles, behalve Jezus alleen. Johannes de Dooper sprak het beste gedeelte van het evangelie uit, toen hij uitriep: "Ziet het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegdraagt." Mijn goede vriend, zijt verzekerd, dat gij nooit vergiffenis voor het verledene zult vinden, of hoop voor de toekomst, dat gij nooit zult kunnen weten hoe te leven, of om bereid te zijn, te sterven, totdat gij op *Jezus alleen* ziet.

Hier is ook een wenk voor moedelooze Christenen. Gij wordt gekweld door twijfelingen. Van buiten zijn bestrijdingen en van binnen vrees. Waarom? Omdat gij getracht hebt te leven naar toestanden en gewaarwordingen, die op en neer

gaan als de eb en vloed. Gij hebt gesteund op verledene ondervindingen en niet op een tegenwoordigen Zaligmaker. Gij hebt te veel op uzelven gelet, en niet op Hem, die voor u gegeven was tot rechtvaardigheid en volkomene verlossing. Verlangt gij naar licht, vrede, kracht, verzekering en blijdschap? Doet dan uw plicht, en ziet op Jezus alleen.

Toen de godvreezende Oliphant op zijn sterfbed lag, lazen zij hem dat schoone vers voor, van het zevende hoofdstuk der Openbaringen: "En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen." (Het is het vers, hetwelk de arme *Burns* nooit lezen kon met een droog oog.) De oude man riep uit: "Dat is wellicht zoo. De bijbel zegt mij dat er geen weenen in den hemel zal plaats hebben; evenwel zal ik schreien, als ik mijn Zaligmaker mag aanschouwen; dat weet ik." Hij was recht. En zoo zal het ons allen gaan, die meer dan overwinnaars zullen bevonden worden. Het eerste voorwerp dat onze oogen boeien zal in het binnengaan van de poorten van glorie, zal niet de muren zijn van edelgesteenten, of de luisterrijke reien van engelen. Het zal niet de ouders zijn, die ons liefde toedroegen, en ook niet den dienaar des evangelies, die ons den weg des levens aanwees. Doch onder het groote getal wonderen van die wondervolle wereld van licht en blijdschap, zal het oog der geloovige in zijn eerst verrukkend gezicht, niemand zien, dan JEZUS ALLEEN.

"WAT IS U?"

"Wat is u?"—Richteren 18: 23.

DE bijbel is niet geschreven voor heiligen in den hemel. Hij is geschreven voor worstelenden, verzochten, zondige en bedroefde sterfelijke menschen in deze wereld. De waardigste Christenen op zijne bladzijden beschreven, waren in genendeele volmaakt; sommigen hunner, begingen jammerlijke afdwalingen en struikelingen; het fijnste goud van hun karakter was niet zonder allooi. De menschelijke natuur is niet veranderd, sedert de tijden, wanneer zelfs de voornaamste van de Apostelen van Christus eerlijk kon verklaren: "Ik heb het nog niet gekregen, ook ben ik nog niet volmaakt."

Als allen uwer gezond en gelukkig waren, zoudt gij geen behoefte aan een geestelijke geneesheer hebben. Doch ik verwacht, dat er in deze vergadering vele pijnlijke harten zijn, vele "slappe handen en trage knieën," en velen die treuren vanwege de aanklevende zonden. Tot ieder uwer, die ongelukkig zijt, en tot ieder uwer die ongezond zijt, zou ik dezelfde vraag kunnen richten, welke

gedaan werd aan Micha door de Danieten, die hunne goden gestolen hadden: "Wat is u?" Als gij het 18de hoofdstuk van het boek der Richteren naziet, (waaruit mijn tekst genomen is), zult gij zien hoe de Danitische stroopers in Micha's huis hadden ingebroken, en de gesnedene beelden hadden weggenomen. Wellicht dat dit de moeielijkheid met sommigen uwer is. Uwe harten zijn geen woonplaatsen geworden van den Heere Jezus door Zijnen Geest, maar een private kapel waarin gij zorgvuldig uwe afgoden hebt bewaard. Zij hebben uwe genegenheden veranderd, en uwen Zaligmaker uit uw hart verbannen. Wellicht was uw afgod, geld, een zeer nuttig artikel, wanneer een Christen het in bewaring heeft voor de eer van zijnen Meester, doch een vreeselijke vloek, wanneer het den Christen een slaaf maakt, en hij er door beheerscht wordt. Deze afgod, gelijk Micha's, was een roerend artikel, en ziet, het is weggenomen! Broeder, gij zijt niet arm; staat stil en rekent eens op de kostbare dingen, welke gij bezit, en de schatten, welke niet gestolen kunnen worden, of verzwolgen door verwoestingen in den handel. God kan uw inkomen doen verminderen, ten einde u met betere gaven te verrijken dan goud. In plaats van dat ge zoudt schreien en klagen over de menigte uwer verijdelde plannen, gebruikt gij ze als zoovele treden om op te klimmen tot een hooger en heiliger leven, nader tot God. Wat nu waar is van geld, kan gelijk waar zijn van eenig ander ding, dat ge

in den binnenkamer van uw hart verbergen kunt, wat naar recht tot uw Verlosser behoort; en als het verlies van uw harts-afgoden u genezen kan van overmate liefde tot hen, dan is het een geestelijke zegen om hun te verliezen.

Een ander kan de vraag doen: "Wat is u?" door te zeggen: "Ik heb bittere beproevingen ondervonden." Hetzij gij niet verkreegt wat gij begeerdet, of dat uwe begeerte, wanneer verkregen, niet aan uwe verwachtingen beantwoordde. Misschien had gij een pad voor uzelven uitgekozen, en God omheinde u, of zond u heen met grooten tegenzin, op eenen anderen weg. Dit veroorzaakte u tranen, of maakte u ontevreden. Nu, als ik een blik werp op mijn eigen leven, dan ontdek ik, dat sommigen van de rijkste zegeningen, welke mijn Hemelsche Vader mij ooit geschonken heeft, gekomen zijn in den vorm van bittere teleurstellingen. Het is recht opgemerkt geworden, dat "teleurstelling nooit geen verderf meent, wanneer Gods hand er in is. Er is vaak eene verlichting in het midden der onaangenaamheden." Teleurstelling, gelijk vuur, heeft eene dubbele kracht; het kan een man verschroeien, en branden en vernielen, of anders kan het zijn bloed gaande maken, en zijn lichaam met leven bezielen. Het is een grooter triumf van genade voor een Christen, om te rijzen boven de golven van tegenspoed, dan het is om met snelheid te loopen, met den vlag van allerlei kleur in hand, voor den gunstigen wind

van gestadigen voorspoed. Wellicht dat het met uw aller neiging overeenkomt, om bovenaan in de wereld te zijn, doch het is niet altijd veilig; en het is een heilzaam proces om nu en dan "naar beneden" getrokken te worden. Het gras op mijn erf heeft eene neiging om te welig te groeien, en zoo is het noodig om afgesneden te worden door een maaier; en nooit ziet het er zoo goed uit, als wanneer het scherpe snijmes er over gegaan is. Menig Christen schijnt niet zoo aantrekkelijk in zijn geestelijk leven, als wanneer Gods maaimachine over hem gegaan is; zijn hoogmoed, of zijn zelfvertrouwen, of zijn wereldsche ambitie, behoefde den zeis. Zelfs Paulus zelve, zou niet zoo sterk van den wortel opgegroeid zijn, indien hij niet vaak was besnoeid geworden. Wij kunnen vermoeden dat God het gevaar zou ontdekken, waarin hij komen kon, van "zich bovenmate te verheffen," en daarom zond Hij hem een doorn in het vleesch, om hem te verootmoedigen. Het is wel mogelijk, dat de Heere zag, welk eene gevaarlijke plaats het was voor Jozef, in het weelderig huis van Potifar, en daarom werd de Hebreeuwsche jongeling naar de gevangenis gezonden, die de leerschool voor hem moest worden, voor het paleis. Gedenkt dat zelfs de naam *God*, goed beteekent, en gij zoudt nog wel kunnen ontdekken, dat Hij nooit zoo waarachtig liefderijk met u handelde, als wanneer Hij uwe neiging tegenwerkte, of wanneer Hij voor uwe eigenzinnigheid u kastijdde. De kaart

van ons leven zal geen geringe studie uitmaken in den hemel.

Doch gindsch zit een ander waardig broeder, een Sabbatschool onderwijzer, of een werkend lid van de Jongelieden Vereeniging, of eenige andere organizatie voor goed werk, en hij wordt ontmoedigd in zijn werk. Hij ziet de resultaten niet, waarop hij had gehoopt. Is dit iets nieuws? Jesaja klaagde dat hij "te vergeefs gearbeid, en zijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht had." Maarten Luther stierf met een gebroken hart, ter oorzaak van de hindernissen, welke de vooruitgang der Protestantsche Reformatie belemmerde. De heilige Cecilia was gereed om haar harp te breken, toen zij de muziek van de engelen beluisterde. Zijt gij conscientieus werkende voor uwen Meester, en voor de zielen van uwe naasten? Laat dan de resultaten over aan den Meester; Hij is daarvoor verantwoordelijk. Het is uwe zaak, om kostelijk zaad te zaaien, doch met alle uwe zorgvuldige vinger-zettingen, kunt gij het niet doen opkomen. Gij kunt niet altijd nauwkeurig weten, hoeveel goed ge doet, wanneer ge een degelijke goede daad doet. Niets behaagt den duivel meer dan om een werkend Christen ontrouw te maken.

Laat ons nu een weinig letten op degenen die geestelijk ziek zijn. Een heilige is iemand die gered is door den goddelijken Geneesheer, en bevind zich in eene gezonde geestelijke conditie. Er moet dus iets verkeerd zijn met een lid der kerk,

die niet in de genade opwast, of vruchten draagt des Geestes. Ik heb gedurende vele jaren in mijn hospitaal-arbeid vele Christenen ontmoet, die onder 't soort van "slappe handen en trage knieën" moesten gerekend worden, die zichzelven in die zwakken staat gebracht hadden. Hunne geestelijke machteloosheid, of onmacht, is het direct gevolg hunner eigene zonden, hetzij van nalatigheid of bedrijf. Hetzelfde beginsel moet toegepast worden op geestelijke, zoowel als op lichamelijke gezondheidsleer; ziekte is vaak de onvermijdelijke straf op de niet inachtneming van de wetten der gezondheid. Is niet het vergiftigd lichaam van den dronkaard, het onmiddellijk gevolg van zijne flesch? De luiaard, die zijn dagelijksch brood niet verdient, kan geen honger verwekken om het te genieten; de vraatzuchtige, die de maag vol propt, maakt zichzelven vaak vet voor een vroegtijdig feest voor den worm. Slechte spijsvertering is vaak bevonden een goddelijk-benoemde gezondheids-ambtenaar te zijn, die geplaatst is bij de poort van overdaad, om alle aankomenden te waarschuwen, en om dezulken te straffen, die volharden willen in het komen op deze verboden grond. In het geestelijke, is deze slechte spijsvertering in de meeste gevallen, het gevolg van een geliefkoosde zonde of van nagelatene plichten.

Hoe kan een Christen gezond zijn, die voor zijn ziel geen gezond voedsel eet, of die zelden een "steek" werk doet voor zijn Meester? Hoe kan

het geloof sterk zijn van hem, die zelden zijn binnenkamer intreedt? De stopping van liefdadigheid wordt eindelijk een slepende kwaal, wanneer zelfzucht de beurs sluit voor de meest welsprekende redenen. Mijn dyspeptische vriend, ik raad u het dubbele remedie aan—bijbelsch voedsel en bijbelsche plicht. Indien deze u niet herstellen, dan is voor u geen medicijn meer aanwezig.

Broeder A...., wat is u? Oordeelende naar de verschijnselen, dan zijt gij lijdende aan koorts. Een der kenteekenen van koorts is verlies van lust tot voedsel, en een ander is eene dorst. Uwe graagte naar evangelie-voedsel is zeer laag gedaald, en uw dorst onverzadelijk naar wereldsche rijkdom. Hoe meer gij inslokt, hoe dorstiger gij zijt. De bijbel is vol van waarschuwingen tegen de zonde van begeerlijkheid.

Een verwante ziekte met de dorst naar rijkdom, is eene ambitie naar gezellige vertooning—een soort van uitstekendheid—welke vaak verkregen wordt, ten koste van iemand's geestelijke vrede en kracht. Er is eene "vooruitgang in de wereld" die eindigt in eene achteruitgang in het koninkrijk van Christus. Jezus bestrafte zulk zelfzuchtig streven, wanneer Hij zeide: "Zoo wie van u de eerste zal willen worden, die zal uw dienaar zijn." Ware vooruitgang komt van de vooruitgang van het welvaren van anderen; hij is de grootste, die het meeste goed verricht in de samenleving. Wacht niet, mijn vriend, totdat God, ter genezing

van uwe koortsen, de ledigmaking van uw beurs of het vernederen van uwen trots, zal voorschrijven. Wijdt Hem uw geld en uwe maatschappelijken invloed, en geniet nieuwe ondervindingen. Onze menschlievende millionair, Charles Pratt, te Brooklyn, zeide eens tot mij: "Er is geen grooter bedrog in deze wereld, dan het idee, dat slechts het bezit van rijkdom iemand gelukkig maken kan. Ik heb nooit eenige ware bevrediging uit het mijne verkregen, totdat ik begon er goed mede te doen." Het is niet wat wij opnemen, maar wat wij opgeven, dat ons schatten zal verzekeren in den hemel.

Broeder B...., wat is u? Wellicht ontdekt het Alziend oog de groeiende kanker van eene aanklevende zonde. Er is maar één remedie voor—het is het mes. Haastige en degelijke bekeering—opgevolgd door het nalaten van de geliefkoosde zonde—kan alleen u herstellen. Indien uw hand u ergert, houwt ze af; indien uw oog u ergert, trekt het uit! het is beter verminkt de weg ten hemel te gaan, dan om het eeuwige leven te verliezen. De wijnstokken, welke de grootste en meest heerlijke trossen verschaffen, hebben de scherpste insnijdingen van het snoeimes gevoeld. Zal de goddelijke Landman genoodzaakt zijn het te gebruiken, of wilt gij geen kort en afdoend werk maken van uwe omringende zonden?

Hier is een ander belijdend dienaar van Christus, die "eene geestelijke beroerte" heeft. Zijn verlamde hand verricht geen werk; zijn tong is zoo

verlamd, dat hij niet langer meer gehoord wordt in de plaats des gebeds; neen, er is slechts weinig meer van hem overig, dan zijn ijdele naam op het lidmaten-boek. Tot dezulken als gij, spreekt de Meester de korte gezaghebbende woorden: "Staat op, neemt uw bed op en wandel;" gij behoeft de genezing van beweging. Het eerste oprechte gebed van verootmoediging dat gij uitstort, de eerste verzoeking welke gij weerstaat, de eerste stap welke gij neemt om Christus te vereeren, zal die toestand verbreken. Zoo spoedig als gij ontwaakt uit die zelf-gemaakte verlamming van traagheid, zullen uwe voeten en enkelen versterking ontvangen, en zult ge uw weg met blijdschap voortzetten.

Veel van de geestelijke zwakheid in onze kerken, ontstaat door het ontkennen van een zeer eenvoudig beginsel, te weten: dat elk schepsel op deze aarde afhankelijk is. Alle plantgewassen zijn afhankelijk van de aarde beneden hun, en de atmosfeer, welke hun omringt. Sluit de meest gespierde man in eene cel op, zonder voedsel en drank, en in weinige uren zal hij een lijk zijn. Niemand kan zijn eigen leven onderhouden door loutere zelf-onderhouding; en Gods Woord zegt dat "niemand *zijn eigen ziel* in het leven kan houden." Sommige leden der Christelijke Kerk begaan de treurige fout door te willen leven op ondervindingen van het verledene. Zij gelooven dat zij eenmaal bekeerd werden, en dat is genoeg; zij gelooven volstandig dat zij eenmaal "wederge-

boren" werden, en hebbende Christus in het openbaar beleden, waarom zouden ze dan nog bevreesd zijn omtrent hunne eigene zaligheid. Het trachten om een Christelijk leven te leiden, op de verledene ondervinding van bekeering, is zoo dwaas als eene poging, om te bestaan door de melk, welke ons ter voeding werd toegereikt, gedurende onze jaren in de kinderkamer. De levensvraag voor ieder uwer is, ben ik nu verlevendigd? Indien ik leef, hoe zal mijn leven opgehouden worden? Hoe zal ik in genade groeien?

I. Het eerste middel tot het geraken van een gezond leven, is goed voedsel voor de ziel. Hoe voedzamer het voedsel is, en hoe beter de spijsvertering, des te sterker zullen wij worden. Sommige Christenen sterven van honger. Zij overladen den inwendigen mensch met wereldsche opwekkende middelen van allerlei soort—met smaakvolle boeken van verdichting, met lichtzinnig lectuur, dat slechts verdervend is. Menigeen verslindt weinig anders meer dan zijn dagelijksch nieuwsblad. De zedelijke vermogens worden vanzelve verzwakt door dit dunne voedsel. Nu—al de sterke Christenen—allen hunner, die zware vrachten kunnen dragen, degelijk werk doen, en lang aanhouden kunnen—zijn heilbegeerig naar Gods Woord, en voeden er zich mede als hongerigen. Niets beter kan uwe vroomheid bevorderen, dan een degelijke studie en vertering van uwen bijbel. Een goede predikatie moet verteerd wor-

den, anders zal ze u weinig baten, en zoo ook moet uw dagelijksch brood van den bijbel, door hetzelfde proces gaan, teneinde dat het met u vereenzelvigen kan, en in uw geestelijk lichaam kan worden opgenomen. "Als uwe woorden gevonden zijn, zoo heb ik ze opgegeten, en uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten," sprak de Oud-Testamentische heilige. Elk groeiend Christen is als een *herkauwend* dier; hij herkauwt bijbel waarheden en voedzame predikatiën en gezonde boeken, en ander mondvoorraad, evenals de koe haar voedsel herkauwt. Een belangrijke tekst in het geheugen geborgen, bepeinst en wel verteerd, zal het ontbijt zijn voor uwe ziel, en in de kracht er van zult ge gedurende den geheelen dag kunnen gaan. Een soldaat is nooit zoo goed uitgerust voor den strijd als na een gezonde slaap en een flink morgenmaal; het is niet gemakkelijk te vechten of te marcheeren op een ledige maag. Gelijkerwijs moet elk dienaar van Jezus Christus zijne of hare geestelijke kracht versterken door het lezen van Christus woorden, en er over nadenken, door bepeinzing, door gebed, en omgang van de ziel met God. Maarten Luther, in het midden van den strijd zijnde met de paus en den duivel, zeide dat hij niet voorwaarts kon gaan, zonder elken dag twee uren aftezonderen voor private geestelijke oefeningen. Ik heb altijd opgemerkt, dat de lezers van lichtzinnig lectuur en zwakke denkers ook zwakke Christenen worden, en zij die

hun bijbels ongebruikt laten, weinig in de eenzaamheid zijn, tot dwergen inkrimpen. Geen diepte van aarde hebbende, zoo verkwijnt hunne godsdienst.

II. Een tweede middel tot bevordering van het geestelijk leven, is frissche lucht voor uwe ziel inteademen. Een ziel vereischt lucht, zoowel als het lichaam. Hebt gij niet opgemerkt hoe een gehoor vervalt in lusteloosheid, wanneer de lucht in de kamer uitgeput wordt? De muffe lucht van sommige spoorweg waggons is vergift voor de longen. Onze zielen hebben ook longen, en gij kunt ze niet in een goeden staat hebben, terwijl gij u bevindt in de atmosfeer van een handelszaak, waaraan list en spel kleeft; of in de atmosfeer van vermakelijkheden, welke vleeschelijke lusten bevorderen. Oranjeboomen willen niet in Labrador tieren, en een roos wil niet bloeien in de sneeuw. Gij kunt ook niet verwachten, dat uwe ziel groeien zal, wanneer gij haar onttrekt van de gemeenschap van Christus, en haar stort in de heete lucht van eigenlievende plannen, of in de onzuivere lucht van gezellige beuzelingen. Ik heb opgemerkt dat wanneer jonge bekeerlingen hunne bidvergaderingen verwisselen voor feestelijke vereenigingen, de theater, etc., verdorren zij spoedig. Slechte lucht verwelkt hun godsdienst, en somtijds wordt die gedood. Christenen moeten zich wel met de wereld inlaten, op duizenderlei manieren, doch evenwel moeten zij zich "*onbesmet* houden van de

wereld." Daniel hield zijn hart rein in de atmosfeer van een goddeloos hof, en een stads-zendeling kan dit evenzeer doen in zijn zondige omgeving. Doch er zijn zekere moerassige plaatsen in het handelsleven, en in politiek, en maatschappelijk leven, waar gij uw voet niet zetten kunt, of gij zinkt er in; daar is een grenslijn, en achter dien grenslijn kan een Christen zich niet wagen, zonder gevaar te loopen van Christus te verraden. Waag nooit een enkele schrede in een handelszaak te gaan, hoe winstgevend ook, of in eenige speculatie, hoe aantrekkelijk ook, of in eenig gezellige kring, hoe betooverend ook, als gij Christus niet met u medenemen, en een rein geweten bewaren kunt. Gedenk dat Christus uw leven is, en zonder Hem "kan niemand zijn ziel in het leven behouden."

III. Oefening, vanzelve, is zoowel noodig voor geestelijke, als voor lichamelijke gezondheid. Er is groote kracht in des apostels bevel: "Oefen uzelven tot godzaligheid." God heeft u zekere krachten, vermogens, bezittingen en bekwaamheden voor Zijn dienst gegeven, niet om die voor uzelven te houden. Door ze niet te gebruiken, kunnen de ledematen der ziel evenzoo krachteloos worden als de beenen van een koortslijder. Werkeloosheid is de achteruitgang van duizenden van leden der Kerk. Gij zult nooit een goede eetlust verkrijgen voor Gods Woord, of een teeken van blijdschap op uw gelaat, totdat ge aan het werk gaat en aan het werk blijft, dat u eenige zelf-

verloochening kost. Niets zal beter een heilige geestdrift uwe gebeden doen vergezellen, dan na een uur bij een ziekbed te hebben vertoefd, of in ernstigen arbeid met een boetvaardig hart te zijn geweest. Het eenige geneesmiddel voor loomheid is eerlijk werk; het eenige geneesmiddel voor zelfzucht is zelfverloochening; het eenige geneesmiddel voor schroomvalligheid is, om het werk aantevangen voor de koude rillingen u bevangen; het eenige geneesmiddel voor ongeloof is, om elken dag u aan Christus toetewijden. Het gebed moet het ongeloof dooden, of anders zal het ongeloof het gebed dooden. Des Christens strijd bestaat niet in een enkelen aanval; het is een veldtocht voor het leven. Gij moogt u vaak inbeelden, dat gij de begrafenis van een geliefkoosde zonde hebt bijgewoond—en ziet! zij was de volgende morgen weer aanwezig! Gij zult het laatste schot niet afschieten, totdat de poorten der heerlijkheid u zullen verwelkomen, onder de gekroonde overwinnaars.

Belangrijk, wel is waar, als voedsel en frissche lucht en gedurige oefeningen op zichzelven zijn—de voornaamste instandhouding van uw Christelijk leven, evenwel, is de *gestadige inwoning* van den Geest van Jezus Christus in uwe ziel. Hij is het goddelijk vuur om u warm te houden, de goddelijke vlam om uwe eigene lusten en bedorvenheden te verteren, en de goddelijke kracht om alle uwe werkzaamheden voorttezetten. Bluscht den Geest van Christus niet uit! Zijt er van verzekerd, dat

uwe ziel spoedig zal verdorren, tenzij zij "met Christus verborgen is in God." Zoo zorgvuldig als gij uw geld in een brandkast opsluit, of een diamant verbergt buiten het bereik van een dief, verbergt evenzoo uw hart in de innerlijke hoop op de veilige bewaring van uwen Zaligmaker! Als gij een deel wordt van den Heere Jezus—als ieder Christen dat is—dan, omdat *Hij* leeft, zult gij ook eeuwig leven.

Het is eene heerlijke waarheid, dat Jezus Christus in deze zondige wereld kwam, niet slechts om leven te geven, maar dat zij die het hebben verkregen, het "meer *overvloediglijk* zouden hebben." Zij die naar dit overvloedig leven verlangen en zoeken op de rechte wijze, zullen het vinden. Een bewijs er van zal vermeerdering van geloof zijn. Een zwak geloof kan een molshoop verzetten, doch het kan geen berg in beweging brengen. Het kan zeggen "misschien zal God mij hooren," of "misschien zal ik verlost worden van deze moerasgrond van twijfelingen en moeielijkheden." Geloof, nu, is juist het aannemen van Christus in de ziel, en hoe meer wij van Christus hebben, hoe meer kracht wij bezitten. Handgemeen te worden met vastgewortelde zonden, verzwakkende twijfelingen te overwinnen, een zware vracht te dragen, verharde zondaren te trachten tot Christus te brengen; zulke behendige daden te doen, kunnen zij alleen, die met macht vervuld zijn, naar den inwendigen mensch. Luther bracht drie uren per

dag door in gebed, ten einde de booze te kunnen overwinnen. Charles G. Finney zegt ons in zijn levensgeschiedenis, hoe dat hij pleitende was met God, om de moeielijkheden wegtenemen welke zijn pad versperde, totdat hij zeide dat "zijn vleesch tot op zijn beenen trilde, en hij van hoofd tot voeten schudde." Daarop ontstond er een volle vloed van verzekering in zijne ziel, eene "groote verheffing," en eene zoete kalmte van geheel vertrouwen; van uit die kamer ging hij heen om een der meest krachtigste verlevendigingen waartenemen, in zijn leven. De leeraar, die geloovig vraagt om een rijken oogst, en die zijn evangelie-zaad in het gebed werpt, zal niet in de schuren des Heeren komen met een ledige wagen. Laat de Zondagsschool onderwijzer, deze belofte met zich medenemen: "Alle dingen zijn mogelijk dengenen die gelooft."

Met deze vermeerdering van geloof, zal er eene vermeerdering van geestelijke kracht ontstaan. Toen ik bemerkte dat een boom op mijn erf meer bloesem droeg dan vrucht, liet ik den tuinman ontbieden, die er rond graafde, en genoegzaam mest aanbracht, om de wortels te kunnen raken, en de volgende Juli was elke tak met rijpe kersen beladen. Hoe meer overvloedig leven in den boom, hoe meer overvloedig vrucht hij droeg. De eenvoudige reden waarom een Christen geen meer vruchten draagt des Geestes, is het gebrek aan inwendige kracht. De grond zijner ziel is uitge-

mergeld geworden. Hij heeft behoefte aan de bewerking des gebeds, en oprecht zelfonderzoek, de ondergrond van bekeering, en een nieuwe uitstorting van den Geest van Christus. "Die in Mij blijft, die draagt veel vrucht."

Het is het verzwakte volk, die al de koortsen in zich opnemen, die in omloop zijn, en een geneesheer kan maar weinig voor een patient doen, die geen levenskracht genoeg bezit om de ziekte van zich te weren. Een groot deel onzer kerkleden bevinden zich in de hospitalen, of zijn te zwak om een wapen te dragen. Hun ziekte is een geringe levenskracht, en sommigen zijn stervende aan een "hartkwaal." De eenige herstelling van al die beklagenswaardige lieden, moet komen van het geneesmiddel hetwelk Jezus Christus aanbiedt, wanneer Hij Zijn levendmakenden Geest geeft. Er is werkelijk zoo iets niet, als eene echte *verlevendiging* voor een Christen, of voor een kerk, tenzij dat zij ontstaan door een *wederom leven* voor Christus in hunne zielen, en een *wederom leven* voor Christus in hun dagelijkschen wandel. Luister, o gij zwak, en krachteloos, en ijdel volk, tot de trompet-stem van den Meester: "Ik ben gekomen dat gij het leven zoudt hebben, en dat gij het *meer overvloedig* hebt!"

Met deze vermeerderde kracht van hartleven, zal er ook meer ware blijdschap komen. Er is geen zonneschijn voor dezulken, die beslist hunne vensterluiken toehouden. Blijdschap wordt niet ver-

kregen door er om te vragen, maar wel om er voor te streven; wij moeten met Christus gaan, als wij ooit in de zonneschijn willen wandelen. Er is een betreurenswaardig getal van murmureerende en droefgeestige, en stomp van geest zijnde Christenen, die den naam die zij dragen, zich onwaardig maken. Indien een van dit droevig regiment, een scherpziend man van de wereld zou vragen om het Christelijke leven te aanvaarden, kon hij wel antwoorden: "Neen, ik dank u; ik heb moeielijkheden genoeg, zonder bemoeielijkt te worden met zulk een armzalige en bedroevende godsdienst als de uwe schijnt te zijn." Een brief van aanbeveling dragen sommige Christenen, inderdaad, op hun gelaat! Getuige de twee apostelen, die in de gevangenis te Filippi zongen ter middernacht! Die eerste Christenen zagen, dat zij olie verkregen uit de rots; en de donkere golven van vervolging schitterden met de vonken van een heilige blijdschap. Zij waren vervuld met Christus, en hun blijdschap vloeide over.

Nu, hier zijn drie dingen welke gij, sukkelende zielen, het meest behoeft: meer geloof, meer kracht, meer blijdschap in den Heiligen Geest. Uw goddelijke Geneesheer biedt ze u aan, als gij ze wilt hebben; doch gij moet u laten zegenen in Zijn eigen weg en naar Zijn eigene termen. Een gelukkige dag zou het in alle onze kerken zijn, als de koortsachtige lijders, en zij die lijden aan een zwakke maag, en de herstelde lammen de hospitalen

zouden verlaten, en hunzelven zouden aanbieden voor den arbeid!

Lang genoeg reeds hebt gij gesnakt naar adem, mijn lieve vrienden; werpt nu uw geheele ziel open voor Jezus en "dan zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uwe *genezing* zal snellijk uitspruiten."

ELKANDERS LASTEN DRAGEN.

"Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen."—Gal. 6: 5.
"Draag elkanders lasten."—Gal. 6: 2.
"Werp uwe zorg op den Heere."—Ps. 55: 23.

HIER is een drieledig snoer, dat niet gemakkelijk gebroken kan worden. Ik hoop dat gij dit allen zult vatten, en dat gij verlost moogt worden van uwe zorgen en murmureeringen, twijfelingen en moedeloosheden. Hoewel er eene schijnbare tegenstrijdigheid tusschen deze drie teksten zich voordoet, zoo bestaat die werkelijk toch niet. Gelijk den bas, den tenor en de alt in harmonisch gezang vereenigen, zoo ook deze waarheden der Schrift. Dwalingen komen in strijd met elkander, maar alle waarheden loopen evenwijdig van elkaar, gelijk spoorwegen, die de wereld mogen omgorden en toch nooit met elkander in conflict komen.

Met dit voorafgaand feit in onze gedachten, laat ons deze waarheden overwegen. Zij handelen over *het lasten dragen.* Kan eenig onderwerp meer degelijk practisch zijn? Want ieder mensch toch —hoog of laag van staat—heeft zijne lasten; en

veel van den troost, de kracht, en de blijdschap van ons leven hangt af van de wijze waarmede men met deze lasten handelt. De lasten die gedragen moeten worden, en die niemand onzer zou trachten te dragen, is eene vraag die behoorde onderzocht te worden. Hoe onze eigene lasten ligter te maken, en hoe de lasten van anderen te vergemakkelijken, is eene andere vraag die zorgvuldig moet overwogen worden.

I. De eerste dezer teksten, waarop wij letten moeten, is: "Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen." Wij zijn maar al te veel geneigd te denken, dat lasten dragen iets verlagend is, en beneden ons. Evenwel, dit is eene groote fout. God heeft het zoo beschikt, dat geen levensstand bevrijd is van zijne onvermijdelijke lasten. Jaren geleden bezocht ik een herbergzame planter aan de Savannah Rivier. Hij nam mij mede om een aantal slaven te zien, die bezig waren met zakken rijst te dragen op hunne hoofden om een schip te laden, die aan de rivierkant gelegen was. Terwijl zij deze lasten droegen, zongen zij een neger-lied. De planter zeide tot mij, nadat hij tot zijne woning was teruggekeerd: "Eigenaar te zijn van een honderd menschen, is eene verbazende verantwoordelijkheid." Hier was zijn last. Kooplieden onder u benijden wellicht uwe boekhouders of knechten, die slechts hun werk verrichten en hun loon ontvangen. Zij, op hunne beurt, echter, zullen zeggen: "Hoe gemakkelijk toch heeft onzen meester

het; hij behoeft geen zwaar werk te doen; hij zit slechts in zijn kantoor, schrijft rekeningen, en dan gaat hij in zijn rijtuig naar zijn mooi huis rijden." Evenwel hangt van uw overwerkt brein en bezigheid af, het voortduren van hun arbeidsloon. Want God heeft alzoo arbeid en kapitaal samengevoegd, en wat God zoo vereenigd heeft, laat niemand dat scheiden!

Sommige lasten zijn onafscheidelijk aan ons gehecht, en bevrijding er van zou zoo onmogelijk wezen, als te bestaan onmogelijk zou zijn, zonder eten of slapen. Iedere jongen op de school moet het zich ten taak stellen om eerst woorden van een syllabe uittespreken, en met de vermeerdering van jaren, moet hij steeds moeielijker lessen leeren. Die kleine lasten leert dragen, zal van tijd tot tijd grootere lasten leeren dragen. Ieder moet in zijn leven zijn plicht vervullen. Er is in die strijd geene vrijstelling. Overal zullen er ook moeielijkheden en verdriet gevonden worden, zelfs aan het hof en plaatsen van weelde. Blikkende op een fraai gebouw, omringd met grasperken en bloemen, gedurende een pleizierreis, hebt gij wellicht tot uzelven gezegd: "Gelukkig is de eigenaar van dat huis; ik zou wel willen dat het mij toebehoorde." Wel, mijn vriend, laat ik u zeggen, dat de eigenaar van dat prachtig huis slechts een mensch is; en waar menschen wonen, daar woont de zonde, en ook verdriet. Wij leeraars worden wel gewaar, dat niemand uit onze gemeenten, muren hoog genoeg

bouwen kunnen, om ziekten uittesluiten, ongelukken, of den dood; en er is nergens een huis of het heeft zijn kruis. Ieder hart kent zijn eigen bitterheid. Dit woord kan op velen toegepast worden. Niemand kan mijn hevige pijn gevoelen—lichamelijk of verstandelijk—zoo kan ook niemand mijn werk doen, dat ik zelf doen moet. Gij kunt wel een dozijn hulp-predikers verschaffen aan een ijverigen herder, doch allen te zamen kunnen zij geen ons van zijne verantwoordelijkheid wegnemen. De lasten vallen eindelijk allen op zijne schouders. De lichamelijke zwakheden waarmede wij allen te kampen hebben, in meerdere of mindere mate, zijn vaak een zwaren last. Mijn geliefde vriend Spurgeon, strompelde vaak naar den predikstoel onder hevige pijnen, hoewel hij die verhevene plaats met zonneschijn vervulde. De blijmoedige Paulus had ook zijn lichamelijken last te dragen, en hij riep uit: "Wij die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde." Waarmede? Met een besef van schuld of vrees voor de hel? Neen; die last had hij aan den voet van Golgotha gelaten. Doch de lichamelijke hut, waarin Paulus' koninklijke ziel was bewaard, was gemerkt met het zweeptouw, en vol van pijnen en doornen in het vleesch. Evenwel, onder deze last van lichamelijke pijn, en van de "zorg van al de gemeenten" en van de moeielijkheden die zijne schouders drukten, ging de oude waardige held voorwaarts naar de heerlijkheid, luide zingende!

Er is geen bloed-gekocht erfgenaam des hemels in deze vergadering, die ook daartoe geen reden zou hebben, om zoo luid te zingen als hij deed.

Een waar Christen groeit sterker in weerwil van zijne lasten. Geeft uw jongen banket te eten, en laat nooit geen vijftig-pond gewicht op hem leggen, en de arme, slappe kleine jongen zal niet in staat zijn, om veel te kunnen doen. Doch geef hem zware lasten te dragen, en wijs hem een harde taak aan, en het is mogelijk dat er nog een man uit hem groeien kan. Op deze wijze handelt God nu met Zijne kinderen. Hij weet dat lasten hun sterk zullen maken. Zoo zegt Hij tot Zijne kinderen: "Een iegelijk zal zijn eigen pak dragen." Hier is uw last, draag hem; hier is uw plaats, vul haar; hier is uw werk, doet het; en uwe sterkte zal gelijk uwe dagen zijn. De weg naar den hemel is niet geheel vlak en effen. Hij heeft menige moeielijke berg, waar de klimmer van snellijk loopen tot wandelen overgaat, en van wandelen tot een klauteren op handen en voeten. Laat ons niet murmureeren, of tevergeefs vragen om gemakkelijk naar boven getrokken te worden; wat mij aangaat, ik heb lang genoeg in deze wereld geleefd, om God te danken voor moeielijkheden. Onze geestelijke krachten worden bevorderd in het worstelen er mede. In de school van God, moeten harde lessen geleerd worden; en er zijn "uitverkiezende studiën." Het is zeer aangenaam om een som uittewerken in optelling en in vermenig-

vuldiging; maar wanneer onzen Meester ons plaatst voor een aftrekkings-som—wanneer de inkomsten afgesloten zijn, of de wieg is geledigd, of de steun is ontvallen—dan roepen wij uit: "O, God! laat dezen lijdensbeker van mij voorbijgaan." Het vereischt groote genade om instaat te zijn te zeggen: "Doch niet mijn wil, Vader, maar als Gij wilt!" Want de moeielijkste les van allen in deze wereld is—*God Zijn wil te laten hebben.*

Des Meesters bevel tot Zijne discipelen was altijd: "Gaat, werkt in Mijnen wijngaard." Niet slechts om daarin een oogst te verzamelen, maar ook om onze geestelijke krachten te bevorderen, en onze talenten te gebruiken. Een werk voor ieder mensch, en elk mensch tot zijn werk, dat is de wet van eerlijk discipelschap. Een ander aan deze gelijk, is: "Neem uw kruis op en volg Mij." Waarom? Omdat wij ons in een zonde-vervloekte wereld bevinden, en het woord *zonde*, en het woord *kruis*, zijn tweeling-broeders. Waar zonde is, daar moet een kruis zijn—hetzij het mijne eigene zonden zijn om mij te kastijden, of die van anderen om mijn geduld te beproeven. In den hemel nu, is daar geen ruimte voor; eenvoudig, omdat zonde nooit die poorten van paarl is binnengedrongen. Hier, in deze wereld van scherpe bestrijdingen, blijft den toets van kracht: "Die zijn kruis niet opneemt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn."

Dit nu, zijn feiten, die door de ervaringen van

Christenen gestaafd zijn. De Autheur van onze zaligheid heeft het zoo beschikt, dat ieder onzer zeer veel als goede krijgsknechten zullen hebben te verduren—dat iedereen zijne eigene wapenen gereed moet houden tot den strijd. En al deze leefregels zijn noodzakelijk tot den groei der ziel in geestelijke kracht, en de ontwikkeling van het edelste ding aan deze zijde des hemels; en dat is—een rein, sterk, *Christus' gelijkend karakter.* Het is niet tot hunne eer, noch ter eere van hun Meester, dat sommige Christenen hunne eigene traagheid of ongeloof zoeken te verbergen, onder dat ander voorschrift: "Werp uwe zorg op den Heer." Elke tekst in dit boek heeft zijn eigen plaats, en zijn eigen doel. Geen waarheid is bedekt of verduisterd, of is in strijd met elkander. Er zijn sommige lasten, welke niemand onzer medemenschen voor ons dragen kan, en die onzen Heer en Zaligmaker ook nooit heeft aangeboden, voor ons te dragen. Zijn nadrukkelijk bevel is: "Een iegelijk zal zijn eigen pak dragen;" en het doel er van is, dat hij *sterk in den Heere* zou worden.

II. Na deze korte studie van deze eerste waarheid, laat ons de tweede nu beschouwen, die deze niet bestrijdt, maar eerder bevestigt. "Draagt elkanders lasten, en vervult alzoo de wet van Christus." Wij hebben juist gezien hoe het dragen van zekere lasten ons *kracht* geeft. Doch, er zijn andere lasten, die we onze medereizigers kunnen helpen dragen, en het doel van die dienst is,

om ons *sympathie* te leeren. Gelukkiglijk hebben we de motieve voor deze broederlijke dienst aangewezen in den tekst zelve. We zijn dus gehouden "de wet van Christus te vervullen." De wet is liefde. Ja, Christus Jezus zelf is liefde. Hij heeft ons zoo liefgehad, dat Hij onze zonden in Zijn eigen lichaam gedragen heeft op het hout. Hij had het dwalend schaap zoo lief, dat Hij Zijn hemeltroon verliet, om het verdwaalde in de doolhoven en moerassen te redden. En wanneer Hij het op Zijne schouders legt—de Reine dragende het onreine, de Heilige dragende het onheilige—brengt Hij het terug tot de kudde, "verblijd zijnde." Hij is blijde voor het schaap dat gered is, maar ook niet minder voor Zijn eigen zaak—want liefde heeft haar eigen bewustzijn van belooning. Onze harten werden bewogen, zooals ge u zult herinneren, toen Mr. Sankey voor ons de eerste maal zong, dat keurig lied van de gelijkenis:

Hier zijn negen-en-negentig bij elkaar!
In de schaduw van het woud.
Maar één was verdwaald, ver in 't gevaar.
Ver weg van de poort van goud.
Ver weg van de bergen ver omhoog,
Ver weg van des Herders wakend oog.

Geen, ja geen der verlosten wist het ooit.
Hoe hoog soms het water stond
Waardoor de Herder ging—rustend nooit.
Tot hij 't dwalend schaap weer vond.
Ver weg op de bergen, dor en guur,
Vond Hij Zijn schaap, nabij 't stervensuur.

Over bergen en over 't gansche dal,
Klinkt een juichtoon nu alom:
En voor Gods troon klinkt nu 't jubelend al:
"O vreugd! 'k Vond Mijn schaap weerom!"
En d' engelen zij stemden 't loflied aan:
"Geloofd zij de Heer, die 't heeft gedaan!"

Brengt Zijn eigendom terug! Verlost door Zijn eigen dierbaar bloed, voor de heerlijkheid die Hem voorgesteld was! Als gij en ik, medezondaars, ooit veilig zullen aanlanden onder het trompetgeschal, en de welluidende harpen in heerlijkheid, dan zal het hierom zijn, dat de liefhebbenden Herder Zijn eigendom heeft teruggebracht.

Evenals Jezus Christus kwam om verlorenen te redden, zoo beveelt Hij ons ook te haasten tot het ondersteunen van de zwaar beladenen, en de herstelling van hen, die gevallen zijn. Dit is Zijn wet van liefde. Gindsch, bijvoorbeeld, is een ongelukkige, die tuimelende heengaat naar het verderf, onder de last van zijn eigen dwaasheid en zonde. Scherpziende zelflievendheid zegt: "Goed genoeg voor hem; waarom was hij zulk een dwaas, om zoo te drinken?" Jezus zegt: "Ga, ruk die ziel, voor wien Ik stierf, uit het vuur!" Dat is sympathie in handelen. Toen de goede Samaritaan, de gewondene Jood bij den weg vondt, beleedigde hij dien lijder niet met de berisping: "Gij diendet beter te hebben geweten dan te reizen op deze gevaarlijken weg alleen." Hij neemt de last van het bebloed lichaam op, en, wanneer hij de herberg bereikt, geeft hij twee penningen in de

hand van den waard, en fluistert zachtjes in zijn oor: "Zoo wat gij meer *aan hem* te koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkome." Hier sprak een prins in weldadigheid; ware wellevendheid is vriendelijkheid van hart, liefderijk uitgedrukt.

De wet der Christelijke sympathie werkt in twee richtingen; hetzij zij helpt om onze medemenschen geheel van hunne lasten te bevrijden, of wanneer dat mislukt, hun helpen hunne lasten meer gemakkelijk te dragen. Gindsch is een arme weduwe, met meer kinderen bij haar dan zij voeden en kleeden kan. Neemt er een van in uwe werkplaats of bergplaats, en laat de dankerkentenis der weduwe, uwen beker verzoeten, en uwe peluw verzachten. Een knaap komt uit een landelijke plaats tot u, zoekende naar werk. Juist als op een spoorweg, een duim van een zijspoor beslissen zal, of de trein in eene rechte richting zal loopen, of over eene afdamming zal geworpen worden, zoo ook kan een enkel weldadige handeling jegens dien knaap, zijn geheele toekomst beslissen, voor zijn welvaren of verderf. De Heer maakt sommigen van Zijne dienaren rijk, of sterk, of vriendelijk, teneinde zij Zijne medewerkers zouden zijn. Hier zijt gij, aanbiddende in eene welvarende kerk, waarin de werkzaamheden naar wensch worden uitgevoerd. Gindsch, echter, is een zwakke gemeente, die worstelt om te bestaan. Verdeel uwe krachten met hen, en maak beide kerken rijker;

de eene door wat zij geeft, en de ander door wat zij ontvangt.

Als ik reeds gezegd heb, in een zekeren zin is er een verdriet, hetwelk alleen door den lijder zelf gedragen kan worden; en er is een ander, waarin dat verdriet verlicht kan worden, door uwe teedere sympathie. Draagt elkanders lasten. Somtijds kan een geringe hulp zeer tijdelijk zijn. Een enkel vriendelijk woord, een weinig olie van sympathie gegoten in een wond, eene tijding van medegevoel wanneer een huis in rouw is gedompeld, een gift in de ure van nood, een vriendelijk gelaat, al zulke dingen kunnen onze medemenschen wondervol helpen. Het is tot onze aller schande, dat we niet meer in kleine dingen handelen als de barmhartige Samaritaan.

Sommigen uwer zullen zich tebinnenbrengen, dat treffend voorval, verhaald door onzen zendelinge, Miss Fidelia Fiske. Zij verhaalt ons dat zij op een heeten Sabbat namiddag gezeten was op een aarden vloer van haar zendings-kapel, en geheel uitgeput gevoelde. "Juist toen, alsof God het zoo bestelde, kwam een Syrische vrouw binnen, en ging achter mij zitten, zoodat ik tegen haar leunen kon. Zij noodigde mij daartoe uit. Ik wees dit van de hand, maar zij trok mij terug en zeide: 'Als gij mij liefhebt, leun hard.' Zeer aangenaam was deze steun. Daarna kwam des Meesters eigen stem: 'Als gij Mij liefhebt, *leun hard*;' en ik leunde op Hem ook, want Hij had tot

mij gepredikt door deze arme vrouw. Ik was uitgerust voor de dienst ten einde was; daarop bracht ik een uur door in gesprek met de vrouw, en na zonsondergang ging ik zes mijlen rijden naar mijn eigen woning. Het verwonderde mij, dat ik niet vermoeid was dien nacht, en steeds vond ik rust in die zoete woorden." Menige moeder heeft ook vaak dezelfde gedachten gekoesterd, als zij haar zuigeling aan haar boezem drukte. Meer dan een liefhebbend echtgenoot, terwijl hij de dierbare vracht van haar bed opligtte—welke tot zijne droefheid van dag tot dag ligter werd—heeft in hare ooren gefluisterd: "Mijn lieveling, als gij mij liefhebt, leun hard."

Deze schoone "wet van Christus" beheerschte de eerste Christelijke Kerk. De kracht uit de hoogte, die neerdaalde tijdens het Pinksterfeest, was hoofdzakelijk een kracht der liefde. Deze onbaatzuchtige mannen en vrouwen, die van de opperzaal te Jeruzalem heengingen, waren de lastendragers in den naam en in de kracht van Hem, die juist de last gedragen had van des menschen schuld in Zijn lichaam op het kruis. Alleen de rechte opvolgers van de apostelen, waren de lastendragers. Hunne belijdenis en wachtwoord was altijd: "Hem, die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewasschen heeft in Zijn bloed; Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid!" Elke stroom van Christelijke sympathie, die menschen harten verblijd hebben, vloeide uit

deze goddelijke bron, in het hart van Jezus. Alle arbeid om de overlast van 's menschen schuld en ellende en nood—het onderwijs ten behoeve van onkundigen, het uitoefenen van recht ten behoeve van hen die onrecht waren aangedaan, de verlossing der verdrukten, het bezoeken der zieken, het vertroosten van hen die van dierbaren beroofd zijn, de bearbeiding des evangelies onder de heidenen, en de geheele verbazende ondernemingen der zending; zij zijn allen de heerlijke producten van dit beginsel: "Draagt elkanders lasten, en *zoo vervult de wet van Christus.*" De meest voorspoedige zendelingen en leeraars zijn dezulken, die zoo nabij mogelijk naderen tot het menschelijk hart. Het geheim der kracht van Generaal Booth, en zijn "leger des heils," is hun persoonlijke sympathie met de ellendigen en ongelukkigen. Wanneer de leden van onze kerken de "zonen der vertroosting" worden, in den vollen zin van dat woord—niet alleen hunne dollars gevende, maar ook hun tijd, hunne tegenwoordigheid, en hunne hart-aandoeningen ten behoeve der onchristelijke bevolking, dan zullen we eene verlevendiging verkrijgen als gedurende de eerste tijden der Christelijke Kerk.

Slechts een of twee uren per week komt het Woord van God tot de gemeente, alleen tot hun die opgekomen zijn, doch het is door de *predikatien in schoenen* dat de lijders en de zondaars bereikt kunnen worden. De behoefte van onzen tijd is

niet zoozeer aan mannen van talent, maar aan meer persoonlijke toewijding onder Christenen in betrekking tot deze "wet van Christus."

III. Laat mij nu overgaan tot het behandelen van de laatste dezer drieledige tekst. De eerste leerde ons zelfhulp; "een iegelijk zal zijn eigen pak dragen." Zijn doel is, om geestelijke *kracht* te geven. De tweede leert ons broederlijke hulp; "Draagt elkanders lasten." Zijn doel is *sympathie* te verwekken. De laatste dezer drie leidt ons tot de goddelijke hulp: "Werp uwe zorg op den Heer." Velen hebben deze waarheid trachten te verzwakken. Het Hebreeuwsche woord vertaald "lasten," beteekent eigenlijk dat wat ons gegeven is, of datgene wat beschikt is voor een ieder mensch om te dragen. Wij moeten daarom, de Psalmist verstaan te zeggen—wat God op u legt, dat moet gij op den Heer werpen. Hij heeft uw lot beschikt. Werp dan uwe zorg of lot op Hem. Kan dit tekstwoord echter, met de twee anderen in goed verband gebracht worden? Ja; zeer gemakkelijk. Wij zijn geboden om onze eigene lasten te dragen, en dit vereischt vastberadenheid in het verrichten van onze eigene plichten. God wil ons van onzen plicht niet ontslaan, maar wil ons bijstaan in de verrichting van die plicht. De last welke op ons gelegd is, zal ons niet terneêrdrukken, want God zal ons de noodige kracht geven. Als anderen verwonderd staan, hoe wij toch zoo voort kunnen gaan, zonder te bezwijken, dan is ons eenig ant-

woord: "Wij werpen deze last op de kracht, welke God in ons legt. Zijne genade is genoegzaam, om ons de last te doen dragen." Gods wonderbaar en genadig aanbod is, om onze lasten te verlichten, door Zichzelf in onze zielen te leggen, en van onder de lasten. Dit is een bovennatuurlijk proces; en den geheelen wandel des geloofs door het leven, is de eenvoudige, doch verhevene vertrouwen-stelling op een Almachtigen arm, die nooit gezien wordt, doch evenwel altijd gevoeld wordt. Dit verklaart het feit, dat het woord "vertrouwen" de grondtoon is van de Oud-Testamentische godgeleerdheid, en het woord "gelooven," de grondtoon van het Nieuwe Testament. Beide meenen zij noodzakelijk hetzelfde. En wanneer onze Hemelschen Vader zegt: "Werp uwe zorg op Mij," en onze liefderijke Verlosser zegt: "Werp de last uwer zonden op Mij," dan verwachten zij, dat wij hun op hun woord gelooven.

Er is eene algemeene voortdurende behoefte aan dezen versterkenden tekst.

Overal ontmoeten wij menschen, die zwaar beladen zijn, en ieder denkt dat zijn last de zwaarste is. De een kwelt zich over zijne gezondheid, en een ander omtrent zijn verminderd inkomen, en een ander omtrent zijn ziek kind, en weer een ander vanwege hare onbekeerde kinderen; en zoo heeft iedere man of vrouw, iets dat hun kwelt, en zij gaan er onder gebogen. Middelerwijl zegt een liefderijk en almachtig God tot ieder hunner:

"Werp uwe zorg op den Heer, en Hij zal u onderhouden." En alsof dit éene aanbod niet genoeg ware, zoo herhaalt de Heilige Geest het in het Nieuwe Testament: "Werp al uwe bekommernissen op Hem, want Hij zorgt voor u." De zorgen waarvan hier gesproken wordt beteekent niet zoozeer wijze voorzorg voor de toekomst, maar dat ziel-kwellende ding, genoemd "bekommernis." De reden die gegeven wordt om onze bekommernissen op den Heer te werpen, is zeer teeder en gevoelvol. "Hij zorgt voor u," meent dat Hij belang in u stelt—Hij draagt u op Zijn hart! Schoone en wondervolle gedachte! Het is hetzelfde idee, hetwelk den Psalmist in zijne gedachten had, wanneer hij verklaarde, dat de Heere het getal der sterren kent, en toch evenwel dat Hij de gebrokenen van hart geneest, en hunne wonden verbindt. Hij is de persoon, die zegt: "Mijn kind, draag die last niet." De oneindige Regeerder van 't heelal, die wijs in raad is, en wonderlijk in Zijne werkingen; de God, die het kind Mozes beschermde, in zijn kistje van biezen; die Zijne vogelen-dienaars tot Elija leidde bij de beek Krith; die Daniël kalm maakte in het midden van verscheurende beesten, en die Paulus kalm deed zijn in het midden van woeste baren—Hij is het, die tot ons zegt: "Werp uwe bekommernissen over op Mij, want Ik draag u op Mijn hart." En toch evenwel zijn er velen, die hunne lasten dragen, en zeggen tot God: "Neen, wij zullen niemand die zorgen laten dragen, dan

onszelven." Welke dwazen zijn wij toch! Dwaas is het immers, het gedrag van een man die zijn koffer voorziet van een bewijs van eigendom, en daarna elk uur in de "baggage-car" ziet of zijn koffer er nog is. Wij aarzelen niet onze goederen toetevertrouwen aan spoorweg-beambten en personen die goederen overbrengen; wij lachen over de dwaasheid van hen die weigeren, dat vertrouwen te geven; zou het dan niet goed voor ons zijn, als wij alle onze dierbaarste belangen, alsmede onze bekommernissen op den Heer zouden werpen? Wanneer wij de deur van ons Vaders huis bereiken, zullen we wel ontdekken, dat al onze bezittingen, die waardig waren bewaard te worden, in veiligheid zullen zijn, en dat er niets op den weg verloren is gegaan.

Ik kan niet eindigen, zonder u te herinneren, dat de zwaarste last, welke ooit een menschelijke ziel terneêrdrukken kan, is de ZONDE! Alle andere dingen zijn, in vergelijking hiermede, licht. Armoede, verlatenheid, verwijt, ziekte, verliezen, kunnen allen plaats hebben, en hebben plaats, en zijn blijmoedig gedragen geworden, en de vallei des doods heeft vaak weêrgalmt van gezangen van triumf. Doch wie kan staan onder dat gewicht dat tienduizenden in de hel verpletterd heeft? Wie kan het leven doorgaan, en in den oordeelsdag een kwaad geweten dragen, en een schuldig, onverzoende ziel?

In het rijk van goddelijke openbaring echter,

komt ons voor de zoetste en meest verhevene waarheid. Luister er naar, allen die met zonden bezwaard zijn! "Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijnen weg; doch de Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanloopen." "Waarlijk heeft Hij onze krankheden op Zich genomen en onze smarten heeft Hij gedragen, en door Zijne striemen is ons genezing geworden." *Jezus, de Goddelijke lastdrager*, is het verheven en onuitsprekelijk liefderijk wezen, dat ik nu verkondig. Al de paden des Evangelies leiden tot Golgotha. Roept iemand uwer uit: "Mijne ongerechtigheden gaan over mijn hoofd, als een zwaren last zijn ze mij te zwaar geworden?" Luister naar deze goddelijke stem: "Komt tot Mij, allen die vermoeid en beladen zijt, en Ik zal u rust geven."

O, ik bid dat deze waarheid rijke vrucht mag nalaten. Ik verlang te zien dat allen door dit drieledig snoer verlost mogen worden van hunne ellenden en schulden. Mij dunkt ik hoor een bezwaard hart hier en daar zeggen:

"Ik breng mijn leed tot Jezus
En al mijn aardsche zorg;
Hij geeft mij troost en vrede;
Mijn Heiland is mijn Borg."

Er is een ander, wier last van allen de zwaarste is; want hij kwam hier "alreede veroordeeld" door zijn bewustzijn van schuld. De Heilige Geest

heeft zijne oogen geopend om het Lam van God te zien die de zonde der wereld wegneemt, en zijn hart is voor zijnen Zaligmaker geopend. Hij gaat naar huis dezen dag, zingende dit nieuw lied:

"Ik leg mijn zonde op Jezus,
Het vlekkeloos Lam van God;
Hij die mijn straf verduurd heeft,
Verlost mij—zalig lot!
'k Vlied met mijn schuld tot Jezus,
Hij wascht van zonde vrij,
Hoe bloedrood ook mijn zonden,
Geen vlek blijft meer in mij."

KARAKTER GETOETST---EN AAN HET LICHT GEBRACHT.

"God verliet hem, om hem te verzoeken, om te weten al wat in zijn hart was."—2 Kronijken 32: 31.

NEVENS de studie van dit gezegend boek, en van Hem die ons dit boek gaf, weet ik geen ander meer belangrijk dan de studie van het menschelijk karakter. Ieder mensch is geneigd om zijne geliefkoosde studie te hebben—iets bijzonders dat zijn aandacht ernstig bezighoudt. Een sterrekundige verkeert in de sterrenhemel, de geoloog onderzoekt de rotsen en de aardlagen. Zijne gedachten gaan over de allereerste vorming der dingen; doch de "eerste vorming" van karakter, en de verborgene schuilhoeken van motieven, en de verschillende lagen van gewoonten (goed en kwaad) welke steeds vermenigvuldigen—kan hij die veilig nalaten? Hier komt de kruidkundige, met schoone bloemen—met eene portefeuille vol van eigen handschriften des Scheppers—Zijn handschrift op het kunstig blad, de *Victoria Regia* lelie, etc. Evenwel, het ontluiken van karakter, het goede dat uit het hart tevoorschijn komt—de uit-

roeiïng van het onkruid der zonde uit het zondig hart—ook dat is zekerlijk werk voor Hem.

De koopman ziet elken morgen uit naar nieuws in betrekking tot den handel. Ach! hij mocht somtijds ook wel eens uitzien naar tijdingen van binnen, zoowel als van de buitenwereld! De werktuigkundige is bezig met zijne uitvindingen. Doch is er geen tijdmeter die de innerlijke bewegingen des harten openbaren? Is er een machine binnen de wanden van een stoomschip, of dat met snelheid zich beweegt op de spoorwegbaan, dat in ijver of kracht evenaren kan met de kloppingen van het groote menschelijke hart.

De staatsman is verslonden met het beheer van staten en rijken. Doch, hoe het hart-rijk te regeeren—hoe het in onderwerping te houden voor den Koning der koningen—hoe de zonde te verbannen, en heiligheid aantekweeken—dit is een arbeid waardig uitgevoerd te worden door hen, die met de grootste bekwaamheden verrijkt zijn. Hier is een werk voor een ieder onzer. Want de discipline van het menschelijk hart verschaft een van de beste gelegenheden waarin God Zijne goddelijke wijsheid uitoefent en Zijne goddelijke liefde openbaart. De ziel van den mensch optevoeden voor het hoogste levens-ideaal op aarde, en voor een hooger leven in den hemel, is het voornaamste deel van de handelingen van Gods voorzienigheid met ons. Hij "proeft de nieren." Hij toetst het hart. Hij ontdekt ons aan onze niet

vermoedende zwakheden en verkeerdheden van het karakter. En door de vereeniging van ontdekking en tucht, voedt Hij Zijne kinderen op, om bevorderd te worden voor eeuwige glorie.

Dit onderwerp vordert uwe aandacht. Het is rijk en practisch. Mijn tekst verschaft een voortreffelijke opheldering van karakter getoetst, en zwakheden blootgelegd. Het was Hizkia's karakter, hetwelk getoetst werd; het was Hizkia's eigen oog dat Hizkia's persoonlijke zwakheden moest ontdekken.

Hoe handelt God met de afhoereerenden koning? Hij bestelt het zoo, dat ambassadeurs tot Hizkia gezonden worden, uit de heidensche stad Babel. Zij komen in pracht en barbaarsche praal; en met pracht en luister ontvangt Hizkia hen. Hij geleidt hen door zijn paleis. Hij vertoont hun Gods tempel met zijne gereedschappen van dicht goud. Al de heerlijkheid wordt vertoond, en die heerlijkheid eigent hij zichzelven toe. God wordt niet eens genoemd. Er is geen erkentenis aan de zijde van den koning, dat Jehova zijn God is, en dat die gereedschappen de symbolen waren van Zijne aanbidding. Evenmin, erkende hij dat al de schatten rondom hem, gaven waren van Gods liefde. Geen gewag ook maakt hij van den godsdienst der vaderen. Gelijk velen, verbergt hij zijn godsdienst, terwijl hij de grootheid van zijn schathuis vertoonde. God nu, wilde hem door dit alles beproeven en toetsen, zoodat de koning "alles zou weten

wat er in zijn hart schuilde." Welk een hart was hier nu ontdekt! Welk een hoogmoed en zelfbedrog! Hoe weinig is hij nu gelijk aan den boetvaardigen Hizkia, die nog maar kort geleden weeklaagde op zijn ziekbed, en ernstiglijk bad tot God om herstelling. Toen was God alles, en in allen. Nu heeft hij Hem geheel miskend! Nu—deze schandelijke ondankbaarheid—ja al deze zelfgenoegzaamheid en hoogmoed waren in Hizkia's hart. God liet hem aan zichzelven over, om hem te beproeven, en spoedig werd de ontdekking gemaakt.

Gij zult bemerken dat hier een practische toets noodzakelijk was. Dit is Gods plan. Hij gebruikt werkelijke beproeving, als de meest grondige ontdekker, en tevens als de meest grondige onderrichter van het hart. Hij gebruikt dezelfde toets, hetzij hij te voorschijn wil brengen, de ongedachte verkeerde hoedanigheden, of de onbekende goede hoedanigheden van een mensch.

Bijvoorbeeld: wanneer Petrus, de grootspreker, bewust moet worden van zijne eigene aanmatiging en ongestadigheid, gaat Christus hem dan berispen voor dat onredelijk spreken, "al werden zij ook allen aan u geërgerd, Ik zal nimmermeer geërgerd worden?" Neen! Hij liet hem eenvoudig in de zaal van Pilatus. Liet hem daar staan bij dat vuur—waar de dienstmaagd gelegenheid had tot hem te zeggen: "Ook deze was met Hem."

Toen Jehova het verborgen geloof in Abrahams

hart wilde te voorschijn brengen, beval Hij hem om op Moria zijn geliefden zoon te offeren. In elk een dezer voorvallen nu, was een karaktertoets. Beiden verkregen een blik in hun eigen hart. God wilde dat zij zichzelven zouden toetsen. Zij werden vergund om hunnen inwendigen toestand te ontwikkelen. De eene kwam tevoorschijn een minder moedig man dan hij meende te zijn. Hij ontlokte de bestraffing van Christus, en zijne eigene tranen van schaamte.

De andere—waardige Abraham—ontving de goedkeuring van zijnen Hemelschen Vader—"Nu weet Ik, dat gij God vreezende zijt, en uwen zoon, uwen eenige, van Mij niet hebt onthouden." Deze beproeving openbaarde meer geloof, wellicht, dan Abraham zichzelf zou hebben durven toerekenen. En zekerlijk, was Petrus genoodzaakt om zijne eigene zelfverheffing als een held te fnuiken.

Met deze Schriftuurlijke opheldering van onzen tekst, laat ons letten op de waarheden die er in begrepen zijn.

I. De eerste waarheid leert ons, dat binnen ieders hart eene geheele wereld ligt van onontdekten grond—een groot deel van onontwikkeld karakter. Gelukkig de man, die vaak de Columbus speelt met zijn eigen ziel!

Ieders hart bevat een groot deel van onontwikkeld karakter. Het is daar, doch de eigenaar is er onbewust van. Indien hij al het werkelijke er

van zich voorstelt, hij is niet bekend met de uitgebreidheid er van. Abraham wist niet hoeveel geloof hij bezat, totdat hij geroepen werd om met het naakte zwaard zijn geliefden zoon te treffen. Noch was Mozes bekend met den omvang van zijne eigene zachtmoedigheid, totdat hij beproefd werd met de "tegenstrevingen" van die hardnekkige zondaren in de woestijn. Judas meende wellicht zoo eerlijk te zijn als anderen, totdat de beurs hem toebetrouwd werd, en de overpriesters begonnen met zijn geweten te sussen. Petrus hield vast, en stoutelijk ook, aan zijn eigen moed en vastberadenheid, totdat God hem ontdekte aan de onvolkomenheid in het ijzer—en ziet, het ijzer brak! Die onvolkomenheid had al den tijd bestaan in het karakter van Petrus. Zij was wellicht met hem vereenzelvigd. Doch, wat noodig was voor den discipel, was dat hij er aan ontdekt zou worden. Dat was een deel van het goddelijk onderwijs voor hem, voor zijn apostelschap. Het was noodig dat satan hem "ziften" zou, ten einde de Kerk "de tarwe" zou hebben—het kaf slechts, was voor den duivel.

Deze waarheid van onontwikkeld karakter is juist zoo waar nu, als in de dagen van ouds. De geslachten in dezen verschillen zeer weinig, en gelijken veel op elkander, evenals menschelijke aangezichten. Het onontwikkeld deel van ons karakter is dat deel, waarvan wij het grootst gevaar verwachten mogen. Het niet-ontdekte spleetje, ver-

oorzaakt dat de as der locomotief breekt, terwijl zij over de spoorbaan glijdt en veertig mijlen per uur afsnelt—en dientengevolge de vreeselijke verwoesting van waggons, vracht en menschenlevens. En nooit zijn wij in grooter gevaar, dan wanneer wij vooruitgaan in aardschen voorspoed en anderen met bewondering op ons blikken.

De geheime gebreken van het karakter veroorzaken ons de grootste ellenden. Daar zijn ze verborgen in de schuilhoeken der ziel. Zij liggen daar stil, gelijk zekere zaden die zeer lang in den grond kunnen liggen, eer zij naar boven ontwikkelen. En indien geene ontwakende bestanddeelen hun aanraken, zullen zij voor altijd voortsluimeren, ongezien en onbekend.

Op een zeker slagveld in Schotland groeit een zeer schoone roos. Men zegt dat zij juist op die plaats in het bijzonder groeit waar de gesneuvelden hun bloed lieten vloeien. Waarom? De zaden van die bloemen waren daartevoren, doch niet voor en aleer zij in aanraking kwamen met het bloed der ongelukkigen, begonnen zij te groeien. En elke bloem nu, die zich aldaar vertoont, is eene herinnering der brave helden, die met hun bloed die heidegrond doorweekte.

Zoo gaat het met het karakter. De zaden van bedrijf liggen diep beneden de oppervlakte—zaden van heldenmoed en de zaden van misdaad. De zaden van goede daden nog onverricht—of van wellustigheden, bedriegerijen, en valschheden nog on-

uitgevoerd. Deze beginselen, of zaden van bedrijf, liggen stil. Zij blijven wellicht verborgen gedurende het geheele leven, en zullen misschien in deze wereld nooit ontwikkelen.

Benedict Arnold was voor vele jaren een onberispelijk vaderlander. Niemand kon het marcheeren door de pijnbosschen beter uithouden dan hij. Ware hij omgekomen in die wouden, dan zou hij een naam verworven hebben gelijk Schuyler, Knox, Wayne en Marion. Doch, toen het Britsche goud hem voor de oogen glinsterde, en zichzelven diep in schuld bevondt, toen brak den geheimen duivel los. Het sproot uit, zoo spoedig als het met het goud in aanraking kwam. De inwendige lust kwam te voorschijn in afschuwelijk verraad, en de dappere held van de noordelijke bosschen verlaagde zich tot een verrader van West Point. Hij ontdekte (benevens de geheele wereld) "wat er in zijn hart was." Een gelijk voorbeeld hebben we in de levensgeschiedenis van David. Wij lezen niet dat de Joodsche koning ooit te voren zijn geweten bezoedeld had met eenige handeling van wellust. Doch toen de schoone vrouw van Uria, door hem wordt waargenomen op onverwachten stond, sprong de geheime lust in hem op en overwon hem. Hij greep hem aan gelijk een tijger uit de kreupelbosschen! Hij is verwond en tot schande gebracht, en verandert in een moordenaar, ten einde slechts geen hoereerder meer te zijn! Hij moest "beproefd" worden, en de plotselingen toets bracht

zoo veel vuilheid uit het hart te voorschijn, dat hij gedrongen werd in de angsten van gewetenswroeging uitteroepen: "Herschep in mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij eenen vasten geest."

Een jongeling verlaat zijne landelijke woning voor een volkrijke stad, en brengt met zich mede weinig anders dan een karakter dat eerlijk is. Hij denkt voor zichzelven dat hij eerlijk is, en zijn vader denkt evenzoo. Hij wordt geplaatst—ongelukkig—in eene inrichting waar herhaaldelijk bedrog gepleegd wordt. Zij belachen hem wegens zijne eenvoudige eerlijkheid.

Zijne medebedienden beklagen hem wegens zijne onnoozelheid. Het is hem moeielijk om de eerste leugen tot rijpheid te brengen. Het brengt een roode kleur in zijn aangezicht. Spoedig, echter, wordt hij er aan gewoon. Door oefening wordt hij al scherper. Hij bedriegt menschen ten voordeele van zijn meester, en eindelijk ook zijn meester voor zijn eigen voordeel. Spoedig beginnen de dollars van zijn meester zich een weg te banen naar den schouwburg, en andere plaatsen van vermaak. Wanneer hij zaken begint voor zichzelf, dan wordt het bedrog nog op een grootere schaal gepleegd, en eindigt zijn loopbaan als de held van een ontzettende "ontploffing" welke hare fragmenten rechts en links werpt door het handelshuis van een twintigtal opofferende crediteuren! Hoe verklaart gij dit alles? De oplossing is gemakkelijk.

De jongeling bracht in de stad de zaden van schelmerij met zich mede. Omstandigheden brachten die zaden te voorschijn. Dat is het.

Ten einde, mijne hoorders, gij deze zaak voor uzelven kunt duidelijk maken, onderzoek uw eigen zedelijke ondervinding. Waart gij nooit overvallen door de ontdekking van menig geheime lust of hartstocht? Gij hoopte—wellicht geloofdet—dat zij niet aanwezig waren. Doch de rechte toets was nog niet gebruikt, om die zaden van wellust te voorschijn te brengen. In dit opzicht heeft God u niet in de gelegenheid willen brengen. Menig spaarbank-beambte heeft voor vele jaren geld uitgeteld en gehanteerd, zonder één cent er van te ontvreemden. Wanneer hij van anderen vernam die geld ontvreemd hadden, zeide hij wellicht: "Zou ik zulk een dwaas zijn, zulks te doen?" Ach! de verzoeking had hem nog niet zoo verzocht als die andere menschen. Doch zoodra als satan hem op begeerde en aanlokkelijke wijze had verleid, waardoor zijn geweten werd verzwakt, gaf hij zich over aan den duivel, en "ging heen naar zijne eigene plaats," gelijk Judas Iskarioth.

"Die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle." De eenige reden waarom sommige menschen nog staan—of zoo lang staan—is, dat zij nooit op gladde plaatsen gebracht zijn. Indien dit zoo geweest ware, dan zouden de plaatsen van eer, die zij nu beslaan, reeds lang voor hun een onbekende zaak geworden zijn.

Zelfs de beste en sterkste kunnen in hun hart de geheime vonk dragen, die spoedig tot eene onuitbluschbare vlam kan aangroeien! Welk eene behoefte is er dan aan ernstig hart-onderzoek!

Welk eene behoefte aan ondersteunende genade! Welk eene behoefte aan Gods eeuwige kracht! Welk eene behoefte aan eenen verzoenenden Zaligmaker! Menig mensch zou zich bevinden in de plaats waar misdadigers worden opgesloten, ware het niet voor die goddelijke ondersteuning. De kuische vrouw zou medegegaan hebben met de man wiens voeten zich begaven naar de hel. Welk Christen hier, zou niet een vloeker kunnen zijn, of een liederlijk mensch, waardig om verbannen te worden?

II. Doch ten tweede: Er is een lichtzijde aan dit onderwerp. Helder als de hoop des hemels! Indien verzoeking, onbekende en ongedachte verkeerdheden uitbrengen—indien, als in David's geval, zij zijn wellust uitbrengt—indien, als in het geval van Petrus, zij hoogmoed ontwikkelt—indien, als in Hizkia's geval, zij eerzucht en ondankbaarheid vertoont; aan de andere zijde, evenwel, brengt verzoeking vaak deugden en goede werken te voorschijn van zeldzame kleur! Iemand wordt beproefd en hij ontdekt in zijn hart een vast gezond beginsel, dat bestand is tegen verleiding, en omkooping, of bedreigingen of vleierijen! De bestredene overwint volkomen. Hij blijft staan gelijk een boom in weerwil van den orkaan.

Hij staat pal als een Johannes Hus voor den Raad—als Jozef tegenover de wellustige luimen van de schaamtelooze vrouw van Potifar—als Daniël tegenover de Koning van Babel, of als Paulus voor den troon van Nero, de keizerlijke tijger! De Heer liet al die mannen beproeven, en in hunne onderscheidene harten werd gevonden vaderlandsliefde, vastberadenheid, moed, kuischheid en onwederstaanbare gehechtheid aan Christus.

Er is dit verschil, echter, in de twee toestanden onder beschouwing. Wanneer menschen vallen, dan heeft dit plaats ter oorzaak van hunne eigene zwakheid.

Wanneer zij pal blijven staan, dan is dit ter oorzaak van Gods mededeelende kracht. "Staat dan, uwe lenden omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid. Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des boozen zult kunnen uitblusschen. En neemt den helm der zaligheid, en het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods woord; met alle bidding en smeeking, biddende ten allen tijd in den Geest."

III. Ten derde: De beste leefregel, eindelijk, is de leefregel van beproeving. Wanneer God meent dat een eik zal groeien, dan wordt de eikel niet in een broeikast geworpen. Hij wordt in de aarde geworpen, en worstelt moediglijk om naar boven door de kluiten heentekomen. Hij schiet wortelen ver beneden de oppervlakte, en die worte-

len houden zich aan elkaar vast, alsof zij met onderaardsche kettingen aaneengehecht waren. De barre winter komt over hem, herhaalde malen. De stormen bestrijden zijn sterke takken. En door de stormen en winden heen verkrijgt hij een keizerlijke plaats—de vorst van het woud. God laat den ouden boom beproefd worden, en de uitkomst is een eik!

Zoo wanneer God een sterk-geoefend Christen hebben wil, dan leidt Hij hem op de baan van arbeid of beproeving—of beide vereenigd. Hij geeft hem een werk te doen—een werk voor de onkundigen, om hen te onderwijzen—een werk ten behoeve van dronkaards om hun van de zonde van onmatig drinken te overtuigen en op een beteren weg te brengen—een werk voor het welvaren van hen die verdrukt worden, om hun van die banden te ontheffen—een werk van Christelijke liefde, ten bate van het verwaarloosd kind—een werk van eenigen aard om menschen te redden. O! hoe wordt de man geperst, totdat het volbracht is! De satan ziet het aan, en wacht dat de veerkracht verdwijnt, en den moed wordt gebroken als een aardenvat. Doch de inwendige genade is meer dan genoegzaam, en de beproefde philanthroop vindt "in zijn hart" een geloof dat niet wankelt—eene liefde die alle vrees uitsluit—een getrouwheid die bestendig is. Luther beproefd, is bestand tegen den paus. God laat menig arm zendeling vertoeven in zijn hut aan de grenzen—met niets anders dan

Zijne beloften, waarop hij zich verlaten kan—en in zijn hart heeft hij een Zaligmaker in bezit en den hemel in het verschiet.

Doch niet alleen wordt de Christen getoetst door arbeid. Ook gebruikt de Heer kastijding. Eigendom, somtijds, kan kort in bezit zijn, en zoo blijft Gods kind over met eene ledige beurs, en een bijbel vol van beloften. Ziekte werpt hem terneder, wellicht, en legt hem op een bed van pijn en achteruitgang. De dood komt binnen de woning. Een kleine wieg, waarover de moeder buigt, verandert langzaam in een lijkkist en de kleine schat wordt uit haar armen genomen, en gelegd in den doodenakker! De man wordt van de vrouw—en de vrouw van den man weggenomen, en in een oogenblik is alles duister van rondom.

Doch, in weerwil van al deze beproevingen, zal het kind van God triomfeeren, en door lijden geheiligd, zal hij ingaan in de rust die er overblijft voor het volk van God.

ONGEVOELIG GEWORDEN.

"Zijnde ongevoelig geworden."—Efeze 4: 19.

EEN kleine jongen speelt aan de zijde van zijne moeder. Natuurlijk is hij niet ontbloot van gevoel. Hij is niet onvatbaar voor uitdrukkingen van liefde. Wanneer hij een voorwerp in verlegenheid ziet, dan is hij daardoor bewogen geworden. Hij zal, wellicht, zijn zakgeld willen geven om een bedelaar uit den nood te helpen, of bedroefd zijn, wegens een onvoorzichtigen klap aan een schoolkameraad uitgedeeld. Zijn hart kan teederlijk gestemd zijn. De kleine jongen kan tranen schreien; hij weet wat het is te gevoelen.

Jaren gaan voorbij. Zijn toestand verandert; en hij verandert mede. Waakzame ouders sterven, of anders is hij ver van hun verwijderd. Hij geraakt onder kwade invloeden. Zondige makkers scharen zich rondom hem—beteugeling neemt af en vervalt gelijk een verrot touw—hij breekt los in de zonde. Een onheil komt hem over; als de reiziger weleer van Jeruzalem tot Jericho, wordt hij door dieven overrompeld, die wat ergers doen dan hem te rooven van zijne beurs; zij benemen hem zijne fat-

soenlijkheid, van zelf-eerbied, van alle eerbied voor reinheid, wat eerlijk is, toegewijd en heilig is. Hij wast op in lichtzinnigheid. Letterlijk zeilt hij naar het verderf. Alle eerbied jegens menschen, alle vrees voor God, wijkt van zijn hart. Zijn ziel begint als te versteenen. Eindelijk is hij voor alle ondeugd rijp geworden.

In een uur van booze drift veroorzaakt hij muiterij aan boord van het schip, en met eigen hand slaat hij de bevelhebber op het dek ter neêr, en werpt het bebloede lichaam in de zee, even onverschrokken alsof hij een hond wegwierp! Jaren gaan voorbij, duistere woedende jaren van roof en van bloed. Eindelijk wordt zijn schip in beslag genomen, en hij gebonden in ijzere ketenen, aan wal gebracht. Zijn ziel is ook gevangen. Zij onderzoeken hem, veroordeelen hem, en spreken het vonnis over hem uit. In weerwil, echter, van dit alles, blijft hij geheel onbewogen. Zij slepen hem naar zijn cel. Hij brengt de laatste nacht voor zijn terdoodbrenging door in dat levend graf—en *slaapt!* Hij beklimt het noodlottig schavot, zoo verhard als eene rots. Geen enkel woord van liefderijke vermaning en smeeking van de kapelaan aan zijn zijde, kan hem voor een oogenblik bewegen. Dat harde hart—dat hart eenmaal zacht, dat vroeger gevoelig kon worden aangedaan, eens teeder genoeg voor tranen van berouw—dat hart is nu ten eenenmale *ongevoelig* geworden! Eenmaal kon het gevoelen; nu niet meer. Hij sterft als

hij geleefd heeft; en te midden van de brandnetels op zijn verlaten en eenzaam graf, zouden we een steen willen plaatsen, niet van eer, maar van waarschuwing—en schrijven er op Gods heilig woord: "ONGEVOELIG GEWORDEN."

Zulke ontzettende voorvallen nu, als deze juist beschreven, zijn niet denkbeeldig, al behooren zij tot de uiterste gevallen. Zij zijn zoo verschrikkelijk als de wereld geven kan, en haast te ijzingwekkend voor een mensch om behagen te hebben er op te blikken. Gevallen die veel gelijkheid op deze hadden, hebben wij voor onszelven waargenomen. De dobbelaar zit als genageld aan zijn kansspel-tafel totdat de morgenzon hem in zijn aangezicht bestraft; de dief, na jaren ondervinding in de gevangenis zelfs, beraamt evenwel nog helsche plannen om die dra uittevoeren; het verworpen kind van schande, ontmoet ons in de straten, met haar verleidelijke gedaante; de moordenaar die een koophandel maakt van menschelijke lichamen en menschen zielen; allen dezen zijn jammerlijke vertooningen voor menschen om er over verbaasd te staan, en voor medelijdende engelen om over te treuren. Zij zijn de schrikwekkende voorbeelden van wat 's menschen bedorven natuur uitwerken kan, wanneer zij aan *zichzelf* wordt overgelaten. Zij geven duidelijk te kennen, de hardheid van het hart, wanneer het *ongevoelig geworden* is; gevoelloos jegens vrienden, voor gedrag, voor Gods Woord, voor het leven of voor een strafgericht hierna.

Op zulke personen dan, die als aan zichzelven waren overgelaten, had de apostel het oog. Juist had hij de Efezische gemeente vermaand tot reinheid van hart en leven. Als eene waarschuwing wees hij haar op de zedeloosheid van de heidenen in hunne omgeving, die "wandelden naar het goeddunken huns harten," wiens "verstand verduisterd was," en die vervreemd waren van het leven Gods. Deze lieden hadden hun eigen zedelijk gevoel uitgedoofd. Zij hadden zichzelven overgegeven aan de tirannie van wellust, "om alle onreinigheid gieriglijk te bedrijven," totdat zij eindelijk zoo ongevoelig werden omtrent hunne schande, dat Paulus hun brandmerkt met de noodlottige betiteling: "*Ongevoelig geworden.*"

Ernstiglijk hoop ik dat dezen zin der tekst nooit op iemand in deze vergadering behoeft toegepast te worden. Ik hoop dat op niemands voorhoofd een teeken zal geplaatst worden, waaromtrent de schuldige drager onverschillig zal zijn, een teeken dat door alle menschen gezien en gelezen kan worden, behalve de persoon die het aangaat. Ik hoop dat ik nooit het vreeselijk schouwspel zal ziel van een jong mensch onder u, zoo dood voor alle gevoel voor zichzelf, voor de maatschappij, voor den God des hemels, dat hij zelfs niet een enkel bewijs van schaamtegevoel zou vertoonen op zijn gelaat, wanneer hij zijne moeder zou ontmoeten die hem baarde, of den leeraar die hem wilde behouden. Nooit, nooit breke dien dag aan, wan-

neer iemand uwer, mijne geliefde jeugdige vrienden, zoo dood zullen geworden zijn voor de eischen Gods en de stem des gewetens, dat wij u beschouwen zouden moeten als hopeloos, zijnde teneenenmale "*ongevoelig geworden.*"

Er is, echter, eene meening in de ernstige woorden van onzen tekst, dat op sommigen uwer mag toegepast worden. Ik vrees zij mag op u toegepast worden. Ik wijs u op die ongevoeligheid wegens goddelijke waarheden, die dezulken kenmerken, die menigmaal den Heiligen Geest hebben bedroefd. Dit is een meest ontzettend onheil. Het is zooveel te erger, vanwege de daadzaak dat de ongelukkige ongevoelig geworden is, in betrekking tot zijne eigene ongevoeligheid. Hij gevoelt niet hoe vreeselijk het is niet te gevoelen. Velen zijn hier tegenwoordig, die ik ontsteld kon doen maken door hun te zeggen, op goed medisch gezag, dat eene doodelijke ziekte reeds begonnen was hunne lichamen te verwoesten, of wanneer ik hun zou zeggen, dat een dief plannen gesmeed had gedurende den nacht op hun leven en bezitting, of dat een verradelijke vriend hunne geheimen morgen zou openbaren, dat hun karakter zou verwoesten. Doch, wanneer ik kom u aantezeggen op duidelijke wijze, dat gij in gevaar zijt, om voor eeuwig verloren te gaan, dan opent gij nauwelijks uw oor om te luisteren. Wat bekommert gij u daarover? "Wat is dat voor u?"

Mijn onboetvaardige vriend! zoo was het altijd

niet met u. Opent de bladzijden van uw hart's dagboek. Laat uw geheugen u aanspreken. Het zal u herinneren aan een tijdstip wanneer uw geweten teeder was, en vatbaar voor evangelie invloeden. Wanneer de woorden van waarschuwing vloeiden van de lippen eens leeraars, op eenen voorbijgeganen Sabbat, luisterdet gij, en wel met diepen eerbied. De waarheid viel neder gelijk een malsche regen op het teeder kruid. Gij waart getroffen. Gij waart overtuigd van de zondigheid der zonde. Het was uw eigen zonde die u vervolgde. Het spook wilde niet verdwijnen op uw bevel.

Gij waart innerlijk bedroefd. Gij waart verplet. Met roode oogen, en de tranen onopgedroogd op uw gelaat, verliet gij het heiligdom. De beuzelingen van de beuzelaars, als zij uit de kerk kwamen om ijdellijk te praten, of te critiseeren, verbaasde en griefde u. Zelf zoo vol van gevoel, verwonderdet gij u, hoe dat zij oogenschijnlijk "ongevoelig geworden" waren. Wellicht badt gij; en voor een tijd althans scheen uw zaak beter te worden. Uw bijbel lang gesloten, werd geopend. Een geloovig getrouw vriend werd gezocht om met u te spreken. En gedurende al dien tijd was de Geest van God met u bezig te arbeiden. Denk er aan. God bemoeit zich met den zondaar! God is bezig om zijn eigen ongehoorzaam kind te redden. Ja, zoo twist Hij met den mensch alsof de heilige Verlosser op Zijne knieën zich boog voor het tegenstrevend, on-

gehoorzaam kind, en hem smeekte om toch niet eeuwige zelfmoord te begaan!

Zoo beinvloedde de Heilige Geest u. En onder de sterke drangredenen der waarheid, en kloppingen des gewetens, en uitlokkingen van den Heiligen Geest, werd gij "bijna bewogen" om een Christen te worden. Doch, helaas! hoe is het nu? Gevoelt gij nu, als gij toen gevoeldet? Treft u het woord *zonde* als het u toen trof? Heeft het woord *plicht* voor u dezelfde beteekenis als toen? Het vermelden van dat gezegend woord, "ZALIGMAKER," kan dat ook een fontein van tranen in u doen opwellen, als in verledene dagen? Kunt gij nu weenen als toen? Of, aan de andere zijde, beschouwt gij niet dezelfde drangrede, waarmede ik nu tot u kom, als een zaak die ik ambtshalve verricht een of tweemaal per week, en waarin gij geen persoonlijk belang stelt? Hebt gij vast besloten, om in weerwil van waarschuwingen en smeekingen, ziek- en sterfbedden, en geopende graven, en het kruis van Jezus geplant nevens uw zondig pad, voorttegaan naar de poorten der hel?

Hiermede zeg ik niet dat alle gevoel van u zal wijken. Dat durf ik niet zeggen. God is met uwe toekomst bekend. Doch ernstiglijk en openhartig zeg ik u, dat er gevallen *geweest zijn*, waarin menschen alle overtuiging hebben gesmoord, dat zij als "Lot's vrouw," als gedenkteekenen werden overgelaten van Gods toorn! Ik weet niet of dat met u het geval zal zijn; doch ik vrees het. Ik

kan het denkbeeld niet verdragen om deze vreeselijke titel over uwe ziel te schrijven, dood in zonden en misdaden—"Ongevoelig Geworden." Is dat een schrikkelijk oogenblik voor u, waarin gij genoodzaakt wordt om de kamer van een zieke vriend binnentegaan, en hem de noodlottige waarheid medetedeelen, dat zijn geneesheer hem opgegeven heeft, en niet meer herstellen kan? Gij zoudt u gaarne van die taak willen ontslaan, doch getrouwheid vereischt het. En ik zou een ontrouwe wachter zijn voor zielen, indien ik niet in dit uur mijn vrees zou openbaren, dat er hier zijn, die Gods Geest voor eeuwig bedroefd hebben.

Nu en dan ontmoet men een persoon, die vrijelijk zijn totale ongevoeligheid erkent in betrekking al die dingen, welke het meest dierbaar zijn voor een Christen, en die een zondaar doen beven. Een getrouw leeraar, in een naburigen Staat, verhaalde een geval zoo belangrijk, als een bewijs van onze positie, dat ik het meêdeelen zal, in weerwil van zekere oude vooroordeelen tegen persoonlijke verhalen, van den predikstoel. Mijn bijbel is vol van persoonlijke geschiedenissen; en ik ben nooit bevreesd om een verhaal medetedeelen, die een der bladzijden uitmaakt van het groote boek van Gods Voorzienigheid.

"Op een kouden November avond ging ik een boerenwoning binnen, en bracht een uur door met de bewoners er van in persoonlijke godsdienstige gesprekken. De oude vader van het gezin—een

zeer vriendelijk man—volgde mij tot de deur, en hield mij staande. Hij nam mij bij de hand en zeide op vastberaden toon: 'Ik dank u voor dit bezoek, en hoop dat het niet het laatste zal zijn. Dewijl gij pas uw arbeid onder ons begonnen hebt, veroorloof mij u een woord van raadgeving mede-tedeelen, die berust op mijne eigene ondervinding. *Laat ons oude menschen alleen*, en wijdt uw arbeid aan de jeugdigen uwer kudde. Veertig jaren was ik zeer ernstig omtrent mijne ziel; velen werden toen bekeerd, doch ik behoorde niet onder dat getal. Gedurende de bediening van Mr. M...., werden er nog meer bekeerd, doch ik niet. En nu, reeds voor jaren, heb ik *niet het minste gevoel gehad* aangaande deze zaak! Ik weet ik ben een verloren zondaar; ik weet dat ik alleen gered kan worden door Jezus Christus; en ben bewust, dat wanneer ik sterf, ik *verloren ga!* Ik geloof alles dat gij predikt, doch ik gevoel er niets meer van als een marmer beeld. Ik denk te leven en te sterven, juist als ik ben. Zoo laat ons aan onszelven over, en onze zonden, en besteedt uwe krachten aan de redding van de jeugdigen.'

"Ik heb dit geval onthouden, en de gangen van dien man nagegaan. Zijn plaats in het heiligdom was zelden ledig; doch hij was een waar profeet van zijn eigen noodlot. Hij leefde als hij voorspelde; en zoo stierf hij. Wij begroeven hem eindelijk in zijn hopeloos graf, in het midden van eene gemeente, waarover God zoo vaak de vensters

des hemels had ontsloten." Hij was vergezeld met de afgoden; God liet hem varen!

Ik zou u gaarne laten heengaan, mijne hoorders, met de overdenking van hetgeen die oude man gezegd heeft. Ik zou gaarne zien, dat gij naar uwe woning zoudt gaan, om die eerlijke belijdenis te overwegen, en het noodlottig einde van iemand die "*ongevoelig geworden*" was, en dat de oorzaak niets anders was dan eigen onverschilligheid. Evenwel kan ik u nog niet laten heengaan, zonder een paar woorden van liefderijke vermaning tot hen te richten, die nog niet ongevoelig geworden zijn—die nu gevoelen—die niet anders dan gevoelen kunnen, onder de aanraking van Gods Geest. Veler gelaat in deze vergadering geeft bewijs van een ernstig hart. Menigeen doet de vraag: "Wat moet ik doen om zalig te worden?"

Mijne vrienden! neem met u mede vier practische wenken, die onzen tekst ons ter overweging geeft.

I. Gij gevoelt nu; doch *zijt niet tevreden slechts, met te gevoelen.* Tranen hebben nooit een zondaar gered; de hel is gevuld met jammeren van tranenstorters. *Geloof is beter dan gevoel.* Uw bijbel zegt niet, gevoel en wordt zalig. Hij zegt: "Gelooft en gij zult zalig worden." En geloof is niet genoeg zonder werken. "De duivelen gelooven." Er zijn geen Godloochenaars in de verblijven der verlorenen. Doch verloren geesten hebben God niet lief, *gehoorzamen* Hem niet. Gij moet ge-

hoorzamen, zoowel als gelooven. Werkt uw gevoel uit. Gehoorzaam God in zelfverloochenende plicht. Kristalliseer uw gevoel in geloof, en toets uw geloof door uwe werken. "Geloof zonder werken is dood." Geloof in Jezus is de onzichtbare wortel van godsdienst verborgen binnen de ziel; doch plichten uitgevoerd, vertoonen de groei naar buiten, met stevigen stam, en breede takken, en ontelbare bladeren, die zich in de vrije lucht bewegen. En te midden van deze bevallige twijgen, worden gevonden de *vruchten* van godzaligheid.

Tracht om terstond vrucht te zien. Begin dezen nacht uit beginsel God te dienen. Gaat naar uw huis en richt daar een altaar op. Werkt; hoe harder, hoe beter. Paulus raakte de grondtoon aan van zijn geheel godsdienstig leven, wanneer hij in den gloed van zijn gevoel, uitriep: "Heere, wat wilt gij dat ik doen zal?"

II. Mijn tweede wenk is, dat wat gij doet, dat gij dit *haastig doet*, want gij kunt niet lang blijven zooals gij zijt. Slechts enkele dagen in Mei, zijn de boomgaarden wit van bloesems. Spoedig veranderen zij in vruchten, of anders worden zij door de winden ongebruikt weggevaagd. Zoo zal het gaan met uw tegenwoordig gevoel. Het moet tot beslissing overgaan, of het zal geheel door uitstel teloorgaan. Gij moet voorwaarts gaan, of anders verloren gaan. Als een resultaat van uwe tegenwoordige ernst, zult gij een waar kind van God worden, of anders een meer verhard en ongevoelig

kind des toorns. Heb een afkeer van onverschilligheid. Koester overtuiging. Neem uw vrees mede naar den Troon der genade, en smeek uwen medelijdenden Verlosser, dat Hij het verhindere dat uwe ontwaakte ziel ooit "ongevoelig" mag worden.

III. De derde wenk is eene korte waarschuwing. Vergelijk uw eigen gevoel niet met dat van anderen, of veroorloof uzelven niet ontmoedigd te worden, omdat gij die ernstige gewaarwordingen niet bezit, of die levendige blijdschap, waarvan zij gewagen. God beveelt u niet te gevoelen, gelijk een ander gevoelt. Hij gebiedt u *te bekeeren en te gelooven;* gij moet u houden aan Zijn Woord en niet aan het afwisselend gevoel van uwen buurman.

De Heilige Geest handelt niet met twee harten even gelijk. Sommige harten opent Hij door de zachtste aanraking van liefde; anderen doet Hij met vrees vervullen, van het aanstaand oordeel. Meet niet de toestand van uw hart naar de maatstaf van anderen. God is souverein. Hij wil u redden, juist zooals Hij het begeert. Zijt dankbaar, dat gij gered kunt worden. Ziet, dat gij deze zaak niet licht acht en er mede beuzelt, totdat de Heilige Geest u verzaakt, om ongevoelig te worden.

IV. Eindelijk, laat mij u zeggen, dat er in de eeuwigheid niemand onverschillig zal zijn, niemand zal ongevoelig zijn. In den hemel, noch in de hel, kunt gij ooit "ongevoelig worden."

De woning der verlosten is eene woning van blijdschap. De hemel is vol van gemoedsbeweging. Elk hart klopt. Elk oog is verlicht, elke tong prijst God; elke vinger speelt op de harp. Luister met het oor des geloofs, en gij zult hooren op verren afstand, de liefelijke en welluidende klanken der gezegenden! Ziet ginds, met het helder oog des geloofs, en gij zult waarnemen, de groote schaar voor den troon. Daar werpen zij hunne kronen voor den troon. Daar zingen zij: "Hem, die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewasschen heeft in Zijn bloed, zij de heerlijkheid, en de kracht, in alle eeuwigheid." Geen menschelijke grootheid zal daar vermeld worden. Paulus zal uit het oog verloren worden in de glorie van Paulus' Verlosser. Luther zal niet gezien worden, te midden van de aanbidding van Luther's Reformateur. Johannes Calvijn zal zingen: *Niemand dan Christus!* En Johannes Wesley zal op zijne beurt zingen: *Niemand dan Christus!* Met één hart en stem zullen de zalen des hemels weêrgalmen: "Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de eer, en kracht, en heerlijkheid en dankzegging, tot in eeuwigheid."

De wereld van duisternis, zal ook een wereld van gevoel zijn. "Daar zullen weeklagen zijn." Geen tranen van boetvaardigheid, maar tranen van wanhoop. Des dronkaards knagenden dorst naar wellust zal nooit bevredigd worden, met geen enkelen droppel zal zijn dorstende tong verkoeld worden.

De gierigaard zal zich krommen in zijn eigen zelfzucht, en de Godloochenaar, zal gekweld worden met het gedurig aanschouwen van Jehova, die hij eenmaal loochende, en van een hemel, die hij tegen zichzelf toesloot. "*Gij hebt den weg geweten en niet bewandeld*," zal daar op elken wand van die donkere gevangenis geschreven staan!

Het geweten zal dan verschrikkelijk bezig zijn —bezig, in wijzende naar gezichten van een Zaligmaker aangeboden, en een Zaligmaker verworpen— bezig in het herinneren van goedertierenheden eenmaal veracht, en dierbare uitnoodigingen onder den voet vertrapt. Stervende vriend! Gij moogt uw geweten hier toeschroeien. Ernstige gedachten moogt gij onderdrukken. Uw zedelijk gevoel moogt gij smoren. Doch, dat toegeschroeid geweten zal weer ontwaken. Het zal ontwaken in het stervensuur, en in den slaap verschrikt worden door den slag, waardoor menschen voor altijd van elkander gescheiden zullen worden. Het zal op nieuw ontwaken, wanneer in dien vreeselijken morgen de Archangel zijn trompet zal laten hooren. Het zal ontwaken op dien dag, wanneer de "boeken zullen geopend worden;" en het zal ontwaakt zijn in het midden van de angst der hel *om nooit weder* ONGEVOELIG *te worden!*

ONLANGS INGESCHREVENEN.

GEDURENDE eene evangelie bediening van ruim een veertigtal jaren, ben ik in aanraking gekomen met duizenden personen, die slechts kort geleden het leven eens Christens hadden begonnen. Geen deel van dat leven is belangrijker dan het begin er van. Een pas bekeerde tot Christus, hetzij hij jong in jaren is of niet, heeft slechts maar eene beperkte ondervinding achter zich; en ondervinding is gelijk aan het licht van den achtersteven van een schip; het wijst slechts den weg aan, die men reeds voorbijgevaren is. Doch elke zee-reiziger mag profijt trekken van de ondervindingen van anderen, die voeren op dezelfde wateren, en die dezelfde moeielijkheden en gevaren trotseerden. Elk woord van raadgeving daarom, hetwelk in harmonie is met het Woord van God en met het werkelijk leven van Zijn volk, kan van groote waarde zijn voor hen die juist begonnen zijn. Het is mijn doel in de volgende bladzijden, om een paar zulke openhartige en vaderlijke raadgevingen aantebieden. Mijn voornaamste oogmerk, echter, is: hen te bereiken en te onderwijzen, die zich

onlangs ingeschreven hebben in den dienst van den Heere Jezus.

Mijne geliefde vrienden, gij moet voor den aandacht houden, dat bekeering eenvoudig een inschrijven is, in het leger van Jezus. De veldslagen en het harde biviouaqueeren liggen nog voor u. "Die zich aangordt, beroeme zich niet, als die zich los maakt." We wenschen ieder jong bekeerling grondig te doen verstaan geven, dat de werkelijke strijd slechts maar begonnen is, en dat zij nog niet meer dan hun wapenrusting aangedaan hebben, en hunne namen hebben laten inschrijven.

Vooronderstel dat gij waarlijk wedergeboren zijt door den Heiligen Geest, wat moet dan verder gebeuren?

Wij antwoorden, dat de zaaitijd van uwe geestelijke lente, juist begonnen is. Gaat toch niet, het in omloop zijnde gewauwel, herhalen, omtrent een "ingeoogste ziel vergaderd in de schuur." De Kerk is geen koornschuur. Gij zijt juist begonnen te zaaien voor uzelven; en wat een mensch zaait, zal hij ook alzoo maaien. Gij vormt nu nieuwe gewoonten van denken en handelen. Gij zijt nog een uiterst onervaren beginner in een geheel en al nieuwen levensregel. Het eerste jaar van uw Christelijk leven zal een machtigen invloed hebben op geheel uw volgend leven. Menig huwelijk is bedorven geworden, door ongunstige wittebroodsdagen. Menig bekeerling, die veel beloofde, is geruïneerd geworden door een ongelukkig begin, of

ten minsten, zijn zijne verwachtingen van geestelijke kracht en bruikbaarheid verwoest geworden.

Begin met eene beslistheid om Christus' wil te leeren kennen en die te doen. Dit is het waarnaar die beroemde bekeerling nabij Damascus zocht en zoo begeerig om vroeg: "Wat wilt *gij* Heere, dat ik doen zal?" Het is zeer wel te weten wat een Bunyan of een Finney, of een Moody, geschreven of gezegd heeft aangaande het Christelijk leven. Doch ga naar het Fontein-Hoofd. Ga tot Jezus, in een nederigen, leergierigen geest, en vraag Hem in ernstige smeeking om u te leiden. Onderwerp uw wil aan Zijn wil. Hij is geheel gewillig om de zachtmoedigen en de leergierigen in den rechten weg te leiden. Eerlijk geloof ik, dat, wanneer een leerzaam hart in oprechtheid vraagt om geleid te worden, en dan de stem des gewetens gehoorzaamt, dat zulk een hart zelden een valsche stap begaat; ja, doet het nooit. Jezus belooft u te leiden in den weg van alle waarheid. Vertrouwt Hem.

Het geweten is het belangrijk punt. Gij behoeft uzelven niet veel te bekommeren omtrent uwe gevoelens, of uwe gesteldheid, zoolang als het geweten gestadiglijk draait naar Christus, als de naald naar de Noordpool. Het is de taak der consciëntie om zonde en gerechtigheid te ontdekken, om te beslissen voor het eene, en het andere te verwerpen. Gevoelens zijn zeer bedriegelijk. Sommige Christenen zijn zeer vroom in hunne gevoelens en jammerlijk gebrekkig in hun dagelijksch ge-

drag. Zij vergeten dat "het onderhouden Zijner geboden" het beste bewijs is van liefde tot Christus. Ernstige Christenen zijn zij in de bidvergaderingen, doch armzalige modellen van Christenen zijn ze er buiten. Er is een betreurenswaardig gebrek van consciëntie, in te veel van de vlammende vroomheid welke al haar olie opbrandt in de gebeds-zaal of de "lof-vergadering."

Wij verwonderen ons niet over de minachtingen, welke door geslepen menschen van de wereld, geworpen worden op deze soort van "opwekkingsgodsdienst." Ziet er naar, dat gij geen gelegenheid ooit geeft voor zulke minachtingen. Ziet toch dat Jezus niet verraden wordt voor Zijne vijanden door uwe tegenstrijdigheid. Het beste ding dat gij voor uwen Zaligmaker en uwen Meester kunt doen, is een eerbaar, waarachtig, rein en godvruchtig leven te leiden. Anderen bespieden u. Waakt dan over uzelven.

In het aandoen van uwe wapenrusting, vergeet niet dat het zwaard des Geestes, het Woord van God is. Zijt niet tevreden met slechts uwen bijbel te lezen; bestudeer hem. Inplaats van te gaan over geheele akkers plaatsruimte van waarheden, steekt uwe spade in de meest practische passages, en graaft diep. Bestudeer den vijf-en-twintigsten Psalm en het twaalfde hoofdstuk der Romeinen, als wel het zoo verheven achtste hoofdstuk. Bestudeer geheel den brief van Jakobus. Hij leert u hoe een Christen zich moet gedragen in de wereld.

Als gij verder gevorderd zijt, moogt ge uw schoffel en uwe spade neêrlaten in de rijke erts-bedden van het boek van Johannes. Verzadigt uw hart met het Woord van God.

Omtrent uw veld van Christelijken arbeid, diendet gij niet veel bekommernis te hebben. Volgt Gods leidingen en gaat in het eerste veld van arbeid, hetwelk zich voor u opent. Zoekt geene gemakkelijke standplaatsen, of zulken welke ijdelheid vleien. De brave Maria Lyon was gewoon tot hare scholieren, aan den berg Holyoke, te zeggen: "Gaat waar niemand anders gewillig is te gaan." Drie twintigtallen van hare gepromoveerden zijn zendelingen voor Jezus Christus geworden. Zoo spoedig als gij begint te denken, dat gij te goed voor uwe plaats zijt, dan is de plaats te goed voor u. Doet wat gij het beste doen kunt. Een bekeerd dronkaard in mijne gemeente heeft zijn arbeidsveld gevonden in een bidvereeniging voor de reformatie van dronkaards. Terwijl gij arbeidende zijt voor uw Meester, verwaarloos toch niet het innerlijk leven van uw eigen ziel. Indien gij de fontein met de liefde van Jezus niet goed gevuld houdt, dan zal de stroom uwer werkzaamheden opdroogen, zoo spoedig als de nieuwigheid er van voorbij is.

Uw dagelijkschen strijd zal zijn met de zonden, welke u zoo lichtelijk omringen. De satan vaak tegengestaan, is daarmede nog niet afgemaakt. De Apostel Paulus moest zelf, tamelijk vaak, het

"zwarte oog" richten tot zijn vleeschelijk begeeren. Gij zult nooit uw ontslag van deze oorlog verkrijgen met den ouden Adam, totdat gij den hemel ingaat. Op het oogenblik dat gij insluimert, zullen de Philistijnen u aanvallen. Wraakt elken verzoeker, welke u nadert. De gevaarlijke duivel is de persoon die het witte kleed draagt, en u met een gladde tong misleidt.

Eindelijk, streeft om overal een Christelijk mensch te zijn. Draagt de reuk van uwe gemeenschap met Christus, waar gij ook gaat. Jacob bracht in de tegenwoordigheid van zijn blinden vader, zulk een geur van de gerst-velden en den wijngaard, dat hij "de reuk van een veld, welke de Heere gezegend had," genoot. Elke plaats die gij intreedt, diende er te beter om te zijn, voor uwe tegenwoordigheid. Stel nooit teleur de verwachtingen van uw Meester. Hij is de beste Meester in het heelal. Hebbende dan het uniform van Zijn glorierijken dienst aangedaan, draagt haar totdat gij in uw kist gelegd wordt. Draagt Zijne banier tot de hemelpoort op, en wanneer uw naam van de rol wordt afgeroepen bij den dood, zijt dan gereed te antwoorden: "Hier!"

INGESCHREVEN VOOR HET LEVEN.

VELEN van mijne lezers, zullen zich wellicht met de vraag bezighouden: Behoorde ik mij openlijk te laten inschrijven in den dienst van Jezus Christus, en met de Kerk mij vereenigen? Dit is eene vraag voor allen van het hoogste gewicht, die haar in overweging neemt; eene zeer belangrijke vraag, ook voor ouders en onderwijzers, aan wien de jeugd mag vragen om raad in betrekking tot zulk eene besliste stap. Eene verbazende meerderheid van hen, die zich op belijdenis des geloofs met onze Kerken vereenigen, zijn beneden de vijf-en-twintig jaren oud. De opwellingen en onervarenheid der jeugd, zijn elementen van gevaar; aan de andere zijde, hebben we een beginsel van hoopvolle bemoediging in het feit, dat jeugdigen nog zoo diep niet geworteld zijn, in oude gewoonten van zonde. Elk leeraar kan op zijn monsterrol meer of minder namen aantreffen van hen die zich voor Christus hebben ingeschreven, en dan als deserteurs zijn afgedreven. De lijst der gewonden en "vermisten," is droeviglijk groot in bijna elke groote gemeente. De tijd voor zorgvul-

dige opneming aan de zijde van den leeraar, en voor degelijk zelf-toezicht aan de zijde van den kandidaat, is den tijd van inschrijving.

Als gij zulk eene belangrijke stap wilt ondernemen, dan is de eerste vraag van allen, mijn vriend: Heb ik mijn hart aan den Heere Jezus Christus gegeven? Heb ik een nieuw leven ontvangen door Zijnen Geest? Heb ik in Hem gevonden wat mijn ziel meest behoeft, en die ziel overgegeven, zonder eenige achterhoudendheid, opdat Hij die beware en regeere. Hart-vereeniging met Christus moet eene openlijke vereeniging met Zijne Kerk voorafgaan. Eene opheldering van wat ik bedoel, kunt ge zien in een niet veel opgemerkt voorval in Oud-Testamentische geschiedenis. Ittai van Gath, een oprecht, eenvoudig soldaat, leidde zijn regiment van Gittieten in oogenschouw voor Koning David, gedurende een zeer kritiek oogenblik van Absolom's opstand. De oude koning zeide hem openhartig en grootmoedig, dat er gevaar op handen was, indien hij inschreef voor den veldtocht. Doch de moedige Philistijn had zijn hart zoo verbonden aan den verbannen vorst, dat hij vaardig antwoordde: "Zoo waarachtig als de Heere leeft, en mijn heer de koning leeft: in de plaats, waar mijn heer de koning zal zijn, hetzij ten doode, hetzij ten leven, daar zal uw knecht voorzeker ook zijn!" Die eerbiedige eed van getrouwheid kwam van het hart. Indien anderen verraders worden, Ittai meent *voltehouden.* Sterven kan hij voor de "oude vlag,"

doch nooit zou hij deserteeren. Eenige dagen later, en de lijfwacht van Gittieten met den dapperen Ittai aan het hoofd, marcheerde overwinnend terug in Jeruzalem, brengende de banneling, David, tot zijn paleis en zijn troon. Het eerste vereischte met u is, dat gij uw Zaligmaker zult plaatsen, juist waar die getrouwe soldaat zijn vorst plaatste—in het binnenste van uw hart. Gij moet gereed zijn te zeggen: "Waar Christus mij leidt, zal ik volgen; wat hij beveelt, zal ik gehoorzamen." Want, houdt in gedachtenis, dat het voornaamste ding, hetwelk gij doet, wanneer gij in den dienst van Christus inschrijft, is niet om een stelsel van gezonde leer te onderteekenen (hoe belangrijk dat ook moge zijn), maar om Jezus als uw Zaligmaker en Heer te belijden, en om Hem getrouwheid en gehoorzaamheid uw leven lang te bewijzen. Gij voegt uwe zwakheid tot Zijne kracht, uwe onkunde tot Zijne wijsheid, uwe onwaardigheid tot Zijne verdiensten, uwe belangen tot Zijn toezicht, uwe armoede tot Zijne rijkdommen, uw geheel persoon tot Zijnen dienst. Indien ge dat oprechtiglijk doet, dan zal Christus voor u verantwoordelijk worden. Hij zal voor uwe geestelijke wapenrusting zorgen. Hij zal u voorzien met uwe dagelijksche voorraad van waarheid en genade, om u te voeden. Zijn dierbare belofte is: "Mijne genade is u genoeg." Zijne verzekering is: "Niemand zal u rukken uit Mijne handen; want Ik leef, en gij zult leven." Christus neemt geen vrijwilliger aan voor zes

maanden, of slechts voor een veldtocht. Als gij inschrijft, moet gij voor geheel *uw leven inschrijven.* Op het lemmer van dat zwaard van den Geest, hetwelk de kapitein van uwe zaligheid u overhandigt, is geschreven: "Hij die volstandig zal blijven ten einde toe, zal zalig worden."

Doch gij moogt vragen: "Juist hoe ik diende te gevoelen, en juist wat ik behoorde te zijn, wanneer ik de levenslange verplichting op mijzelven neem van kerklidmaatschap?" Het Woord van God geeft een zeer kort antwoord, wanneer het verklaart, dat, als gij in den Heere Jezus Christus gelooft, dan zult gij zalig worden. Dit innerlijk geloof moet door 't dagelijksch gedrag bevestigd worden. Mijn eigen gewoonte is, als een herder, om in handen van elk die begeert opgenomen te worden in de kerk, een korte verklaring te geven van de natuur van kerk-lidmaatschap, en de volgende zes vragen: 1. Hebt gij uzelven beschouwd als een zondaar tegen God? 2. Hebt gij niet alleen berouw gehad over uwe zonden, en vergiffenis gezocht, maar haat gij ook alle vormen van zonde, en bidt gij om van hare heerschappij verlost te worden? 3. Is uwe hoop van aanneming met God, gegrond op den Heere Jezus als uwe verzoenenden Zaligmaker, en op Hem alleen? 4. Hebt gij uw hart aan Christus gegeven, en zijt gij gewillig Hem te volgen, waar dat Hij u ook leiden zal? 5. Is het uwe oprechte begeerte—in vertrouwen op Zijne genade—om Christus als uw

Verlosser en Leidsman tot het einde van uw leven, aan te kleven? 6. Ten einde uw Christelijk leven voorttezetten, onderhoudt gij stiptelijk de plichten van gebed, en het onderzoek van Gods Woord als uwe dagelijksche gidsen van gedrag?

Gij zult bemerken dat deze vragen, eene inschrijving voor het leven inhouden. Ook dat zij de twee ideëen van het Christendom behelzen, welke zijn: om de zonde te haten en Christus lief te hebben—om van de zonde te vlieden en Christus te volgen. Deze schijnen voor mijn verstand de Schriftuurlijke bewijzen van wedergeboorte te zijn. Het nieuwe leven in uwe ziel moge alsnog zeer zwak zijn; het moge slechts de zwakke polsslag zijn van een zuigeling; het blad van genade moge, gelijk de bladen van gras in Mei, zeer klein zijn; doch als het leven door Jezus ingegeven, *daar is*, dan moogt gij het versterken door eene openlijke belijdenis van Hem. Wanneer Christus bekeerende genade verwekt, dan vereischt Hij belijdenis. Liefde spoort dit aan. Een vuur in een kachel aangestoken, rapporteert zichzelf; verberging is onmogelijk. Indien niemand uwer vrienden ooit bemerkt, of denkt dat gij een Christen zijt, dan behoordet gij te twijfelen, of gij er een zijt. Zijt eerlijk met uzelven en met God. Vraagt Hem u te doorzoeken, en u recht te leiden; en nadat gij uzelven hebt onderzocht en getoetst, en gij verzekerd zijt dat Jezus Christus heeft begonnen te leven in uwe ziel, komt dan openbaar voor Zijnen

dienst uit. "Denkt gij dat gij Christus liefhebt?" vroeg ik aan een pas bekeerd jeugdig mensch. Het vaardig antwoord was: "Ik *weet* het." Waarom zou hij het niet weten; want liefde is een consciëntieus gevoel en handeling van het hart. Houdt niet terug; omrede inschrijven voor Christus verantwoordelijkheid insluit, en nauwkeurige waarneming van anderen zal opwekken. Gij hebt er *behoefte aan;* getuigen zijn bestemd om bewaakt en onderzocht te worden. Indien inschrijving u brengt in harde slagen, zooveel te beter. Lafaards en ontwijkers verwerven geen overwinningen en geen kroon.

Houdt uw standaard hoog en gaat voorwaarts en opwaarts. Wordt niet ontmoedigd door sommige mislukkingen en tegenstand; er is geen soldaat die geen kennis heeft aan nederlagen. Petrus werd vreeselijk verslagen in het rechthuis van Pilatus; doch het maakte hem daarna een meer waakzaam en sterker held. In den godsdienst als in oorlog; het "door vuur" gaan, maakt de ware soldaat. De bijbelsche volzin, "een volmaakt man" beteekent eigenlijk een *volwassen* man, doch hoe kunt ge dat bereiken, tenzij gij begint?

Begeert gij aan de zijde van Christus te staan in den dag des oordeels? Schrijf dan nu aan die zijde in, en zeg tot uw Meester: "Heere, waar gij ook zijt, in leven of in dood, daar zal uw dienaar zijn!"

HOEVEEL HEBT GIJ VERKREGEN?

"HOEVEEL brooden hebt gij?" was des Heeren vraag tot Zijne discipelen, terwijl Hij bezet werd door een hongerige menigte aan de verre kusten van Gennesareth. Hij zou een mannaregen van den hemel hebben kunnen zenden, of een wonderbare groei van beladene vruchtboomen van de aarde kunnen te voorzchijn brengen. Doch nooit wilde Hij eenige overbodige kracht vertoonen; om het meeste te maken van wat zij hadden, was eene les, welke Hij vaak Zijne discipelen leerde. Het antwoord van Zijne discipelen tot Hem, is: dat zij slechts zeven brooden en weinige visschen hebben. Onmiddellijk laat Hij de schare nederzitten, en begint de weinige voorraad uittedeelen, welke wonderbaarlijk in Zijne handen vermeerdert, en nog meer vermeerdert in de handen der uitdeelers, totdat de geheele vier duizend verzadigd is. Hier was een wonder van scheppende kracht, want aan het einde van het feest waren er zeven manden gevuld met nog ongeproefd voedsel.

Eene voortreffelijke les, verschaft deze daad van barmhartigheid, aan allen die slechts kort geleden

zich bekeerd hebben. Hoeveel hebt ge reeds? Dan, met de hulp des Geestes, streeft om het te vermeerderen. Dit is de les voor u te leeren en om stipt in practijk te brengen. Gij hebt een nieuwe en frissche waarheid in den een of den anderen tekst van Gods Woord ontdekt. Laat dit proefje van de zoetigheid en versterkende kracht des bijbels u aansporen tot een ruimer en dieper onderzoek. Bijbel-voedsel, versterkt voor bijbelsche plichten. Tot op zekere hoogte zijt ge overtuigd geweest van uw eigen zondigheid, en hebt ge eenigermate boetvaardigheid beoefend. Graaft nog dieper; bidt voor meer heldere zelfkennis, en snoei niet kariglijk elke zonde af, welke u lichtelijk omringt, en u gevangen neemt. Het is een ergerlijke fout voor pas bekeerden, zich te verbeelden, dat zij met hunne boetvaardigheid eens en voor altijd klaar zijn. Vriend, zij die den een-en-vijftigsten Psalm en het zevende hoofdstuk aan de Romeinen hebben te boek gesteld, hadden reeds menige schrede op hun reis afgelegd. Hebt gij uwe lippen geopend in een bidvergadering, of tot een onbekeerden vriend, of het een of ander, wat tot opbouwing kon verstrekken, aangevangen? Zijt dan niet ontmoedigd, ter oorzaak van uwe geringe voorspoed; gaat voorwaarts, en ondervindt dat er een groot genot ligt in zichzelf te schamen; en kracht om Christus te dienen. Uw geloof moge slechts een spruit of bol zijn; doch evenals de natuur bezig is de wortels en zaden en bollen, welke

zij heeft, in groei te ontwikkelen, (niet om te trachten nieuwe te scheppen), zoo zijt ook gij bezig in het beoefenen des geloofs, hetwelk gij bezit, en vraagt Jezus om het te vermeerderen. Merkt op dat Christus tot Zijne discipelen zeide: "Brengt mij dezelve hier." Zoo ook moet gij alle uwe talenten, alle uwe gaven, alle uwe pogingen—ja, en alle uwe tekortkomingen—brengen tot uw Meester.

Hebbende dan een kapitaal van genade om mede te beginnen, zoo besluit om het te vermeerderen. Indien iemand Johannes Jacob Astor, de Duitsche emigrant, gevraagd had: "Hoeveel hebt ge verkregen?" zou hij geantwoord hebben: "Niets dan mijn brein en mijne handen." Een weinig later kon hij gezegd hebben: "Ik heb duizend dollars opgelegd." Doch uit de zeven brooden en eenige visschen van deze arme jongen, groeiden de belangrijke bezittingen van grond-eigendom, hetwelk hem de rijkste man in zijn tijd in Amerika maakte. Gij moet "rijk in God" worden, door hetzelfde eenvoudige beginsel van wijselijk de gaven te gebruiken, welke de Heilige Geest u gegeven heeft. Elk verhoord gebed moet uw geloof vermeerderen tot gebed. Elke struikeling welke gij maakt, elke val door onvoorzichtigheid, of zelf-vertrouwen begaan, moet u leeren meer behoedzaam te wandelen. Al de bevrediging welke gij gevoelt, als zijnde een jong beginner voor Christus, moest u aansporen om een grooter, dieper, wijzer, heiliger Christen te worden. Een rots is in uw hart getroffen, door de

kracht van Christus, en zij heeft begonnen stroomen van zich te geven. Gedenkt dat Hij die de rots sloeg, dat de wateren er uitvloeiden, u ook brood kan geven voor uw geheele levensreis. Ik smeek u, zijt niet tevreden met eene dwergachtige vroomheid. Sommige bekeerlingen groeien nimmer een duim; zij zijn geplant in de gemeente, en blijven voor het leven achterlijk. Hunne zeven brooden worden oudbakken en droog, en hunne weinige kleine vischjes krimpen op; als zij uitgedeeld waren geworden in den dienst van God, dan zouden zij vermenigvuldigd zijn. Verspreiding brengt vermeerdering. Hoe meer gij geeft, hoe meer gij geven kunt. Indien Andreus, of Petrus uit de menigte zich verwijderd hadden met een stuk gerstebrood, en gezegd hadden: "Ik zal dit voor mijzelven verzekeren," dan zouden ze alleen dat stukje gehad hebben, en op zijnde, zou er niets meer voor een ander zijn. "Er is een, die uitstrooit, denwelken nog meer toegedaan wordt; en een, die meer inhoudt dan recht is, maar het is tot gebrek." Ik wenschte dat ik de ruimte had om de geschiedenis van een zeker goudstuk te beschrijven, hetwelk een arm, hardwerkend jong meisje aan den Heere gaf; het zou eene schoone opheldering zijn van de vermeerdering van een brood in een mandvol van zegeningen. Zaai rijkelijk, als gij een oogst wilt hebben. Gij dient een milddadig Meester. Hoe harder gij werkt, hoe beter gij betaald wordt; hoe meer gij voor Jezus doet, deste-

meer gij Hem liefhebben zult. Ik geloof zekerlijk, dat de rijkste blijdschap in den hemel, eenvoudig de *vergrooting* zal wezen van wat we hier op aarde zijn. De weinige oorspronkelijke brooden zullen vermenigvuldigen. De vreugde van huishoudelijke liefde zal voortdurend en gereinigd zijn. De dorst naar goddelijke wetenschap zal onophoudelijk vermeerderd en bevredigd worden. Wat wij ook voor Jezus hier gedaan hebben, zal onzen "schat in den hemel" zijn, wanneer we daar komen. De dood is niet het einde van Christus te dienen; hij voert slechts naar een hooger en ruimer rijk, waarin zij allen "Hem dienen dag en nacht in Zijnen tempel; en die op den troon zit, zal hen overschaduwen." Als wij hier begeerte hebben naar heiligheid, zullen wij daar geraken tot het vlekkeloos kleed en het volmaakt evenbeeld van onzen Heer. De flauwe blikken van Jezus hier, als "door een glas in het duister," zal dan veranderen in het verrukkend aanschouwen van den Koning in Zijne schoonheid. Al dit onuitsprekelijk gewicht der heerlijkheid zal het natuurlijk gevolg en de uitbreiding zijn, van wat hier begon, *wanneer wij begonnen met Christus, en Hij in ons.* Dan, jeugdige vriend, hoe vele brooden hebt gij om mede te beginnen? Ziet er naar uit, dat zij allen tot uw Meester gebracht worden, en door de vermenigvuldigings-tafel der genade, zult gij anderen rondom u zegenen, en zult gij verscheidene manden vol voor den hemel hebben.

DE LENDENEN OMGORD.

"DAAROM opschortende de lenden uws verstands," is de roerende vermaning van diezelfde ijverige discipel, die eenmaal zijn visschermans gewaad rond zich had gegord, en uit de boot sprong om zijn Meester te ontmoeten. De ouden, zooals onze lezers weten, waren gewoon om losse, hangende kleederen te dragen, en wanneer eenige bijzondere inspanning werd vereischt, dan verzamelden zij de plooien van hun gewaad, en bonden een gordel rond hun middel. Een geestelijk proces met dit overeenkomende, is noodig tot een krachtig, nuttig Christelijk leven.

Jezus Christus plaatst u en mij niet in Zijne gemeente, juist om ons het leven gemakkelijk te maken. Het moet het doel niet zijn van een Christen te worden, alleen met het oog om naar den hemel te gaan. *Gehoorzaamheid aan Jezus Christus*, is het eerste ding. Dit is het hart van het Christendom. De zin: "de lendenen omgorden," vooronderstelt gereedheid voor arbeid. In den laatsten nacht van Israëls verblijf in Egypte, werden zij geboden om te staan met lendenen om-

gord en met voeten geschoeid, met staven in hun hand, ten einde zij voor vertrek gereed zouden zijn, op het oogenblik, dat het teeken daarvoor gegeven werd. Aan het begin van des apostels roemrijken loopbaan, vroeg hij: "Heere, wat wilt gij dat ik doen zal?" En aan het einde er van, riep hij uit: "Want ik word nu tot een drankoffer geofferd." Wij, als evangelie-dienaren, kunnen spoedig ontdekken, wie de vaardigsten zijn in onze gemeenten. Of het werk is, of geld, of iets anders dat van hun gevraagd wordt, hun blijmoedig antwoord bewijst, dat Christus hunne harten beheerscht. Begeerig verlangen naar den strijd stempelt de echte soldaat; de gretigheid van den Olympischen looper maakte den loopbaan voorspoedig; verlangen om Christus' wil te doen, of zelfs harde slagen voor den Meester te verduren, teekent den blijden bereidvaardigen Christen. Op het oogenblik dat een prediker, het preêken-opstellen een zwaarmoedigen arbeid noemt, heeft hij zijn gordel gebroken.

2. Een ander idee voorgesteld door des apostels uitdrukking, is: de bondigheid van alle onze krachten op het werk, dat wij in handen hebben. Toewijding is niet genoeg zonder concentreeren of bijeentrekking. Wanneer Paulus zegt, "Een ding doe ik," dan toont hij daarmede, dat zijne voornemens vastberaden zijn, en hij alzoo zijn leven niet door beuzelingen wilde verslijten. 't Geheim van den heer Isaac Newton lag hierin, dat hij "zijne aandacht bij de zaak had." Perieles kende slechts

een straat in Athene, welke leidde van zijn eigen huis naar de zaal, waar de wet werd uitgevoerd. Zelfs ten tijde des jaars, wanneer de zonnestralen zwak zijn, kunnen zij door een brandglas het punt bereiken, waardoor hout in vlam kan geraken. Ik weet sommige mannen en vrouwen van middelmatige bekwaamheden, die onder de bindende kracht der liefde van Christus verbazend nuttige Christenen maken. Deze binding van zichzelven voor de plicht in handen, is terecht beschreven door de in omloop zijnde spreekwijze van een man, die "zichzelf samentrekt." Sommige kerkleden vallen in stukken uit gebrek aan een sterken gordel.

3. Lenden-omgorden drukt ook uit een gezond idee van intoomhouding. Slapheid in leer, in prediking, in maatschappelijk en kerkelijk leven, is de vloek der tijden. Los denken, leidt tot los leven. Het woord "godsdienst" duidt aan, iets dat ons tezamen bindt, en ons aan God verbindt. We kunnen niet handelen naar ons begeeren. Het volk dat schreeuwt voor vrijheid, om te doen wat hun behaagt, en die minachtend neerzien op bijbelintoomhouding, als een juk der dienstbaarheid, zijn dezelfde menschen die in slavernij wegzwerven. Een gezond Christen, gelijk een gespierd soldaat, verstaat de waarde van exercitie en tuchtiging, en leert de hoogere machten gehoorzamen. Het is geen goed teeken, wanneer een volgeling van Christus zijn gordel begint lostemaken. Hij

maakt zich gereed om te ontwijken, of zich te verschuilen, of om te gaan slapen. Maakt de lendenen stevig, broeder, en leert verstaan, dat een edel, zegevierend Christelijk leven, niet het gemakkelijkste ding in deze wereld is.

Gemakkelijke dingen, gelijk goedkoope dingen, zijn van geringe waarde. De beste bekwaamheden, worden duur betaald. God heeft sommige tamelijk hooge heuvelen op Zijnen weg geplaatst ten hemel, en gij zult uwe lendenen moeten omgorden, als gij denkt hen te zullen beklimmen. Hij bestelt den gordel; gij hebt hem slechts om u vasttebinden. Hij biedt u een gordel aan, met deze woorden er in geborduurd: "Mijne genade is u genoeg." Gordt er u mede, en gij zult ontdekken dat de dingen, welke onmogelijk schenen, mogelijk zijn voor een vastberaden, onversaagd geloof. De zwarte vrouw had wel gelijk, toen zij tot Mr. Moody zeide, dat, als God bevel gaf, dat zij springen zou door een steenen muur, dat dan het springen haar zaak was, en 't door de muur heenkomen Gods zaak was en niet hare. God belooft dat Hij "ons met kracht wil omgorden," en die kracht is altijd in overeenkomst met den last welke te dragen is, of de klip welke te beklauteren is.

Het is wel een onderwerp gepast om over te prediken, in deze eeuw van "vrijzinnig" denken en slijmachtige godgeleerdheid. Sommige menschen vallen af en gaan in stukken, ter oorzake van losheid van beginsel. Zwakheid wordt goddeloosheid.

Alle afval in de gemeente ontstaat uit het loslaten van Christus. 't Geweten verslapt. Ja, de kleederen, welke de Christenen dragen, geraken verward in allerlei wereldsche en zondige practijken, totdat hij geen vooruitgang meer kan maken.

Daarom, laat ons de lendenen onzer zielen omgorden en "nuchteren zijn." 't Leven is geen grap; ook de dienst van onzen gekruisten Heer is geen kinderspel. Het einde aller dingen is nabij voor een ieder onzer. Er is eene jubelende blijdschap in het durven en het doen, het vallen en het klimmen, in den strijd en de overwinning, van een welgegorde ziel op haren weg tot haar kroon. De prijs is voor den looper, en niemand anders. Zij die gaarne ten hemel zouden willen gaan in wat Rutherford noemt, een "dicht overdekt rijtuig," kunnen geen toegang tot de poort verkrijgen; of indien zij dit verkregen, zij zouden beschaamd zijn om Gods helden daar in het aangezicht te staren. Laat uwe lendenen omgord zijn, en uwe lampen brandende, en gedraagt u als menschen die wachten op hun Heer. "Zalig zijn die dienstknechten, welke de heer, als hij komt, zal wakende vinden. Voorwaar Ik zeg u, dat hij zich zal omgorden, en zal hen doen aanzitten, en bijkomende, zal hij hen dienen."

WAPPER HET VAANDEL.

DE naam van Kapitein Hedley Vicars, de Christenheld van de Krim oorlog, is wel bekend aan de meeste onzer lezers. Op den morgen na zijne bekeering, kocht hij een groote bijbel, en plaatste Hem op den tafel in zijne kamer. Hij had besloten dat "een open bijbel" voor hem in de de toekomst het vaandel zou zijn. "*Hij* moet voor mij spreken," zeide hij, "eer ik sterk genoeg ben om voor mijzelven te spreken." Zijne militaire kameraden kwamen in en belachten hem, gaven hem de scheldnaam, *de Methodist*, en gaven hem tevens een wenk, dat het beter was voor hem om in geen "huichelaar te veranderen;" doch in spijt van onophoudelijke aanvallen van minachtingen en bespottingen, bleef hij edelmoedig bij zijne kleuren staan. Hebbende "reine handen, zoo wies hij al sterker en sterker." Indertijd werd hij eene geestelijke kracht in zijn regiment, alleen slechts door een standvastig, vrijmoedig, en beslist getuigenis geven voor Christus.

Jezus Christus zeide tot Zijne eerste discipelen:

"Die Mij *belijden* zal voor de menschen, die zal Ik ook belijden voor Mijnen Vader, die in de hemelen is." Belijdenis is een breed, ver-reikend woord, zooals de Heiland het bezigde. Het wijst nu terug tot het hart, dan tot de lippen, dan tot het leven. Een iegelijk die zalig wilde worden, moest Christus omhelzen in het hart; dit was bekeering. Daarna moest hij Hem erkennen met den tong; dit was belijdenis, of wat we noemen eene "belijdenis des geloofs." 't Voornaamste van alles was, hij moest Christus vereeren in zijn dagelijksch leven; en dit was wezenlijk Christendom.

Jezus bepaalde zich niet bij het eerste punt, wanneer Hij het bevel gaf Hem te belijden "*voor de menschen.*" Hij vooronderstelde dat het innerlijk geheimzinnig werk der bekeering aanwezig was; en wortelen had geschoten. Wat Hij eischte, was het bladeren krijgen, en het vruchtdragen der boom. Hij eischte, van elk persoon, een stout, vastberaden, beslist, liefde-inspireerend erkennen van Hem als hun Zaligmaker en hun Koning, die eenmaal zouden hopen om op hunne beurt voor den Vader en de heilige engelen erkend te worden. Deze belijdenis moest openlijk, vrijwillig en oprecht zijn. Heeft de lezer van deze paragraaf, nog nooit zulk eene belijdenis van Christus gedaan? Dan, mijn vriend, moet het u niet verwonderen, indien Christus u weigert te erkennen, in het laatst, besliste uur des oordeels. Dan zal het te laat zijn om den eed van loyaliteit te nemen. Hij, die

Christus niet belijdt in deze wereld, zal verloren zijn in de toekomende.

In bijna elke samenleving zijn er enkele schroomvallige, besluitelooze, mankgaande personen, die een bevend geloof in Christus hebben, maar die niet beslist voor den dag komen en Hem belijden. Zij mogen Christenen zijn, doch de wereld schijnt het niet te mogen weten. Zij dragen donkere lantaarns. "Schijnende lichten" zijn ze zekerlijk niet. Niemand profiteert door hun geheim, verholene proefneming, om steelswijze in den hemel te komen, zonder dat iemand hunne voetstappen hoort. Nu, dit verbergen van de kleuren wanneer gevaar dreigt, dit volgen *achter* de kerk met een onbepaalde hoop van eenmaal gerekend te worden onder Gods volk, wanneer de prijzen voor de geloovigen zullen uitgedeeld worden, is eene beklagenswaardige—wij waren haast gereed te zeggen, verachtelijke—wijze van leven. Wij zeggen hiermede niet, dat niemand zalig worden kan, die niet openlijk zich aansluit aan een Christelijke kerk; evenwel zeggen we, dat de man die verwacht dat Christus hem erkennen zal in den hemel, en nochtans Hem weigert te belijden "voor de menschen," is een zelf-overtuigd lafaard, want terwijl hij zijns Meesters bevelen veronachtzaamd, heeft hij geen recht om zijns Meesters zegen te verwachten. Na veertig jaren herderlijke ontmoetingen, zijn we tot het besluit gekomen, dat elken dag doorgebracht met een echt bekeerd mensch, buiten de Kerk van

Christus, is bijna een dag verloren. Hij verliest het besef van *verantwoordelijkheid*, welke hij behoeft te gevoelen; hij verliest de gelegenheid om goed te doen; hij vermindert in zelf-eerbied, in eerbied voor anderen; hij verliest de goedkeuring van Hem, die zoo uitdrukkelijk gezegd heeft: "Want zoo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben, diens zal de Zoon des menschen Zich schamen, wanneer Hij komen zal in Zijne heerlijkheid." Wanneer God *bekeering geeft*, dan *eischt* Hij *belijdenis*. Om vaardig en nuttig te zijn, dan moet deze belijdenis hartelijk, open, vaardig en beslist zijn.

Doch belijdenis eindigt nog niet met de openbare erkentenis van Christus voor de gemeente. Zij begint slechts daar. Dit is een besliste stap, om door duizenden anderen in dezelfde richting opgevolgd te worden. Wij weten, echter, dat vele kerkleden slechts eenmaal hunne loyaliteit aan Christus bewezen, toen ze voor de preêkstoel stonden, om te antwoorden op de vragen van het bevestigings-formulier; van dien tijd af aan had de kerk niets aan hun, dan slechts hunne namen op het lidmaten-boek. Zij schreven in, gelijk al te veel grootsprekende recruten in nieuwe regimenten, zij trokken hun toebeschikte belooning, en dan hoorde men niet meer van hun. In den veldtocht voor Christus en de waarheid, antwoorden zij nooit wanneer hunne namen worden afgelezen voor hun plicht. Het is zeer zeker ook, dat hunne namen

niet zullen afgeroepen worden, wanneer de overwinnende Immanuël de belooningen voor Zijne getrouwe volgelingen zal aankondigen aan "de zee van glas gelijk aan zuiver goud."

Wij zijn maar al te veel schuldig aan tijddienst, aan al te veel verberging der waarheid, te veel minnelijke schikking met de vijanden van Christus. De meest onverschrokkenen zijn niet onverschrokken genoeg, en de lafaards zijn zoowel door zichzelven veracht, als zij door hun Meester in den hemel verfoeid zijn. Wanneer zullen wij het leeren dat de *eenige* koers voor een Christen is: "optestaan voor Jezus?". Menschen verwachten het van ons; zij verachten ons voor onze beschaamdheid, en twijfelen aan de oprechtheid van onze belijdenis.

"Verleden nacht," zeide een Christen-soldaat tot zijn kapelaan, "voor ik mij ter rust begaf in mijn legertent, knielde ik neêr en bad, en daarop hoorde ik luid lachen, en begonnen mijne kameraden mij kleederen en schoenen toe te werpen." "Wel," antwoordde de kapelaan, "wat denkt gij er van, als gij uwe gebeden eens uitsteldet, nadat gij uzelven ter rust begeven hadt, en dat gij dan *in stilte* uw hart opheft tot God?"

Spoedig daarna hem ontmoetende, zeide de kapelaan: "Gij naamt mijn raad aan, vooronderstel ik. Hoe beviel het u?" "Mijnheer," antwoordde de soldaat, "ik heb uw raad opgevolgd voor twee of drie avonden; doch ik begon te denken dat het

veel geleek op het verloochenen van mijn Zaligmaker; zoo knielde ik weer neder en bad als te voren." "Wat volgde?" "Wel, mijnheer, niet een hunner lacht nu. De *geheele vijftien knielen nu ook*, en ik bid met hun."

GEESTELIJKE GEZONDHEID.

"EEN honderd wakkere mannen benoodigd," zoo luidde de bekendmaking, welke wij niet lang geleden zagen aan het hoofd van eene advertentie, voor recruten in den dienst van het gouvernement. Iemand die gebrekkig was werd afgewezen. Het was werk dat vereischt werd en gedaan moest worden op het dek, en aan het takelwerk. Terwijl wij als leeraars bezig zijn, om recruten te verwerven voor den Koning, zoo kwam het mij voor dat eene bekendmaking als deze, zou niet onpas zijn, aan de deuren der kerken: "Een honderd mannen en vrouwen benoodigd, welgeschikt en ernstig voor den arbeid." Er zijn er meer dan genoeg nu, die nooit antwoorden, wanneer hunne namen worden afgeroepen, of die zich weggeborgen hebben in de kooien van de zieken en slapenden. De gevraagde vereischten voor goede diensten zijn deze vier: de Christenen die de Koning noodig heeft, moeten biddende Christenen zijn (m. a. w. vol des gebeds zonder ophouden), geduldig, volhardend, en krachtig met de inwoning van den Geest. God *beveelt* dat elk gekochte en

vernieuwde ziel zoodanig zou zijn. Zijn voorschrift is: "Zijt heilig, want Ik ben heilig." Heiligheid beteekent gezondheid van hart en dagelijksch leven. Heilig te zijn, meent genezen te zijn van de doodelijke kwaal der zonde en *gezond* te zijn naar den inwendigen mensch. Wedergeboorte is de herstelling van de eenige ziekte, welke beide ziel en lichaam in de hel kan werpen. Er zijn verscheidene kenmerken van dezen genezenden of vernieuwden staat. Eene is: een geloof hetwelk de wereld en de machten der duisternis kan overwinnen. Een tweede is: een goed geweten—een geweten verlicht door Gods Woord, en dat versterkt wordt door ernstig gebed, een geweten dat een troost is voor den bezitter, en geen folteraar. Eene voorname oorzaak van de slechte geestelijke spijsvertering, welke velen der godsdienst-belijders ongelukkig en verachtelijk maakt, is een geweten in een slechten staat.

Een derde bewijs van gezondheid der ziel, is een sterke eetlust of verlangen naar het Woord en naar arbeid. Er is een honger naar het manna des hemels, en geen haken naar de vleeschpotten van deze wereld. Het is geen banketbaksel van verzinselen of de "gemengde wijn" van wellustige vermakelijkheden, of zelfs de gekruide middelen van indrukwekkende predikatiën, waarnaar zulk eene ziel hongert, maar naar het krachtig vleesch en honigraat van het geïnspireerde Woord. Een lust naar bijbel-voedsel op den Sabbat en bijbel-

plichten gedurende de gansche week, maakt een Christen zeer sterk. Hij kan met een ongesnoeiden vleugel opstijgen, zoowel als loopen met een onvermoeiden voet. Gij zult nooit zulke Christenen zien strompelen op krukken, of met leden, welke verbonden zijn, ter oorzaak van een gevaarlijken val.

En terwijl geestelijke ziekte de vrucht der zonde is, en geestelijke gezondheid beide mogelijk en verplichtend zijn voor ieder Christen, hoe zullen de zwakken hersteld worden? "Ik zal u de gezondheid doen rijzen, spreekt de Heere." God werkt genezingen niet door mirakelen, maar door middelen en medicijnen. Een van deze is het purgeermiddel der *waarheid* geloovig toegediend. Finney verstond hoe deze heldhaftige behandeling toetepassen; doch wij vreezen dat het een verloren kunst is geworden met vele predikers in onzen tijd. Zijne "Lezingen over Opwekkingen," diende door predikanten ten minste eenmaal per jaar gelezen te worden. Onze Hemelsche Vader gebruikt menigmaal, in Zijn herstellend proces, de scherpe heelkunde van *beproevingen*, en Hij weet altijd waar het lancet toetepassen. Menig gekastijd Christen, heeft uitgeroepen: "Uwe hand is op mij nedergedaald!" en het antwoord heeft geweest: "Ik versla en Ik heel;" Ik kan u de vreugde des heils wedergeven.

Christus Jezus is de groote gezondheid-gever en gezondheid-bewaarder. Hebben we wel genoeg de

rijkdom van die wondervolle uitdrukking voor onzen aandacht? "De Zon der gerechtigheid zal opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijne vleugelen!" Er is gezondheids-kracht in natuurlijke zonneschijn; hij brengt niet alleen licht en warmte, maar ook gezondheid aan. In het licht van Christus' aangezicht, zou menig zwakke en zieke ziel spoedig tot herstelling komen. Eene groote mate van geestelijke ziekte ontstaat uit eene verdorvene atmosfeer; en de hemelsche winden van Gods Geest alleen kunnen deze malaria doen wegdrijven. Met de krachtige adem van den Heiligen Geest komt eene nieuwe, gereinigde en opwekkende atmosfeer te voorschijn. Wij herinneren eenmaal gezegd te hebben, op zekeren winter avond: "Als het u belieft, opent die deur," bij gelegenheid dat wij een groote schaar toespraken in een schoolhuis, toen de lucht zoo bedorven werd, dat de kaarsen uitgingen.

Op het oogenblik dat de geopende deur de zuurstof van de winterlucht inliet, begon iedere kaars dadelijk te ontvlammen. Een reden is, wellicht, waarom de lichten zoo betreurenswaardig laag branden, en bijna uitgegaan zijn, in te vele kerken, dat de atmosfeer te zwaar geworden is met wereldsgezindheid en ongeloof, en onverschilligheid aangaande de zaligheid van zondaren. O, welk een edele zuurstof zou in onze gemeenten en bidvergaderingen en harten vloeien, als Gods Geest mocht nederkomen, gelijk eenen geweldigen gedrevene

wind, om het leven van God in de ziel te reinigen, aantevuren en te verlevendigen! Dit zou eene *opwekking* zijn, een wederom leven, een wederbekeering zijn van doode en verdervende werken tot de spier en den gloed van een krachtige gezondheid.

Zulke herstelling wordt niet bereikt door een proces in 't groot. Het moet de individueele bekeering en herstelling zijn van elke zwakke ziel. God zegt tot een ieder: "Keer weder tot Mij, en Ik zal uwe afkeerigheid genezen." De melaatschen die tot Christus kwamen, waren zelfs niet bevreesd om hunne afschuwelijke kwalen te vertoonen voor het aangezicht van den medelijdenden Zoon van God. We moeten nimmer omzichtig zijn in onze belijdenissen, of onze zonden met windselen bedekken, of een pleister van verontschuldiging leggen over de melaatsche plek. "Wasch mij *geheel* van mijne ongerechtigheden, is het ware gebed van boetvaardigheid." Dit meent (als Maclaren het wel gezegd heeft): "Wasch mij, slaat mij, schopt mij, klopt mij met hamers, wrijft mij met bijtend salpeter; doet iets, doet alles met mij, als alleen maar deze vuile vlekken van het weefsel van mijn ziel wegsmelten."

Zulke boetvaardigheid, zulk gebed, brengt vergeving. Niet alleen vergeving voor het verleden, maar reinheid en vrede met God, en *kracht.* Dan kan de berouwhebbende ziel uitroepen: "Geef mij weder de vreugde uws heils," en de blijdschap zal

vloeien, gelijk frissche, volle stroomen na eene droogte. Eene gemeente, dus gereinigd en bekrachtigd van den hemel, zal den overtreder Gods wegen leeren, en op nieuw zullen er meer zondaars tot Hem bekeerd worden. Broeders, dit is de *opwekking* welke wij behoeven; dit kunnen wij hebben, als we Gods plan aannemen om het te verzekeren. Hij is de Almachtige en Al-liefhebbenden Geneesheer. Hoopt gij in God, en we zullen Hem nog loven, die de Verlossing is van ons aangezicht en onzen God.

ZIELE-VOEDSEL.

ELK levend organisme voedt zich met iets buiten zichzelf. Zelfs de boomen zouden verdorren en sterven, als zij geen levenskracht konden trekken uit de lucht, en sappen uit de aarde. De menschelijke ziel is ook een voedend schepsel. "Hoort aandachtelijk naar Mij, en eet het goede, en laat uwe ziel in vettigheid zich verlustigen." Een nog belangrijker uitdrukking komt voor in het vijftiende hoofdstuk van Jeremia: "Als uwe woorden gevonden zijn, zoo heb ik ze opgegeten." Vaak gebruiken we dezelfde manier van spreken. Een scheepskapitein, begeerig naar tijdingen van tehuis, doet een haven aan, waar hij een brief van zijn vrouw zal vinden. Het is slechts zooveel papier en ink, doch door een soort van tooverachtig proces, spreekt hij niet slechts tot hem, maar de geheele huishouding wordt er mede voor zijne verlangende oogen gebracht, en hij is gereed om tot zijne ver-afzijnde vrouw te zeggen: "Uw brief was gevonden, en ik heb hem opgegeten."

Zoo ook het hongerige hart van een Christen,

eet de woorden op van Hem, die het Brood des Levens is. Wanneer hij voor het eerst ontwaakte tot een besef zijner zonde, werden de oogen zijns verstands geopend, en gretiglijk verzwelgde hij de uitnoodiging: "Komt tot Mij, en Ik zal u rust geven." De waarheid, dus ingenomen en verteerd, wordt een deel van het weefsel van den nieuwen mensch in Christus Jezus. Eene reden waarom menigten onboetvaardig blijven, en zonder hoop voor de eeuwigheid, is, dat zij zich verzetten tegen onsmakelijke waarheden. Wanneer hunne algeheele verdorvenheid hun voorgesteld wordt, en hunne verdoemelijkheid voor een heilig God, en de werkelijkheid van een "toekomenden toorn," dan staan zij er tegen op, en zeggen: "dat kan ik niet verzwelgen." Zij moeten Gods brood nemen, of sterven, want Hij wil het niet veranderen om hunne zondigen smaak te bevredigen; zij zijn verplicht scherpe waarheden te zwelgen, of anders te sterven, want God wil geen bitter medicijn zoet maken om een zondigen smaak te behagen. Wij leeraars, of Sabbatschool onderwijzers, begaan eene groote fout, wanneer wij eenig bitter geneesmiddel verdunnen of vervalschen, hetwelk God in onze handen gegeven heeft als geestelijke geneesheeren. Wanneer de getrouwe, onderzoekende, snijdende waarheden, verzwolgen zijn geworden, en hun genezend werk gedaan hebben, dan is het geheele hart gereed uitteroepen: "Als uwe woorden gevonden zijn, zoo heb ik ze opgegeten, en uw woord is

mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten!"

Hoe heerlijk is het voeden aan de beloftenissen! De ziel verkwikt er zichzelf mede als met merg en vettigheid. Er is geen einde aan de honigraat, welke neerdruppelt van het veertiende hoofdstuk van Johannes. Met dat eene groote brood kunnen we meer dan vijf duizend mannen voeden, behalve de vrouwen en kinderen—"Dit is de belofte welke Hij beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven." Er lag groot gewicht voor Christelijke ondervinding in de platte taal van Oom Johnson, de oudgediende neger, wanneer hij tot zijn leeraar zeide: "Ik denk dat, als de kruimkens van blijdschap vallen van des Meesters tafel, in deze wereld, reeds zoo goed zijn, wat zal het geheele brood in heerlijkheid dan wel zijn? Ik zou gaarne de volle schotel willen hebben. O, meester, als gij vóor mij tehuis komt, zeg hun dan dat zij de tafel laten staan, want de oude Johnson is op weg derwaarts en moet daar ook zijn."

Er zijn genoegzame redenen, waarom zoovele leden van onze gemeenten zoo jammerlijk zwak zijn, hetzij om te arbeiden of om verzoeking te wederstaan. Uithongering heeft hun verteerd tot een levend geraamte. De ziel eens Christen kan niet vet en sterk worden door dagelijksche nieuwsbladen, of het beste leesstof dat deze wereld geeft. Zulke zelfmakende zwakheid is goddeloos. Voedsel is brandstof voor het lichaam, herstellende wat

reeds verteerd is door verschillende levendige werkingen. Hoe kan een ziel verwarmd of gevoed worden, die zelden het Brood des Levens aanraakt? Al de meest vruchtdragende Christenen, voeden zich geduriglijk met het Woord van God.

Het morgenmaal, dat ik dezen morgen at, drijft nu mijn pen over dit vel papier; hetzelfde maal zendt honderden van mijne kudde tot een arbeid, en zet handen en voeten, en het brein, den ganschen dag in beweging. Het voedsel ingenomen, komt te voorschijn in lichamelijke werkzaamheden. Op gelijke wijze, kan een voedzame predikatie, als gebraden rundvleesch, zijn voor een arbeidzame en bestredene ziel voor de gansche week; vele dagen gaat hij in de kracht van dit versterkend vleesch. God alleen weet het hoevele misstappen, hoevele zwakke handelingen en uitingen, en struikelingen, belijdende Christenen hebben ontmoet gedurende de week, eenvoudig omdat zij het eten van hunne geestelijke portie op den voorgaanden Sabbat nalieten. Zij verloren de waarheden en de consciëntie-sterkte, welke zij zoo noodig hadden; hunne zonden werden zij gewaar.

De woorden van Jezus, Zijn geheele wetboek van plichten, komen te voorschijn in het dagelijksch leven, als zij gegeten en verteerd worden, en met den persoon vereenzelvigd worden. Elke handeling van onbaatzuchtigheid jegens anderen, elke overwinning over verzoeking, elk woord voor den Meester gesproken, elk onderwerpend verdragen

van eene zware beproeving, elken stoot voorwaarts tot een hoogeren graad van heiligheid, is het resultaat van de geboden en beloften van Christus, gewrocht in het weefsel van het dagelijksch leven. Het levendig belang van dit ziele-voedsel werd door den Apostel Paulus gewaardeerd, wanneer hij de broederen vermaande met deze woorden: "Het woord van Christus wone rijkelijk in u, (m. a. w. blijve in u, als een versterker)." Gods volk kan niet teren op kaf. Een leger karig gevoed, moet vluchten of zich overgeven. Gezegend is de honger, welke onze zielen naar Christus leidt!

WAAR IS UW PLAATS?

"EENE plaats voor ieder mensch, en ieder mensch in zijne plaats." Deze zinspreuk is zoowel goed voor de Kerk van Christus, als het was voor het leger gedurende den oorlog. Doch wat is de rechte plaats voor elk Christen?

Wij antwoorden dat het de plaats is, waarvoor God hem maakte, en waarvoor hem de Heilige Geest vernieuwde. Een fout in dezen te begaan, is eene droevige vergissing. Haar te ontloopen is eene schande. De bijbel erkent dat God Zijne dienaren voor speciale doeleinden geplaatst heeft in de gemeente: "Hebbende nu verscheidene gaven, naar de genade, die ons gegeven is, zoo laat ons die gaven besteden, hetzij profetie naar de mate des geloofs; hetzij bediening, in het bedienen; hetzij die leert, in het leeren; hetzij die vermaant, in het vermanen; die uitdeelt, in eenvoudigheid; die een voorstander is, in naarstigheid; die barmhartigheid doet, in blijmoedigheid." Het beginsel hier neêrgelegd, is: dat elke man of vrouw, die Jezus liefheeft, die taak zou kiezen en vervullen, waarvoor zijne gaven hem geschikt gemaakt hebben. Doch,

"laat niemand de gave verzuimen, die in hem is."

Sommige mannen, gelijk Spurgeon, en Newman Hall en Bisschop Simpson—zijn voor de predikstoel geschapen. God gaf hun heldere hoofden, warme harten, sterke longen en welsprekende tongen, en een honger om zielen te redden. Wanneer iemand zulke gaven bezit, dan is hij voor de evangelie-bediening geroepen. Duizenden geringere predikers, echter, die niet de menigten tot zich kunnen trekken als Spurgeon, zijn juist zoowel tot de bediening geroepen als de Londensche prediker. Doch het grootsprekend schepsel, die niet anders een gehoor trekken kan, dan door roerende "kunstgrepen" of door Barnumische advertentiën, was zeker nimmer tot de heilige bediening geroepen. Hij moge hoorders trekken, doch gewoonlijk trekt hij ze weg van plaatsen, waar zij beter onderricht worden.

Vooronderstelt een man, na ernstig gebed en zelfonderzoek, gevoelt overtuigd, dat God hem niet voor de predikstoel geroepen heeft; wat dan? Moet hij dan stilzwijgen? Moeten al de sprekende gaven van de vrome advocaat of doctor, of handelaar, of handwerksman, in 't niet wegvloeien? Neen, neen! Laat zulke de goede tijdingen van Christus en de ervaring van hunne eigene Christelijke ondervindingen verkondigen in de bidvergaderingen, of de zendingsschool, of de huiselijke bijeenkomst, of waar zij ook met zielen kunnen pleiten. Van den voorspoed van zulken arbeid, kunnen zulke

mannen als Harlan Page, Richard Weaver, George H. Stuart, D. L. Moody en John Wanamaker, getuigen. De krachtige prediking van leekebroeders in "Fulton straat" kan dit bevestigen. Sommigen der beste redevoeringen van vijf of tien minuten lang, welke ik ooit gehoord heb, werden uitgesproken in onze eigene bidvergaderingen. Christelijke advocaten moesten meer van dit tongwerk doen. Als een klasse, zwijgen zij te veel in onze vergaderingen en Zondagsscholen. Een groot veld heeft God geopend voor leden der gemeente om te handelen als veldwachters, en als schermutselaars en scherpschutters in den geestelijken strijd.

Wat onze gemeenten grootelijks behoeven (behalve den doop van den Heiligen Geest) is de ontwikkeling van al de leden. Zooveel wordt op de schouders van den evangelie-dienaar gelegd, dat sommigen onzer haast geen gelegenheid vinden om de belangen van eigen huisgezin te behartigen. Van een stads-leeraar wordt vaak verwacht, dat hij drie predikatiën of voorlezingen gereed maakt, dat hij de kudde bezoekt, dat hij de dooden begraaft en de zieken bezoekt, en handelt als een lid van verscheidene commissies, en twee of drie redevoeringen houdt, alles in een enkele week! De kerk wordt Dr. T....'s kerk, of Mr. B ...'s kerk, of Dr. C....'s kerk, of eenen anderen man's kerk, inplaats van de kerk van het volk, met een man van gaven, als haar opzichter en herder.

Hoewel ik zeer gaarne zelf werk, toch begeer ik

ook niet minder dan dat mijne gemeente werkt. En niemand in mijne kudde heeft eenig meer recht om zijn geestelijk werk op mijne schouders te werpen, dan hij eenig recht heeft om mij voor hem naar de markt te zenden, of dat ik zijn middagmaal zou koken of voor hem eten. Hij moet zijn werk doen zoowel als ik het mijne. In opwekkings-tijden is de geheele kerk levendig en bezig. Doch waar en wanneer heeft de Meester ooit "verlof" gegeven, aan drie-vierden van ons volk, om de gelederen te verlaten, zoo spoedig als eene opwekking voorbij is?

Een Christen die fel is op werk, zal spoedig zijn plaats vinden. Indien hij "geschikt is om te leeren," dan zal hij of zij spoedig een Zondagsschoolklas bijeenvergaderen, en zelfs wanneer de regen klettert op de straten, zullen zij daar zijn, elken Zondag, met den bijbel in hand. Beveel mij aan den onderwijzer die een "waterproef" draagt, en die met het geweten raadpleegt, eerder dan met de barometer.

Wie ook de gave van zingen heeft, moet zich vereenigen met Gods groot koor, op elke godsdienstige bijeenkomst. De eigenaar van een goede stem moet eenmaal rekenschap geven voor die stem in den dag des oordeels. Wij zullen nooit geen echt gemeentelijk zingen hebben, totdat elk verlost kind van God zal zingen uit plicht, en de gift der muziek aan den Heere wijdt.

Tractaat-verspreiding wordt minder getrouw be-

hartigd dan vroeger. Evenwel is het een hemelsch, gezegend en nuttig werk. Ieder die een weinig tijd er aan geven kan, en die een tong heeft, en een weinig vroom beleid, kan met een bundel tractaatjes uitgaan naar de verblijven van onkunde en godsdienstloosheid.

Zij die niet vermanen kunnen of onderwijzen in de Zondagsschool, of geen tractaatjes kunnen verspreiden, kunnen ten minste leven voor Jezus tehuis, en komen en vereenigen zich met de gebeden der bidvergadering. De oudste, de schroomvalligste, de minst begiftigde, kan zekerlijk zooveel doen als dit. Ieder, ook, kan iets geven wanneer de diakenen rondgaan voor eene collecte. De gave van een "beker koud water" in den naam van Christus, heeft hare belooning. Iedereen, die Jezus heeft gered, heeft voor zich eene plaats aangewezen in den wijngaard. Een ijdel Christen is een gedrocht.

Vriend, hebt gij *uwe* plaats gevonden?

CONSCIËNTIE IN DEN GODSDIENST.

MENSCHEN van de wereld zijn gereed de echtheid der vroomheid te erkennen, welke de waarheid spreekt en haar eerlijke schuld betaalt. Doch, wanneer iemand innig in de bidvergadering is, en eigenlievend er buiten—wanneer hij een psalm kan zingen en een buurman bedriegen in eene onderhandeling, met dezelfde gladde tong—dan moet hij verwachten dat hij "geminacht" of op een afstand gehouden wordt. Dit is niet meer dan recht. De wereld is gewaarborgd in het uitzien naar een hoogen standaard van karakter en gedrag, van hen die belijden, de reine en heilige Jezus te volgen. De Christenen moeten geen fout vinden met de onbekeerden, die met hun fout vinden voor eenige onbestaanbaarheid van gedrag. Het is een bewijs van grondigen eerbied voor het Christendom, dat betoond wordt door hun, die verwachten dat deszelfs belijders oprecht en consciëntieus zouden zijn. "Aan hunne vruchten zult gij hen kennen," zeide de Meester. Jezus verwacht en vereischt dat Zijne volgelingen zullen

leven naar den maatstaf van Zijn helder en krachtig Woord.

Om dit te doen, echter, moet het geweten goed onderricht worden en geheel gehoorzaamd worden. Het geweten is voor den eigenaar, wat een kompas is voor een stoomboot op den oceaan. Sommige zedelijke kompassen van Christenen wijken zoo geduriglijk af door de tegenwoordigheid van onrustbarende bestanddeelen in het hart, dat zij "sturen in het wilde," en geraken vaak op rotsen. Eene consciëntie, welke niet direct en onveranderlijk wijst naar de poolster van Gods Waarheid, is gevaarlijk, om het leven er mede te sturen. Bijbelstudie is noodig om de consciëntie behoorlijk te regelen. Een zorgvuldig man regelt vaak zijn uurwerk naar de zon. Een zorgvuldig Christen zal geduriglijk zijn geweten regelen naar den bijbel. Dan kan hij voortgaan zonder vrees van verdwaald te geraken. De apostel maakt veel van "een goede consciëntie," doch ook niet *teveel*. De kenmerken van eene goede consciëntie zijn, ras onderscheiden van zonde, zelfs wanneer zij een wit kleed draagt, en een luide stem, om hare bezitter te waarschuwen wanneer de zonde te nabij is gekomen. Het ambt des gewetens is om zonde te ontdekken, en den noodkreet te doen hooren; dan wordt het de plicht van den wil om het roer te nemen, en om uit het gevaar te sturen.

Welk een schoon-geregelde consciëntie bezat Jozef toch! Achter de bekorenden glimlach van

zijne wellustige verleidster, ontdekte hij een loerenden duivel. Er is geen toeschouwer tegenwoordig behalve Eén. God is in die kamer. Jozefs eerste vraag is niet: "Hoe zou ik dit kwaad doen tegen Potifar?" maar: "Hoe zou ik dit groot kwaad doen, en *zondigen tegen God?*" Indien hij stilgestaan had, om de kansen te berekenen van nooit ontdekt te worden door Potifar, dan zou hij wellicht op dit oogenblik zichzelven verwoest hebben. Hij zou dan het helsche vuur in zijnen boesem genomen hebben, als ieder man of vrouw doet, die deze doodelijke zonde begaat. God altijd voor het oog te houden, is het eerste kenmerk van eene goede consciëntie.

Doch van welke waarde is het best onderricht geweten, als het niet gehoorzaamd wordt? Het was Jozefs besliste handeling van gehoorzaamheid, welke, in het einde, hem deed zitten op den troon van Egypte als eerste minister. Het was het versmoren van Koning Sauls eigen geweten, hetwelk hem de droefgeestige ellendeling maakte die hij was. Paulus en Silas maakten dat de oude gevangenis van Filippi weerklonk met hunne blijde zangen ter middernacht, omdat hunne geesten in zoete harmonie met God verkeerden. Aan de andere zijde, was het Judas Iskariot's aanhoudenden strijd tegen de consciëntie, hetwelk zijn loopbaan zoo ongelukkig maakte; en de consciëntie verkreeg haar wederwraak, wanneer zij een zelfmoordenaars touw rond zijn verachtelijken nek draaide.

Dit is de reden, indien het geheim geweten kan worden, waarom zoo vele Christen-belijders zulk een verdrietigen tijd ervaren en niets kennen van een blijden zonneschijn in hunnen godsdienst. Zij zijn in oorlog met hun eigen geweten. Zij vallen in deze zonde, en in die, telkens besluitende: "Dit zal de laatste zijn." Doch het is niet de laatste. Elk geweld aan hun eigen zedelijk gevoel gedaan, maakt hun zwakker en nog meer ongelukkig. Jezus verbergt Zijn aangezicht van hen. Zij vinden slechts weinig genot in eenigen godsdienstigen plicht, en naderen slechts aan den avondmaalstafel, met het schuldig bewustzijn, dat zij "de hand in den schotel indoopen," slechts om hunnen Heer te verraden. Indien we ons niet zeer veel misgrijpen, dan is de werkelijke reden voor zooveel onaangenaamheid in de gesteldheden en het leven van menig kerklid, dat hunne consciëntiën hun niet met rust laten. Inplaats dat zij eene vertrouwbare gids en trooster zijn, zoo wordt het geweten een gestadigen pijniger. Doch zulk eenen verslagenen geest, wie zal dien opheffen?

Wij werpen deze weinige wenken in het midden met de hoop dat zekere ongelukkige en ongezonde belijders, de werkelijke oorzaak ontdekken mogen van hun duister en somberen toestand. Niemand kan gelukkig zijn, tenzij hij zijn geweten "intijds" plaatst met de leeringen van Christus, en het dan opvolgt. Dan zal hij zichzelf in den rechten toestand bevinden voor het gebed. Hij zal zijne eigene

meditatiën genieten en zijne gemeenschap met zijn Meester. Hij zal een levend getuige zijn voor Christus, en nooit een struikelblok voor anderen zijn. Zijn leven, inplaats van een wanklank van tegenstrijdigheden, zal eene schoone harmonie zijn, beide met de inwendige stem van een rein geweten, en met de hemelsche stem van zijn geliefden Heer.

HET MACHTIG WOORD: "NEEN."

ALS wij de geschiedenis doorloopen met een Diogenus' lantaarn in onze hand, is het altijd aangenaam een eerlijk en edel man te ontmoeten. Zulk een was Nehemia, de herbouwer en reformateur van Jeruzalem. Hij staat in de Schriftuurlijke galerij van karakters, als John Hampden's standbeeld staat in de linie van uitstekende beroemde personen, welke naast den ingang van het Britsche Parlement zijn gelegd.

Nehemia was een man die de kracht van dat veelbeteekenend woord: "*Neen*," verstond. Toen hij de Perzische hoofdstad te Susan verliet, ging hij naar Jeruzalem, vastbesloten iets te doen om de ongelukkigen aldaar te verkwikken. De geliefde oude stad lag in puinhoopen. De Joden die van Babel waren teruggekeerd, waren verdrukt en geplunderd. Dezelfde soort van misbruiken waren daar ingeslopen, welke sommigen onzer stadsregeeringen in schande hebben gebracht. Nehemia greep practische verbeteringen aan met een onspaarzame hand. Eerstelijk roept hij het volk op

door bazuingeschal, om "optestaan en de vervallen muren te herbouwen." Dan vernietigde hij de knellende belastingen en de ontheiliging van den Sabbat en den tempel. Zijne voorgangers in betrekkingen hadden groote traktementen ontvangen, en hadden hunne ondergeschikten veroorloofd om het volk te stroopen. Nehemia kon hun voorbeeld aangewend hebben, als een zaak die vroeger plaats had, en hun gevolgd hebben—op de manier waarin gretige ambtenaren of plunderaars hunne armen steken in de publieke kas in onze dagen. Doch zijne eenvoudige, mannelijke verklaring, is: "Maar ik heb alzoo niet gedaan, om de vreeze Gods wil." Wel gezegd! We zouden gaarne zien dat elk jong mensch, deze scherpe, klinkende woorden in zijn notitieboek schreef, en besloot om hetzelfde antwoord te geven, wanneer hij verzocht werd om een zelfzuchtige of eene goddelooze daad te doen.

Het meest ontzaglijke woord in de Hollandsche taal, is het korte doch machtige woord, NEEN. Het is de spil geweest, waarop ontelbare lotsbestemmingen voor deze wereld, en de volgende gedraaid hebben. Op het rechte oogenblik gesproken, heeft het menigten gered van schande, van ruïne—ja, van eene eindelooze hel! De voortreffelijke loopbaan van Jozef draaide op het vaardige "neen," gesproken op het rechte oogenblik. Had hij stilgestaan om te praten met dien wellustige vrouw (als vele jonge menschen doen om te spreken met eene verleidster, schoon van oogen,) dan

had hij gevallen. "Hoe zou ik dit groot kwaad doen en zondigen tegen God?" dit redde hem van den duizelenden kant des afgronds. Daniël zou gemakkelijk tot zichzelven hebben kunnen zeggen: "O! iedereen rond het hof drinkt hier wijn en leeft van des konings vleesch. Ik wil niet dat men denkt, dat ik zonderling, of puriteinsch ben." Zoo durfde hij alleen te staan. Aan het einde van twee weken had hij een schooner aangezicht en een zoeter adem, dan eenigen van hen die lekker leefden in het paleis. "Maar ik heb alzoo niet gedaan," was het motto van deze onwrikbare jonge afschaffer. Als hij zich overgegeven had aan den stroom der verleiding, en er meê was weggedreven, zouden we nooit gehoord hebben van zulk eenen man als Daniël.

Allen die in het leven voorspoedig zijn, en die eenig goed werk voor God teweegbrengen, zijn zij die niet beschaamd zijn, wanneer er van hen gedacht wordt dat zij zonderling zijn. De man die met de menigte meêloopt, wordt voor niets gerekend. Het is, wanneer hij zich omkeert, en de menigte die voortholt om kwaad te doen, in het aangezicht ziet, dat hij ieders oog afdwingt. Dan, door een onbeschroomd protest mag hij "duizenden op de vlucht jagen." Zoo keerde Luther, de jeugdige monnik, zich om, en stond tegenover het heirleger van het Pausdom. Zijn heldhaftig "neen," genageld aan de kerkdeur van Wittenberg, deed Europa van zijne misleidende en doodelijke droo-

men ontwaken. Alleen staande, werd hij versterkt door den Almachtigen.

Doch het zijn niet alleen de Luthers, de Wilberforcen, de John Quincy Adams, en de Sumners, die door zonderling te wezen, voorspoedig geweest zijn. Elke jonge man en vrouw, in hunne nederiger kringen, moeten uitgaan en zich afzonderen van het gezelschap der zondaren, als zij hunne karakters en hunne zielen wenschen gered te hebben. De afhellende kracht der zonde is vreeselijk. Om in staat te zijn onverschrokken te zeggen: "Doch ik wil niet," vereischt de genade van boven in het hart. Er is een sluwe trek, ook in den stroom van eenvoudigen smaak en gebruiken, welke iedereen wegvoert die niet vast gegrond staat op een bijbelsche consciëntie. Drie-vierden van al de personen die verdronken zijn aan de zeekant, zijn weggezweept geworden door den benedenstroom. Dit is de geheime invloed, welke zoo menig kerklid aangrijpt, en hem wegvoert in een buitensporige levenswijze, in zondige vermakelijkheden, en allerlei wereldsche gelijkvormigheden. Elk waar Christen is verplicht een "afgescheidene" te zijn. Als hij niet goed geankerd is voor Christus, dan wordt hij weggezweept door den benedenstroom. De bodem van de groote diepte is bestrooid met zulke afvalligen.

Ik wenschte wel dat deze waarheid, door ieder jong mensch, die deze bladzijden leest, werd toegepast; uwe zaligheid staat in 't nauwst verband met

uwe bekwaamheid om te zeggen, "Neen." Wanneer uw beginsel op de proef gesteld wordt, vraag God om hulp om staande te blijven. De dischgenooten van Kapitein Hedley Vicars, dreven den spot met hem als een "Methodist" en een dweeper. Hij lag zijn bijbel op den tafel in zijn tent, en bleef zich vasthouden aan derzelver voorschriften. Een Britsche soldaat verhaalde mij eens dat Vicars eene geestelijke kracht in zijn regiment was. Zulke Christelijke helden hadden we in ons leger ook gedurende den oorlog.

In elke school kan het verschil duidelijk gezien worden, tusschen den jongen die zedelijken moed heeft, en den jongen die slechts flauwhartig is. De eene weet hoe te zeggen, "neen." De andere is bang voor een dweeper te worden aangezien, zoodat spoedig alles wat zuiver en frisch en mannelijk in zijn karakter is, kwijnt en opdroogt in eene ontijdige hardigheid des harten. Vijf knapen waren eenmaal vergaderd in eene kamer van een kostschool, en vier hunner gingen kaartspelen, hetwelk uitdrukkelijk door de regelen verboden was. Een der spelers werd geroepen. De drie zeiden tot de stille knaap, die met iets anders bezig was: "Kom, doe met ons mede. Het is jammer om nu het spel optebreken. Wij willen u leeren hoe te spelen. Kom, doe mede." Nu, dat was het keerpunt in het leven des knaaps. Edelmoedig zeide hij: "Mijn vader wil niet hebben dat ik met kaarten speel, en ik wil hem gehoorzamen." Deze verklaring ein-

digde de zaak en bevestigde zijne positie tusschen zijne kameraden. Hij was de jongen, die "neen" zeggen kon; en van dien tijd af aan werden zijne overwinningen meer gemakkelijk en zeker gemaakt. Ik herinner mij goed, de drukking der tijden, welke ieder jong mensch in de College op de proef stelde, om een aandeel te nemen in een verboden vermakelijkheid, of medetedoen in het drinken van wijn. Sommigen van dit timmerhout werden gelouterd. Anderen weer geraakten door wellustigheid en slechtigheid verleid. De Nehemia's aan de College zijn altijd daarna Nehemia's gebleven.

De eenige motieve, welke de brave "afgescheidene" te Jeruzalem kon terughouden, was een goddelijke consciëntie. "Zoo deed ik niet, *omdat ik God vreesde.*" Dit altijd tegenwoordig beginsel hield hem staande, wanneer verzoeking hem aanviel, gelijk de onderstroomen tegen den kiel. Wat de vreeze Gods voor Nehemia deed, dat kan het geloof in den Heere Jezus voor u doen. Christus moet voor u een patroon zijn, en Hij moet voor u eene kracht zijn. Het is echter niet genoeg om in Jezus te gelooven. Gij moet "bij u geloof *deugd* voegen." Dan, met Christus als uw patroon, en Christus als uw inwendige kracht, zult gij altijd instaat zijn om verzoeking te weren met het ijzeren antwoord: "Zoo wil ik niet."

WAAKT!

SOMMIGE bellen moeten zeer vaak geluid worden. Terwijl er gedurig gevaar is, hier en daar, zoo moet er ook gedurig gewaarschuwd worden. Wanneer onzen Heer vijf malen eene waarschuwing in de plaatsruimte van een dozijn regelen herhaalt, dan kunnen we zeer wel verzekerd zijn, dat Hij haar van het uiterste belang rekende. Als wij het dertiende hoofdstuk van Markus nagaan, dan ontdekken we dat Hij Zijn bevel tot waakzaamheid veelmaals herhaalt, en eindelijk Zijne ernstige rede besluit met de scherpe slag op den alarmbel: "En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: *waakt.*"

Zij van ons die de oceaan gekruisd hebben met een stoomschip, zijn altijd in een donkeren nacht naar onze slaapplaatsen gegaan met een veiliger gevoel, door een "uitkijk" gezien te hebben, die op den boeg van het schip geplaatst stond. Het is het werk van dien zeeman, om namelijk twee dingen te doen: zich goed wakker te houden, en de nabijheid van een schip of een ijsberg, in het pad van het vaartuig, onmiddellijk te rapporteeren.

Zijn signaal is de veiligheid van elke ziel aan boord. Consciëntie is de uitkijk op den boeg, gedurende de levensreis. Sommige menschen met zondige verdwaasdheid, plaatsen het geweten bij den achtersteven, dat slechts dan een kreet uit van wanhoop, wanneer de zonde begaan is, en het vaartuig in den boeg aangevaren, is door verzoeking. Doch een geweten dat niet meer doen kan dan klagen en weenen, over zonden welken reeds begaan zijn, is van weinig waarde; want zelfs dat proces is zeer verhardend als het lang duurt.

Ik heb een zeer onloochenbaar feit opgemerkt in mijn eigen ondervinding en in mijne waarnemingen van anderen; het feit is dat alles afhangt van den manier waarop eerste zonden en eerste misstappen van het rechte pad, behandeld worden. Als een eerste misstap promptelijk opgevolgd wordt door eene degelijke bekeering (als in het geval van de verloochening van Petrus in het rechthuis van Pilatus), dan eindigt het kwaad. De ziel verkrijgt spoedig hare gezondheid terug, en is vaak wijzer en sterker geworden door hare droevige ondervinding. Doch indien de eerste zonde gevolgd wordt door een tweede, en een derde, en een vierde, zonder eenige boetvaardigheid voor God, dan geraakt het geweten spoedig verdoofd en krachteloos. Indertijd is het toegeschroeid als met een heet ijzer. Dit is het geval met zulke belijdende Christenen, die in zinnelijke ondeugden vallen, of die ontdekt worden in oneerlijke tekortkomingen of schendin-

gen van vertrouwen. Al deze menschen zouden dadelijk, na de eerste overtreding, gemakkelijk gered geweest zijn; doch wanneer die overtreding voorbij is zonder berouw, dan werpen de snelle stroomen hun spoedig over den waterval. Het is verbazend om waartenemen, hoe spoedig de pijn der zonde, zelfs van het geweten eens Christens, geweken is.

1. Het is het ambt van een gezond geweten, niet slechts om waar berouw te toonen, wanneer het kwaad gepleegd is, maar ook om zonde bij voorbaat te ontdekken, en om alarm te geven tot den wil, welke zijn hand aan het roer heeft. De ware rechtvaardige man ontmoet juist zoovele verzoekingen op zijn pad, als de goddelooze, of de afvallige. Het verschil is, dat het geweten van den goeden man, het gevaar ontdekt en het signaal aan den wil geeft, om den vijand "voorbij te sturen." Neen, meer; zulk een geweten rapporteert het gevaar aan God in het gebed, en dan komt dadelijke hulp van den hemel, tot de hand aan het roer, opdagen. Daarom beveelt ons de Meester, om beide te "waken en te bidden."

2. Het oog moet open zijn naar meer dan éene richting. Terwijl een schildwacht gestadig uitziet in den wijk waar hij den vijand verwacht, zoo kan hij overrompeld worden door een hand die van achteren op zijn schouder gelegd wordt, en zich omkeerende, vindt hij de vijand reeds binnen de verschansingen! Hij was wakende, doch in de

verkeerde richting. De duivel is een meester in de krijgskunde. Altijd ontdekt hij welke poort onbewaakt is. Vaak worden we geschokt door het vallen in afschuwelijke zonden, van zekere veel betrouwbare personen; doch niet meer dan de personen zelf, wanneer zij hunne oogen open krijgen om te zien: "vanwaar zij gevallen zijn." De noodlottige fout is van al zulken, dat zij hunne oogen niet open hebben wanneer de eerste verzoeking kwam.

3. Het is altijd onwijs, om een vijand te verachten. Nooit weten we hoevele wapenen hij draagt, totdat hij een marsch heeft gedaan, en begint te vuren. Het garnizoen van Koning Edward viel in slaap in Edinburg's kasteel, omdat zij het onoverwinnelijk beschouwden, en verachteden de kleine troep Schotsche soldaten, die aan het rooven waren beneden de klip. Doch wanneer de dertig mannen van Randolph de steilte hadden beklommen, en de muren besprongen, waren zij meer dan opgewassen voor een geheel garnizoen dat in slaap geraakt was. De eenvoudige reden waarom de Engelschen die nacht niet waakten, was, dat zij dit handvol Hooglanders niet waardig keurden om bewaakt te worden. Gij en ik, geliefde lezer, hebben somtijds onze hardste slagen verkregen van de vijanden, die we te laag schatteden. Onze Heer zelf schatte de vijand niet gering op den berg der verzoeking.

4. Het beste voorbehoedmiddel tegen geeste-

lijke aanvallen en nederlagen, is het gedurig ophouden van de veerkracht van een waar goddelijk karakter, door aanhoudend nabij God te leven. Menigten leven alsof er geen God ware in de wijde wereld. Zij handelen alsof de Meester weg was, en nooit zou wederkomen. "Zalig is de dienstknecht, welken zijn heer, komende, zal vinden alzoo doende." Het is niet alleen de vijand, naar wien we uittezien hebben, maar ook de Heer zelf. Ik weet nooit *wanneer* Hij komen zal om mijn gering werk te onderzoeken, of wanneer Hij komen zal met de bevelen om mijne gereedschappen in het graf te laten vallen. Doch een aanhoudend waakzaam leven van vereeniging en Woord-studie en heilige gemeenschap met Hem, zal ons steeds in gereedheid houden voor "de laatste bazuin." Indien wij dus voor Hem waken, dan zal Hij altijd waken *over ons*, en geen doodelijk gevaar zal ons dan overkomen. Het diende dan niet slechts een plicht, maar ook een genot te zijn van te waken. Want er zijn zoovele ontfermingen gedurig in het gezicht, zoovele gelegenheden om weltedoen, zoovele heerlijke beschouwingen van Gods Voorzienigheid, en zoovele voorsmaken des hemels, dat wij meer verliezen dan we missen kunnen, als wij in slaap vallen op onzen weg naar huis. Kunnen we "niet *een uur* waken met Hem?" Spoedig zal het gedaan zijn.

DE GEDACHTEN-MOLEN.

IEDER onzer draagt in zijn persoon een meer wonderlijk toestel met zich mede, dan menschelijk vernuft ooit uitdacht. Het kan vergeleken worden met een *molen*, welke zonder eenige pauze loopt, of het moest zijn gedurende de onbewuste uren der slaap. De Schepper die deze wonderlijke molen maakte, heeft ons van tarwe en koren voorzien, hetwelk, indien wel gemalen, ons brood verschaft, dat voedt ons, en geeft kracht, en maakt blijde. Doch de verleider is steeds op de wacht om waardeloos kaf of vergiftig onkruid er in te werpen, en wanneer die gemalen en verteerd worden, dan zijn ze noodlottig voor de gezondheid, en kunnen ziekten en dood voortbrengen. Deze wonderlijke molen is het *verstand*—vreeselijk en wonderlijk gemaakt. Vul het met het gouden graan van zuivere en edele gedachten, en het resultaat er van, zal zijn, een leven, hetwelk waardig zal zijn medetenemen naar den rechterstoel. Indien zelfzucht en satan het graan verschaffen, dan zal het resultaat schade, ellende, en verwoesting zijn. Behoedt uw hart-molen met alle naarstigheid en

waakzaamheid; want daaruit zijn de uitgangen des levens. Zooals een mensch in zijn hart denkt, zoo is hij.

Een persoon wordt gekend, door het gezelschap, hetwelk hij er op na houdt. Zoo, de gedachten welke wij binnen in ons herbergen, en welke uit de deur van onze zinnen gaan, beslissen onze karakters. Laat mij slechts weten, welke gedachten uw verstand bezig houden, *wanneer* gij alleen zijt, en dan zal ik bepalen wat soort van persoon gij zijt. Een waar kind van God geeft huisruimte aan zuivere, levende, en heilige gedachten; en gestadig streeft hij om deuren en ramen tegen verkeerde indringers te begrendelen. Hij waakt over zijn gedachten-molen, ten einde de verzoeker te beletten, hem met netels te vullen, of met kiezelsteenen te stremmen.

Aanhoudend denken, beslist of wij Christus dienaren zijn of satans gebonden slaven. Een zinnelijk mensch is slechts een bezoedeld denker. De muren van zijn verstand zijn behangen met wulpsche schilderijen; zijn ziel wordt zelfs een bordeel, en zelfs is het nog geen gemakkelijke taak na de bekeering, om dit huis van onreine verbeeldingen te zuiveren. Gaan eens mans gedachten elken dag over zijn flesch? Dan is hij een drinker, of een dwaas. Het verstand van een vrek is slechts een geldzak. Zal de verstandmolen van een ander man, elke gouden gedachten uit Gods Woord, uit de natuur, en van de werkin-

gen des Heiligen Geestes welkom heeten? Dan, als het zoete, voedende meel van tusschen de rollen van een graanmolen vloeit, zoo ook stroomen de inspireerende woorden en nuttige plannen en goddelijke daden voort, uit het toegewijde hart van zulk een Christen.

Een der voornaamste geestelijke weelderigheid, is het gezelschap van reine, vroolijke, en heilige gedachten. "Ik dacht aan Jezus," zeide de vrome Samuel Rutherford, "totdat elke steen in de muren van mijn gevangenis, scheen gelijk een robijn." We kunnen ons verbeelden, hoe de witte duiven neêrkwamen en fladderden op Johannes Bunyan's ruwe tafel, in zijn kleine gevangenis te Bedford. Geen koning onthaalde zulke koninklijke gasten, als de arme ketellapper, wanneer hij de vensters van zijn ziel naar den hemel opende.

Aan de andere zijde, is er geen grootere plagerij dan om een onrein, zelfzuchtig, of profaan denker te zijn van een hoogen graad. Zulk een man, is "vreeselijk gekweld met een duivel." Uit zulke harten komen voort, kwade gedachten, wraaknemingen, wreedheden, hoererijen, hoogmoed en godslasteringen. Welk een hel reeds, om zulk een hart te hebben! Om zulk een hart in de eeuwigheid meêtenemen, en daar er mede opgesloten te zijn, dat zal de worm zijn die niet sterft, en het vuur dat niet uitgebluscht wordt.

Zegt gij dat gij bemoeielijkt wordt met onreine en bezoedelde gedachten? *Denkt ze* dan niet. Zijt

gij druk bezocht met twijfelingen, en wantrouwen, en ongeloovige gedachten jegens God en Zijne beloften? *Denkt ze* dan niet. Bewaakt den molen en werpt ze uit. Alle gedachten hebben hun kiem. De zekerste weg om eene zonde te dooden, is haar te dooden in het begin. Op het oogenblik dat eene goddelooze gedachte is ontworpen, of in uw verstand is doorgedrongen, *onderdrukt haar dan!* De kleine slang zal spoedig een reuzenslang zijn, welke u zal omwinden en u worgen, gelijk de in fabelen verhaalde Laocoon, in het omhelzen van de zee-monsters.

Hoe belangrijk, is het dan, om elke kiem van reine en hemelsch-geïnspireerde gedachten te koesteren in krachtig leven! Uw geheel geestelijk leven hangt af van de ontvangst en de behandeling welke gij geeft aan elk goed idee in uw ziel geboren, of daar ontwaakt door den Heiligen Geest. Het smoren eener goede gedachte, is vaak een uitblusschen van den Heiligen Geest; het heeft de eeuwige ruïne van millioenen gekost; het kan u rooven van uw hemelsche hoop.

Een wonderlijk toestel, inderdaad, is deze gedachten-molen binnen in ons. We kunnen hem niet te zorgvuldig bewaken. Christus biedt ons Zijn dierbare waarheid aan, om hem te voorzien, Zijn hulp om hem te zuiveren van nietswaardig afval, hetwelk satan er in wil werpen, en Zijne voortbewegende kracht om hem te drijven met alle nuttige en heilige werkzaamheden. De hand des

doods kan dit wonderlijk stuk van Gods handenwerk niet vernietigen; want het is onsterfelijk. Behoedt uw hart, hetwelk altijd bezig, altijd aan verzoeking blootgesteld is, met onophoudende zorg en met gebed; en in den hemel zult ge bevinden, dat *de reinen van hart God zullen zien.*

OM CHRISTUS' WIL.

"OM mijnent wil." Deze drie kleine woorden zijn de toetssteen der liefde. De toepassing van dezen toetssteen begint met de kindsche dagen en eindigt alleen bij het einde des levens. Indien dat kind in moeders armen verstandiglijk spreken kon, zou het zeggen: "Het is om mijnentwil dat een moeders oog slapeloos waakt door de middernachtelijke uren, en dat zij mij in haar armen houdt, totdat zij eindelijk nederstort van vermoeidheid." "Om mijnent wil," erkent met dankbaarheid menig voorspoedig man, dat zijne ouders zich bezuinigden en zich vermoeiden, ten einde boeken te kunnen koopen, en rekeningen der school konden betalen. "Om mijnent wil," wordt het beschuttend huisdak bereidt en de armstoel aan den haard voor lieve oude grootmoeder. Neemt deze drie woorden uit onze taal weg, en gij zult het ouderlijk huis rooven van zijne aangenaamheden, en 't menschelijk leven van sommigen zijner meest edele ingevingen.

Onze goddelijke Meester maakte deze woorden

de tekst van verscheidene Zijner meest indrukkelijke voorschriften. "Die zijn leven zal willen verliezen om Mijnent wil, dezelve zal het behouden." Tot de pas bekeerde Saul van Tarzen kwam de eerste roepstem: "Ik zal hem toonen, hoe veel hij lijden moet om mijnen naam." Gedurig en wederom werden de eerste discipelen bevolen om hun kruis manmoediglijk te dragen om Christus' wil. Christus kwam in deze wereld om ons zalig te maken van onze zonden, en voornamelijk om ons zalig te maken van de afschuwelijke en vervloekte zonde van eigenlievendheid. De eenige beweegreden welke de kracht heeft, ons uit onszelven opteheffen, en het leven te verheffen tot deszelfs hoogste en heiligste gedaante, is harteliefde tot een gekruisten Zaligmaker. "Mij meer liefhebben dan huizen of landerijen, of vrouwen, of kinderen," is de eerste conditie van discipelschap. Geen ziel is waarlijk bekeerd totdat zij zich ontdoet van alle zelfgerechtigheid en Jezus Christus aanneemt als de eenige grond van zaligheid. Bekeering meent dat men zichzelven heeft verwoest, en dat men den sleutel van het hart aan den overwinnenden Zaligmaker heeft overgegeven. Hierna schrijft het op haar banier: "Om Christus' wil." De kortste en meest bevattelijke belijdenis des geloofs, die eenig Christen kan samenstellen, is omtrent in deze woorden: "Het is het werk van Christus om mij te redden; het is mijn werk om Christus te dienen."

De Meester veroorlooft nimmer dat de voornaamste toets van loyaliteit jegens Hem, slechts eene gemoedsbeweging zou zijn, hoe innig ook. Het was eene practische toets. "Indien gij mij liefhebt, *bewaart Mijne geboden.*" Schrijf deze beslissende woorden op de muren van elk bidvertrek, ten einde de grootspraak en de samenraapsels, waaraan vele luidruchtige belijders zich gewennen, veroordeeld wordt, terwijl hunne eerlijke schulden onbetaald blijven en hunne eigene kinderen spotten over het vroom bedrog. Het gaat hier niet over hoevele beloften wij maken, maar hoevele bevelen wij gehoorzamen; het is niet gelegen in de hoeveelheid van tranen welke wij schreien, maar hoevele zonden welke wij nalaten; het gaat hier niet over hoevele sacramenten welke wij waarnemen, maar hoevele daden wij doen voor de zaak des Heeren, welke de oprechtheid of echtheid van ons Christendom beslissen.

Er zijn wel duizend toepassingen van dit beginsel van zelfverloochening om Christus' wil. De oude waardige Paulus had dit voor zijne aandacht, toen hij schreef: "Het is goed geen vleesch te eten, noch wijn te drinken, noch iets, waaraan uw broeder zich stoot, of geërgerd wordt, of waarin hij zwak is." Een Christen is gehouden om de belangen van andere zielen, die in gevaar zijn, te behartigen, en dus alle verzoekingen, welke hun op verkeerde paden zouden kunnen leiden, moet hij vermeiden. Te leven voor Christus is het zoetste

en heiligste leven; te leven voor zichzelven, is het allerjammerlijkst leven. Elk kruis wordt verandert in een kroon, elke last wordt een zegen, elke opoffering wordt heilig en verheven, op het oogenblik dat onzen Heer en Zaligmaker er op schrijft: "*Om Mijnentwil.*"

TOEWIJDING.

IN het eerste boek der Kronijken vinden we deze woorden: "En wie is er willig, heden zijne hand den Heere te vullen?" Koning David stelde deze vraag aan het volk Israëls voor, toen hij het edel plan vormde, om Jehova een prachtigen tempel te bouwen. Hij vroeg om bijdragen van geld en arbeid. Niemand was echter gedwongen, voor het een, noch het ander; elke gift moest uit eigen beweging en vrijwillig geofferd worden. Het was dezelfde gedachte welke Paulus bezielde, wanneer hij ons vermaant: "En al wat gij doet, doet dat van harte als den Heere." De overmeesterende liefde van Christus in de ziel maakt zwaren arbeid licht, en onaangename verrichtingen aangenaam, en opofferingen, getroost zij zich blijmoedig en vaardig. "Gedompeld in den atmosfeer van liefde, zal de flauwe vlam van gehoorzaamheid helderder branden, gelijk een lamp geplaatst in eene ruimte, waarin zich zuivere zuurstof bevindt."

Toewijding—hoe het woord ook verkeerd gebezigd moge worden—recht gevoeld en beoefend, is

het de innerlijke toestand van een gezond, heilig en genotvolle vroomheid. God heeft een souverein recht op ons; in elke zoete ademhaling van Zijn zuivere lucht; in elk voorwerp van schoonheid welke onze oogen aanschouwen; in elken regel van Zijn dierbaar Woord; in elke schrede van Zijne Voorzienigheids-zorg; in elke blijdschap des harten bij het verzoendeksel; in elke belofte vervuld en genade verzegeld, ontdekken wij eene nieuwe verplichting om des Heeren te zijn. "Gij zijt uws zelfs niet; gij zijt duur gekocht;" deze heilige en teedere woorden verzegelen den eisch van onzen gekruisten Meester. Christus voor mij, en ik voor Christus, is de hartsader van eerlijke zelftoewijding.

Om wat waard te zijn, moet men beginnen met het *hart*. De geheele ondeelbare ziel moet aan Hem gewijd zijn, die stierf om de ziel te verlossen. Christus is niet tevreden met een gedeelte. Hij verlangt volkomene overgave van den wil, de vermogens, en de toegenegenheden. Een honderd halve Christenen kunnen geen enkele geheele Christen maken. Hoe meer hart er is, in onzen godsdienst, hoe meer blijdschap, kracht, en overwinning zal er zijn. Niemand slaagt in datgene wat hij met weerzin onderneemt; mannen van succes zijn altijd geweest, gelijk Paulus, mannen van één idee. "Eén ding doe ik;" "want het leven is mij Christus." De wetenschap der sterren was Isaac Newton's ideaal. Hij wachtte bij de

posten van hare deuren, totdat zij hem leerden hoe de aardbol te wegen. De groote sterke Schotsche ziel van Livingston was reeds onder de heidenen van het Duister Werelddeel, eer hij zich er heen begaf, voor het martelaarschap. Hoe meer gij uw hart aan Jezus geeft, hoe meer ook Jezus u geven wil van Zichzelf.

In het lezen van de geschiedenissen van velen der meest levendige en heldere Christenen, zullen wij opmerken dat zij van stonde aan, in een heilig, oprecht verbond van zelf-toewijding traden.

Zij openbaarden zich in hunne toewijding tot God, zoo niet in dezelfde bewoordingen, dan toch in gelijken geest: "O, God en Vader, die de harten doorzoekt, Gij hebt een recht op mij, als mijn Schepper en Onderhouder, omdat Gij ook uw Zoon gegeven hebt als mijn Zaligmaker. Ik dank U dat het eeuwige leven mij aangeboden is door Zijnen zoendood, dat de Heilige Geest mijn hart tot U getrokken heeft, en dat gij mij geroepen hebt tot Uwen zaligen dienst. Moge de Heere Jezus Christus in mijn hart wonen door Zijnen Geest, en mij reinigen en mij vervullen tot al de volheid Gods! Aan U wijd ik mijn hart, mijn lichaam, mijn tijd, mijne bezitting, mijn invloed, mijn persoon, en alles wat ik hoop te hebben in deze wereld of in de toekomende. Leer mij hoe U te dienen, en moge ik nooit vermoeid worden in het doen van Uwen heiligen wil. Laat Uw Woord in mij blijven in alle wijsheid, en laat uwe genade

altijd voor mij genoeg zijn. Doe mij volhardend zijn in geloof, volmaakt in de liefde, en overvloedig in arbeid; en wanneer dit arme hart op aarde niet meer zal kloppen, verleen mij dan genadiglijk eene toegang als een geredde zondaar in die hoogere, heiliger dienst in Uw hemelsch Koninkrijk—om Jezus' wil."

Die zoo in oprechte nederigheid, deze toewijding van zichzelf tot God gemaakt heeft, heeft eene belangrijke aanvang gemaakt tot een gezond en genotvol Christelijk leven. Wanneer het hart aan Christus is gegeven, zonder eenige achterhoudendheid of kansberekening, dan zullen alle andere dingen zekerlijk wel volgen. "Heiligheid des Heeren," zal dan gedrukt zijn op zijn waar, even als een koopman op zijn waar, een handelszegel drukt. Vragen als deze, zullen volgen: Welk werk zal ik ondernemen, hoeveel tijd zal ik er aan geven, en hoeveel geld zal ik geven? zullen door een consciëntie waarvan Christus koning is, beantwoord worden. *Christus zal het beste krijgen.* De eerste vruchten zullen niet opgesloten worden in de koornschuur, en ook het vetste schaap zal niet geslacht worden voor den tafel van Zelfzucht. De geheele week zal dan niet uitsluitend voor handel of huiselijke plichten gebruikt worden; men zal niet slechts tien minuten haastig nemen, voor afzonderlijk gebed, noch zal men een slaperig uur met weerzin geven aan eene godsdienstige vergadering. Als er een zeer verstandig zoon in het huis-

gezin is, dan zal de eerste gedachte niet zijn om hem in de loopbaan te brengen van rijkdom of roem, of hooge rang in de wereld, maar deze andere gedachte: Zou deze tong en dit brein niet voor Jezus Christus gebruikt kunnen worden in het verkondigen van Zijn heerlijk evangelie? Sommigen onzer evangelie-dienaren zullen in den hemel hunne godzalige moeders danken, dat zij van hunne kindschheid af aan, begeerde hen aftezonderen voor deze "hooge roeping." Wel is waar, zijn er vele andere wegen, waarin een mensch God kan dienen buiten den predikstoel; doch Jezus Christus behoorde de "keur" in onze lagere en hoogere scholen te hebben, benevens die van onze huisgezinnen. Nooit heeft een jongeling of jonge dochter, die zich aan het werk wijdde, om zielen te redden, en om hunne medemenschen Godwaarts te leiden, er berouw van gehad.

De vraag: "Waar zal ik een veld vinden van arbeid voor Christus?" moet men bepalen door eene andere overweging: "Waar ben ik het best geschikt voor? en waar ben ik het meest noodig?" Mary Lyon's voorschrift aan hare scholieren te Mt. Holyoke was een Paulus waardig: "Jonge dames, in het kiezen van uwe plaats van arbeid, *gaat waar niemand anders is gewillig te gaan.*" Het motto van Abraham Lincoln, was gelijk bijna aan die der Heilige Schrift: "Met haat tegen niemand, met liefde jegens allen."

Het moet aan een biddend en verlicht geweten

overgelaten worden, wat het bedrag onzer gaven zal zijn, dat men toewijden zal aan liefdadige doeleinden. Indien Christus het boek der rekeningen en den sleutel der beurs heeft, dan zal Hij Zijn behoorlijk deel verkrijgen. Doch geen enkele dollar behoorde er aan liefdadigheid gegeven te worden, welke voor eerlijke schuld vereischt wordt. "Zijt niemand iets schuldig, dan elkander liefte-hebben," is een goddelijken regel, welker eisch zoo bindend is, als de eisch van Gods schatkist. Het voorschrift des bijbels is, dat ieder zou geven, naarmate God hem welvaren gaf, met andere woorden, naardat hij middelen heeft. Dit brengt de penning der arme weduwe op gelijken voet met de millioenen des rijken. Stelselmatig geven is de beste wijze om gelden toetewijden—juist als de rivier. De Nijl geeft alle jaren zooveel water, en juist zooveel grond en rijst-oogst. Evenwel, goede vrienden, nadat gij en ik onszelven en alle onze bezittingen, hebben toegewijd, dan zullen we nochtans onzen Heer in den hemel ontmoeten als *arme schuldenaars*.

MEER OVERVLOEDIG LEVEN.

MIJ is een arm model van een Christen, die tevreden is van daag niet beter te zijn dan hij gisteren was. Om slechts te leven is niet genoeg. Jezus heeft beloofd aan alle Zijne bloedgekochte discipelen dat zij het leven "*meer overvloedig*" zouden hebben. Wij geven aan onboetvaardige zondaren of aan zoekende zielen heerlijke beloften weg, welke behooren aan ware geloovigen. "Een nieuw hart zal ik u geven; een nieuwen geest in het binnenste van u." Zulke beloften reiken verder dan de onderzoekings-zalen; zij zijn voor alledaagsch gebruik bestemd, door ons die Christenen zijn. Wij hebben behoefte aan een nieuw hart keer op keer, juist als onze aangezichten gedurig gewasschen moeten worden, en onze lichamen gedurig gevoed moeten worden. Christus is een onuitputtelijk fontein-hoofd van leven, en het hangt van onszelven af, hoeveel van dit goddelijk leven in onze zielen zal stroomen.

1. Een der kenteekenen van vermeerderd leven van Christus in de ziel, is *kracht*. Ik heb een boom in mijn erf, welke veel beloofde in Mei, doch

die in Augustus slechts een handvol vruchten gaf. In het voorjaar wierp hij zijne schoone witte bloesems af, en die benamen bijna al zijne krachten. Rondom den boom graafde ik, en strooide rondom hem vruchtbare stoffen, en nu verschaft hij een groote mand vol met heerlijke peren. Zoo handelt onzen Meester vaak met ons. Hij plaatst in ons pad de ploeg van scherpe beproevingen, die de wortelen en het ongedierte van zonden, die ons zoo lichtelijk omringen, uitroeien. En met de beproevingen komen de versterkende genademiddelen. Wanneer iemands lichaamsstelsel in een zwakken toestand gekomen is, dan kan hij gemakkelijk met eene koorts bevangen worden, welke in omloop is. Zoo is ook een geestelijk leven laag gedaald, hetwelk wereldsgezindheid ademt, en gierigheid en vitzucht, en andere scherpe aanvallen van zinnelijke lusten. Met een zieke ziel, juist als met een ziek lichaam, is het vaak raadselachtig, of er wel genoeg levenskracht van binnen is, om de kwaal te doen verwijderen. "Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude," zeide Jezus tot Simon Petrus. De toestand van Petrus was hachelijk; ware het niet geweest voor verleende genade, dan zou die vreeselijke aanval in de zaal van Pilatus een einde aan den armen Petrus gemaakt hebben. Toen hij nu de meer overvloedige kracht van Christus' Geest ontving, ging hij henen onschadelijk door tienvoudig grooter gevaren. Waarom zou eenig Christen ternauwernood ademhalen, wanneer

hij behoorde "bekrachtigd te worden met alle kracht, naar den inwendigen mensch, naar de sterkte zijner heerlijkheid" van Christus Jezus? Hoe meer kracht wij begeeren, hoe meer wij zullen ontvangen, en hoe meer wij ontvangen, hoe meer wij instaat zullen zijn om te ontvangen.

2. Een tweede kenteeken van vermeerderd leven is eene vermeerdering des *geloofs*. Een klein geloof kan molshoopen verzetten; een sterk geloof kan bergen verzetten. De oorzaak, van de moeielijkheid om de zware bestrijdingen te doorstaan, en die zware vrachten opteligten, is de zwakheid van onzen greep op God. Dit is de reden waarom sommige ouders en onderwijzers geen indruk teweegbrengen op de jeugdige harten hun toebetrouwd; en vele leeraars oogsten niets om dezelfde reden. "U geschiede naar uw *geloof*." Dat is Christus' wijze van rekenen. Mr. Spurgeon verhaalt ons van een ernstige, onbeschroomde prediker, die naar een landstreek ging, waar slechtheid overvloedig heerschte. In een zijner eerste leerredenen zeide hij: "Nu moogt gij kronkelen en spotten zoo veel als gij wilt, maar ik zeg u, dat eer er twaalf maanden voorbij zijn gegaan, zullen er honderden van u bekeerd zijn. Ik heb den Heere om dit gevraagd, en Hij zal het mij geven." En de Heer gaf hem waar hij naar uitzag, en voor arbeidde; nog binnen een jaar waren er zes honderd bekeerd. Geloof, duidt aan de worstelende vereeniging van de ziel met den Almachtigen Ver-

losser. Hoe nader de verbinding, hoe meer de kracht invloeit. Een stroom van electriciteit gezonden door een groote magneet, stelt hem instaat om een gewicht van duizenden ponden te dragen; doch houdt de stroom op, dan zal het gewicht dadelijk vallen. Hoe meer overvloedig ons geloof is, des te overvloediger zal het invloeien van Christus zijn. Het geheim van Paulus was juist dit: "Niet ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen dat ik leef, dat leef ik door het *geloof* des Zoons van God."

3. Indien Christus in ons meer overvloedig is, dan zal er ook een groote invloeiing van blijdschap zijn. Niemand van ons is zoo gelukkig als hij of zij wezen kon. Sommige Christenen dragen zulk een droevig gelaat en neerslachtige atmosfeer bij zich, dat als zij het zouden wagen om een vriend uittenoodigen tot Christus, het antwoord wel wezen kon: "Neen, ik dank u. Ik heb moeiten van mijn eigen genoeg, zonder er meer aan toetevoegen van zulk een verlatene godsdienst als de uwe." Zulke Christenen bedriegen zichzelvèn in zake hun eerstgeboorterecht. Jezus verzekert ons dat Zijne blijdschap in ons mag blijven, en dat onze blijdschap zou vervuld zijn. Verrukkingen worden niet altijd verleend, zelfs niet aan de meest ervaren discipel. Doch een gezonde man zal met genot een rijpen perzik eten; eene liefhebbende vrouw verblijdt zich in de kus van haren echtgenoot; en zoo moet er wel iets verkeerds zijn met een man of vrouw, die voorgeven dat zij zich voeden aan

Christus en de wil van Christus doen, en nochtans er geen genot in vinden. Hoe kunnen we Jezus in onze zielen hebben, en toch geene blijdschap gevoelen? Gij kunt zoowel een groote vogelkooi bedenken vol van kanaries, en goudvinken, en leeuwrikken, welke zoo stil zou zijn als het graf. Blijdschap is liefde, ziende op hare schatten. Hoe rijker wij worden in de tegenwoordigheid van Christus, en de verwachting van met Hem voor eeuwig te wonen, hoe meer beijveren wij ons in goed te doen aan anderen, en in het behoud van zielen, desterijker zal onze kist met juweelen toegerust zijn. Wanneer een persoon tot mij zegt: "Ik geniet mijne godsdienst niet," dan is het antwoord naar behooren: dan kunt gij geen godsdienst genoeg hebben om te genieten. Verkrijgt meer van Christus, en "Hij zal in uw ziel zonneschijn, en in uw mond een lied leggen."

4. Een ander kenteeken van vermeerderd leven, is eene toeneming in het bestrijden der zonde en eene verlevendiging van het *geweten* in de dagelijksche handelingen. Een van de meest beklagenswaardige gebreken, in te veel kerkleden, is het gemis van eene gevoelige, gezonde consciëntie. "Zalig zijn zij die hongeren en dorsten naar de *gerechtigheid*," zeide onzen Heer. Wij praten over deze broeder, of van die als "zwak;" doch op het gebied der zedekunde is zwak te zijn, slecht te zijn. Het zijn juist deze zwakke belijders, die den naam der Christenheid schande aandoen. In de biduren

mogen godsdienstige aandoeningen helder branden, maar evenals een kaarslicht spoedig is uitgebluscht, als het in aanraking komt met de open lucht, zoo ook met hunne aandoeningen; een sterke wind van verzoeking verdrijft ze spoedig. Dr. Hodge zeide van een zeker voornaam Christen: "Hij was niet alleen vroom, maar hij was *goed*." Dat was eene rechte onderscheiding. Indien de Heere Jezus in onze harten meer overvloedig woonde, dan zou het zedelijk gevoel meer levendig zijn, het hart zou reiner zijn, en in die heilige atmosfeer kunnen bedrog en leugentaal, woeker en onrecht geen ademhalen. Wanneer vragen ontstaan van goed en kwaad, dan zullen wij Christus de beslissende stem laten hebben. Ons dagelijksch gedrag als een geheel, zal in de ware richting zijn, omdat wij het roer in handen geven aan Hem, bij wien geene verandering is, of schaduw van omkeering.

Zijn al deze genadegaven van geloof, kracht, blijdschap, liefde en practische godsvrucht verkrijgbaar? Zekerlijk. De boom daar ginds, is overvloedig in vruchtbaarheid geworden in bloesems en kiemen van vrucht, door slechts de levendige sappen tot zich te trekken in den stam en de takken. Evenzoo, als gij Christus ongehinderd laat vloeien in uwen wil en uwe genegenheden, dan zult gij ook niet ledig en onvruchtbaar zijn, maar *overvloedig* in het werk des Heeren. Neem een leven van *overvloed* met u mede in den hemel.

VOORUITBETAALDE GEBEDEN.

NIET lang geleden kwam deze uitdrukking onder mijnen aandacht; en terwijl zij open is voor kritiek, zoo stelt zij eene levendige, belangrijke waarheid voor, eene waarheid, welke tegelijkertijd, vele goede menschen miskennen, en daarom zijn hunne gebeden ongezegend en onvruchtbaar. Als wij verwachten zullen dat een brief zijne bestemming bereiken zal, dan *betalen wij het postgeld vooraf;* indien we hem niet genoeg van waarde rekenen, om er een twee-cent zegel op te doen, dan wordt het geschrift weggelegd in het kantoor, waar brieven verzameld worden, die niet besteld kunnen worden. Het is wel een beklagenswaardig feit, dat er ook een kantoor is, waar *zulke gebeden* komen; en het getal van gebeden is bijna ontelbaar die derwaarts gaan, en dus niet het oor bereiken van een oneindig God.

Alle dingen van waarde zijn kostbaar. Wat wij "*vrije* zaligheid" noemen, dat kostte de Zoon van God al de vernederingen van Zijne aardsche zending, en al de angsten van Gethsemané en Golgotha. Ook kan geen zondaar het heil van de

verzoening van Christus bekomen, tenzij hij persoonlijke gehoorzaamheid bewijst aan den Zaligmaker. Onze Heer wikkelde een zeer diepe en practische waarheid in de gelijkenis van den man, die den "schat in den akker verborgen," begeerde te bezitten, en die gaarne alles verkocht wat hij had en heenging om dien akker te *koopen*. Niemand kan de zaligheid van zijne ziel verzekeren, tenzij hij gewillig is dien prijs te betalen, welke God vereischt; die prijs is de verloochening van de meest geliefkoosde zonden, en de overgave van het hart en leven aan Jezus Christus. Dit is het punt hetwelk millioenen uit den hemel houdt. Het belemmerde Felix en Agrippa integaan, en alle anderen die onwillig waren om zich aan Gods termen te onderwerpen. "Gij moet uw flesch opgeven, of uwe ziel opgeven," zeide een plat-sprekenden prediker tot een man in zijne onderzoekings-kamer. De arme slaaf van den drank aarzelde, en ging daarop weg, zich klemmende aan zijne karaf! De beslissende strijd voor de zaligheid, wordt gewoonlijk gestreden over de geliefkoosde zonden; want de Meester heeft het gezegd, dat tenzij iemand *zichzelven verloochent*, en zijn kruis opneemt, hij kan geen discipel van Hem zijn.

Op een groot deel onzer gebeden, moet hetzelfde beginsel toegepast worden. Alle dingen van waarde kosten iets, en gebeden tot God zijn geene uitzonderingen op den regel. 't Gebed is eene handeling, waarin twee personen betrokken zijn—de

menschelijke vrager, en de goddelijke gever van zegeningen. Alle Gods beloften hebben hunne conditiën; wij moeten die conditiën inwilligen, anders kunnen we de zegeningen, welke aan de beloften verbonden zijn, niet verwachten. Geen boer is zulk een idioot, dat hij zijn ploeg niet zou gebruiken, en geen zaad zaaien, al heeft God in 't algemeen beloofd dat zaaiing en oogst niet zou ophouden. Hij verwacht geen oogst van tarwe, zonder het zijne er aan toetedoen. En zoo hij doet eerst wat hij kan, en dan kan hij redelijk vragen aan den God der natuur, dat Hij hem een oogst zal geven. In 't bidden moeten wij ons aandeel nemen, als wij verwachten zullen dat de Oneindige Gever Zijn aandeel zal doen. Het is billijk en redelijk, dat wij allen ons uiterste best doen in de verhooring van onze eigene gebeden.

Op eene Zendings-vergadering werd een zeer waardig leeraar gevraagd om een gebed te doen. Hij stond stil en begon in zijn zak te tasten. "Vader A. . . ., (fluisterde iemand in zijn oor), zij willen hebben dat gij bidden zult." "Ja, ja," antwoordde de wijze oude man, "doch ik kan niet bidden, totdat ik iets gegeven heb." Niet voor en aleer hij zijn aandeel gegeven had voor de zending, kon hij met een oprecht geweten de Koning des Hemels smeeken, dat het evangelie een wijde vlucht en invloed mocht hebben. De oude man bereidde zich dus eerst voor het gebed. Wanneer de Christelijke Kerken van deze eeuw bidden,

"Uw Koninkrijk kome!" en dan slechts (over de geheele wereld) tien millioen dollars opofferen aan de Buitenlandsche Zending, dan gelijkt het wel wat op eene ernstige grap. In zooverre als Gods volk gewillig zijn, om nevens hunne gebeden, hunne talenten en hun geld, en hun arbeid te geven, in zooverre zijn hunne gebeden verhoord. God heeft geen zegeningen voor gierige beurzen. Een groot deel van de "redenen der lippen" in de bidvergaderingen is slechts praten, en dat leidt tot gebrek.

Wat waar is van geldelijke opofferingen, als bewijzen van oprechtheid, is evenzeer waar van persoonlijke pogingen. Vaak zeg ik tot mijzelven, wanneer ik luister naar de aanvragen van gebed voor de bekeering van een huisvader, of een zoon, of een Zondagsschool-scholier: "Hoeveel *doet* die persoon zelf voor de bekeering van dien echtgenoot, of dat kind, of dien scholier?" De Christen vrouw betaalt haar eigen gebed vooruit, wanneer zij haar best doet, om hare dagelijksche godsdienst voor haren man aantrekkelijk te maken. Zij werkt dan saâm met den Heiligen Geest—niet tegen Hem. Eene edele vrouw in mijne gemeente, was het instrument in de bekeering van haar geheele bijbelklas; zij betaalde hare gebeden vooruit, door de meest minzame persoonlijke pogingen voor hunne zaligheid. God blijft nimmer in gebreke; doch Hij eischt dat wij ons geloof door onze werken zullen toonen, en dat wij nooit om een zegen zou-

den vragen, wanneer wij niet gereed zijn er voor te werken. Veel van het vroom gepraat in biduren om eene "verlevendiging," komt tot niets, omdat de persoon die de ledige formule uitspreekt, *zichzelf niet verlevendigen* gaat. Hij geeft voor, den Almachtigen te vragen, om te doen, waarvoor hij zelf geen vinger oplichten wil; zulk gebed is eene strenge zelfverloochening. Laat er ons allen voor zorgen, dat onze eigene gebeden toch niet in het oordeel tegen ons zullen getuigen.

Echte, ernstige, zelfverloochenende, en krachtige gebeden worden altijd vooruitbetaald. Zulk een bidder is gewillig om eene offerande te maken, ten einde de zegeningen die hij zoekt, zich te verzekeren. Als tijd, of geld, of arbeid, of boetvaardig verzaken van zonde, of eenige andere conditie vereischt wordt, dan wordt die conditie blijmoedig uitgevoerd. In het kort—elk gebed mogen we zeggen wordt vooruitbetaald, voor welker vervulling, wat het dan ook kosten moge, wij gereed zijn, om medetewerken met den Goddelijken Geest.

Eens Christens' Schragende Kracht.

De Apostel Jakobus was een gezond Christen. Er is eene overlevering dat hij bad totdat zijne knieën zoo hard waren als de knieën van een kameel, en dat het goede volk in Jeruzalem met elkaar wedijverde in het aanraken van den zoom van zijn kleed. Uit Jeruzalem zond hij een brief naar zijne verstrooide broederen, welken inhoud luidt gelijk de dagorde van een veldmaarschalk; en de eerste volzinnen hebben den klank van een hoorn. "Heil, Broeders!" roept hij uit, "acht het voor groote vreugde, wanneer gij in velerlei verzoekingen valt, wetende dat de beproeving uws geloofs lijdzaamheid werkt. En de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk." Het Grieksche woord "lijdzaamheid," beteekent letterlijk *schraging;* vervolgens beteekende het volhardend verduren, hetzij dan in werkelijke oefening, of onder pijnlijk lijden. Het is de *schragende kracht* van den roeier in eene bootvaart, van den krijgsman in een fellen oorlogs-strijd, en van den lastdrager die gebogen gaat door een zwaren last.

Geduld, hetwelk een der schoonste sieraden is van een Christen, wordt vaak verkleind tot een ongevoelige onderwerping, gelijk aan dat van een wilde, die gemarteld wordt op den brandstapel. Wat met sommige menschen voor geduld doorgaat, is eigenlijk eene ongevoeligheid van hart. Onder zware beproevingen zijn de teedere gevoelens zoo hard geworden als de handen van een smidsgezel, welke door het hanteeren van heet ijzer eeltachtig geworden zijn. Eene weduwe, die na den dood van haren man, twee kinderen verloor, zeide tot haar leeraar: "Die eerste droefheid veroorzaakte zulk eene groote gaping in mijn hart, dat het voor alle verdere indrukken onvatbaar geweest is sinds dien tijd."

Voor lijden had onzen Heer een scherp gevoel; maar hoe onwankelmoedig verdroeg hij ook de sterke spanning in Zijn handelen met zieken, de bijgeloovigen en de ondankbaren! Hoewel Hij geen woning had, klaagde Hij niet; in weerwil van de kwellingen van Zijne ongeleerde discipelen en bittere tegenstanders, zoo verloor Hij Zijn humeur niet; de meest helsche aanvallen van Zijne vervolgers, persten nog geen woord van gemurmel van Zijne lippen. Zijn stilzwijgen was als zoodanig verhevener dan de uitingen van eenig ander mensch. Aan het einde van Zijn vernederend leven, laat Hij slechts een handvol van erkende volgelingen na, gerustelijk verzekerd zijnde, dat uit die kleine kring van discipelen het Christen-

dom ontstaan zou, dat de aarde nog zou beheerschen!

Lijdzaamheid had haar volmaakt werk met Hem. Zij is in een goed ontwikkeld godsdienstig leven een der beste Christelijke kenmerken.

Ik heb in deze drukke stad, voor meer dan dertig jaren, de loopbaan van duizenden jonge menschen gadegeslagen, en ik heb opgemerkt dat er een groot verschil ligt tusschen de voorspoedigen en die in gebreke blijven, op dat eene punt van *schragende kracht*.

Voortdurende voorspoed wordt dikwijls meer verkregen door aantehouden, dan door een plotselingen stoot, hoe schitterend ook. De gemakkelijk ontmoedigden, die zich achterwaarts laten duwen door een strootje, verschuilen zich altijd in de achterhoede, om te vergaan, of om weggedragen te worden op den draagbank van liefde. Zij, die den eenvoudigen stelregel van Abraham Lincoln "toetasten," verstaan en beoefend hebben, hebben de degelijkste voorspoed verkregen. Het was de eerlijke roem van een voornaam man in New York, dat hij de eerste dollar met het neerhameren en leggen van straatsteenen verdiend had, en dat hij die dollar uitkeerde aan de kapitein van een sloep, die hem als een arme jongen naar de stad gebracht had.

Schragende kracht; zij is onmisbaar in alle aardsche bedrijven, maar niet minder in het geestelijk leven. Voornamelijk in tijden van verlevendiging,

komen er bij groepen jonge bekeerlingen in onze kerken. Velen, echter, vallen in de noodlottige misleiding, dat het voornaamste werk dan gedaan is; terwijl het slechts begonnen is. Zij hebben zich voor Christus ingeschreven; zij hebben, als ware veranderden, de eerste strijd gewonnen. Evenwel, de levens-veldtocht is nog voor hun. Het zwaarste vechten, mijn jeugdige broeder, zal niet plaats hebben met de vijandige krachten in eene booze wereld, maar met *uzelven.* Moed wordt vereischt, om de smaadheden van spotters te weerstaan. De sterke ankerplaats van goddelijk beginsel is noodig om de onderstroomen van verzoeking te weerstaan. Doch het beheer over uzelven is de groote heldendaad. Om het humeur in volmaakt beheer te hebben; om de lage driften onderdrukt te houden; om uwe krachten en doeleinden zuiver en recht te houden tot het eene doel van dienen, gehoorzamen, en Jezus te eeren—dit is het geheim van een sterk Christelijk leven. De herziende vertaling van het Nieuwe Testament, brengt dit idee zoo schoon te voorschijn in den tekst: "In uwe *lijdzaamheid* zult ge uwe zielen gewinnen." Voor en aleer gij dus de ziel van iemand anders voor Christus kunt winnen, moet ge uwe eigene ziel "*gewinnen.*" Dit kan alleen totstandkomen door volhardend strijden met de zonde, door geheel uwe zwakheid te voegen bij de almachtige kracht van uwen Heiland. Het meesterschap van Christus over u, zal u instaat stellen uzelven te beheerschen.

De Apostel Paulus liet zich niet voorstaan dat hij een volmaakt man was; evenwel bezat hij eene verbazende schragende kracht. "Ik bedwing mijn lichaam," roept hij uit. Als een vuistvechter, in een scherp gevecht, onderdrukte hij gedurig met gestadige en zware slagen zijne zondige neigingen en lusten. Op het oogenblik dat een Christen zijn vleeschelijke natuur over hem de overhand laat krijgen, is hij overwonnen. Ook kan hij de "oude mensch" van zonde niet naar beneden houden, tenzij hij vasthoudt aan Christus, en bij Hem is gehouden. Laat ieder die jong bekeerd is, zorgvuldig en eerlijk de kosten overrekenen van een krachtig, gelukkig Christelijk leven; het behoeft hem niet te ontmoedigen of te ontstellen; nochtans zal hij vrij zeker en spoedig een deserteur worden, tenzij hij zichzelf uitrust voor een levensveldtocht onder den Kapitein van zijne zaligheid.

Ongeduld is de heerschende zonde van onzen tijd; ongeduld om spoedig rijk te worden, ongeduld onder beteugeling, ongeduld met langzame en degelijke vooruitgangen. Het karakter eens Christens kan niet meer volmaakt zijn in een dag, dan een der standbeelden van Thorwaldsen. Gij moet lijdzaamheid leeren door sommige scherpe teleurstellingen. Gij hebt nog het eerste geheim van welbehagelijke gebeden niet geleerd, als gij nog niet geleerd hebt om in "stilheid te *wachten* op den Heer." Tot het verkrijgen van onze begeerten, kunnen we onzen Hemelsche Vader niet

schelden noch plagen. Geduldig bidden is krachtig bidden. Als gij op de school van Christus gekomen zijt, onderwerp u dan aan Zijne lessen en voorschriften; eene er van is—"Niet als ik wil, maar gelijk Gij wilt."

Deze deugd van vasthouden is absoluut noodzakelijk voor een gelukkig Christelijk werk. Menig vrijwilliger, valt af van den rei van onze Zondagsschool-onderwijzers, en menig Zendingswerker laat alle arbeid varen, zoodra de nieuwigheid er van af is! Vele evangelie-dienaren zijn er, die bedelen om bevrijding van "*moeielijke* arbeidsvelden;" sommigen hunner zijn klaar om wegtegaan, juist wanneer God gereed kan zijn om een regen te zenden, welke het zaad dat zij gezaaid hebben, zal doen ontkiemen! Teveel van den Christelijken arbeid in ons land verricht eindigt in eene krampachtige aandrift van enthusiasme. "Weldoen" komt tot niets, tenzij er een "volharden in lijdzaamheid" in is. Broeders, laat ons gedenken dat Christelijke lijdzaamheid niet slechts is een wachten op God, het is ook een gestadig werken voor God. *Christus in ons, is de eenige schragende kracht.* De soldaat behaalt de overwinning, die weerstand biedt tot den laatsten kogel! En zij die hierboven zijn, die met witte kleederen bekleedt zijn, zijn zij, die "uit de groote verdrukking komen." "Hier is de *lijdzaamheid* der heiligen; hier zijn zij die de geboden van God bewaard hebben en het geloof van Jezus!"

HELDERE CHRISTENEN.

DE huizen van de inwoners van Palestina in oude tijden, werden niet door kaarsen verlicht; daarom is de vertaling van het vijftiende vers van het vijfde hoofdstuk van Mattheus niet geheel juist. In het huis van de armste boer bevondt zich een lamp. Een kleine kop of een ander voorwerp werd met olie gevuld, een stuk van een linnen lor of pit werd er ingestoken, en het eenvoudig werktuig werd op een voetstuk van een lamp geplaatst. Om het onder een rustbed te plaatsen, of het te verbergen onder een koornmaat, zou dwaasheid zijn. In de bergrede van onzen Heer, zinspeelt Hij op de welbekende lamp in elke woning, en daarop zeide Hij tot Zijne volgelingen: "Laat uw licht alzoo schijnen voor de menschen." Dit is de wijze waarop ieder Christen behoorde verlicht te zijn. Het woord "alzoo" slaat terug op het voorgaande vers. De motieve zoo te doen, volgt dan, namelijk: "dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader die in de hemelen is, verheerlijken." Niet slechts voor uitwendige ver-

tooning of zelfverheerlijking, moesten zij hunne godsdienst tentoonspreiden; noch verbergen door luiheid of lafhartigheid.

De schreeuwende behoefte der tijden is voor meer *heldere Christenen.* Er zijn vrij wat te veel kerkleden die voor een kleinen tijd zijn verlicht, wellicht gedurende de hitte van een verlevendigings-tijdperk; en die daarop òf het licht wegsmokkelde in een duistere lantaarn, òf die anders het licht veroorloofde te doen kwijnen in een zwakke flikkering, welke nauwelijks door den rook kon gezien worden. Voor geene zelflievende doeleinden gaat Jezus Christus Zijne bekeerende genade leggen op eenig mensch. Hij raakte uw hart aan met Zijne verlichtende genade, voornamelijk hierom, dat gij de weldaad van uw licht aan anderen zoudt mededeelen, en om Hem te verheerlijken. Hij beval dat het licht zou schijnen in de duisternis van uwe zondige ziel, ten einde gij het licht zoudt *geven* van de kennis van God, als gezien in het aangezicht van Jezus, aan allen met wien gij in aanraking komt. Gij moogt wel geen luisterrijke Fresnel-brander zijn, gelijk een Chalmers of een Wesley in hunne dagen, of gelijk een Spurgeon, of een Shaftesbury of een Dodge in onzen tijd. Doch de eigenschappen van licht in een huishoudelijke lamp, zijn dezelfde als die van de kolossale lichtgever te Sandy Hook; en in uw kleine kring is juist zooveel behoefte aan een helder Christen, als er is in de meest beroemde

predikstoel van het Christendom. Als gij nalaat om uw licht te laten schijnen, hoe eenvoudig het ook zijn moge, dan zal niet alleen uw eigen persoon er door lijden, maar ook een ander. De enkele nalatigheid van den man die zijn lantaarn niet zwaaide op den rechten tijd, heeft een spoorwegtrein in eene doodelijke ruïne gebracht. Uwe nalatigheid in het rechte woord te uiten, het rechte ding te doen, of den rechten invloed uitteoefenen, kan oorzaak zijn dat ook anderen op diezelfde noodlottige baan gaan wandelen. Ik ken sommige huisgezinnen—misschien is de uwe er een van—waarin de lamp meer rookt dan ze schijnt. Die zoon zou zoo niet bemoeielijkt zijn met twijfelleer, wanneer hij meer een aantrekkelijk levend bewijs zag van Christendom in het dagelijks gedrag van zijne belijdende Christelijke ouders. Een andere zoon zou niet zoo vaak gezien worden op zijn weg naar den herberg of eenig ander gevaarlijk hol, wanneer de flambouw beide van waarschuwing en voorbeeld getrouwelijk en liefderijk werd omhoog geheven. Het is bijna hopeloos om in sommige huisgezinnen bekeeringen te verwachten. Een oorzaak is, dat daar een lamp is van belijdenis, welke somber, inplaats van helder schijnt. Het licht hetwelk in dat huis zich bevindt, wordt spoedig duister. De olie is verdwenen. Liefde tot de wereld, of het jagen naar zelfzucht, of eenige andere zonde, heeft de liefde tot Christus uitgebluscht. De werkelijke oorzaak van alle geestelijke

achteruitgang is het gebrek aan Christelijke liefde en getrouwheid in het hart. Wanneer menschen vol zijn van eenig onderwerp, dan zullen zij zich verklaren; zij kunnen niet anders. Wanneer uwe ziel aangevuurd is met liefde tot Jezus en uwe medemenschen, dan zult gij branden en schijnen, hoewel gij er zelve onbewust van kunt zijn. Het krachtdadigste nut dat de meest oprechte Christenen verspreiden, is wellicht in den weg van gestadige, stille, en onbewuste weerkaatsing van Jezus Christus in hun dagelijksch gedrag. Eene leerrede uittespreken of een klas in de Zendingsschool te onderwijzen, of bijbels te verspreiden, of brood onder het volk, is eene directe, voorbedachte daad van lamp-dragen. Doch om dag aan dag te leven, en om in woord en daad Christus helder te doen terugstralen in den winkel, in de werkplaats, en overal, dat is juist "het licht *laten* schijnen, van zijn eigen zoet akkoord." Dit is het soort van godsdienst dat goede uitwerking doet. En hoe glad ook Broeder A ... spreken mag in de bidvergadering, of hoe helder Zuster B.... ook al schijnen moge in haar Dorkas-vereeniging of "heiligheids-vergadering," indien dit alles eindigt in rook aan huis, dan zijn hunne woningen maar somber en treurig. Maakt uw lamp in orde, goede vrienden! Eene verlevendiging van degelijke *huiselijke vroomheid* is de verlevendiging in deze tijden, welke het meest noodig is voor het welvaren beide van kerk en maatschappij.

Licht is eene vereeniging van vele stralen, en elke witte lichtstraal is eene vereeniging van vele kleuren. Als gij de spectrum toepast op een helder Christen, dan zult gij verscheidene deugden van hem zien uitgaan. Eerst van allen ziet gij de straal van *liefde*. Dit is de voornaamste deugd welke Jezus Christus meest volkomen weerkaatst, en welke den gouden glans meêdeelt aan een waar, innig Christelijk leven. Het is geen schielijke vlam van gevoel, of toevallige stroom van aandoening, maar een gestadige steenkoolvlam, welke den geheelen dag en nacht gloeit, omdat het goddelijk vuur in de ziel brandt. "Zoo heb Ik u liefgehad," zeide de Meester; "blijf in Mijne liefde." Waar deze lamp hare stralen verspreidt, daar zal de nederigste woning aantrekkelijk zijn, de hardste peluw zal er zacht zijn, en het eenvoudigste voedsel verkwikkend. Liefde is de beste genadegift welke Christus ons geven kan, want in haar geeft Hij Zichzelf. Ze is ook de beste gift, welke wij wederkeerig Hem kunnen geven, want in haar geven wij onszelven.

Een helder Christen zal gestadig stralen van *opgeruimdheid* van zich afwerpen. Dit is geen onheilige hoedanigheid; een duisteren, nevelachtigen dag, is niet half zoo hemelsch als een zonnigen dag. De natuurlijke stem van een vogel is geen gil of een gesteun, maar een vrijwillig gezang. Niemand diende te zeggen, wanneer een jonge man of vrouw tot Christus bekeerd wordt: "Zij

waren vroeger vroolijk, maar hoe neerslachtig en stomp van geest zijn ze nu!" Ook behoorde een Christen nooit in eenige kring te komen met de koudheid van een ijskegel, of de droevige uitwerking van een natte deken. Er is ook nog een anderen stralenglans welke een helder Christen van zich afwerpt, en dat is een *goed humeur*. Wij denken te vaak aan een kwaadwillig humeur, als een zwakheid van het gestel of slechts een onaangenaam gebrek. Prof. Drummond heeft in een zijner laatste toespraken scherpelijk gezegd: "Een boosaardig humeur is een zonde, eene der zwartste zonden; het is het kenteeken van een niet liefhebbende natuur op den bodem. De man die zulk een humeur heeft, heeft behoefte aan eene geheele verandering van zijne natuur. Zulk een man zou den hemel ellendig maken; hij moet dus wederom geboren worden, voor en aleer hij den hemel kan ingaan."

Hier, dan, hebben we eenige stralen, welke een helder Christen van zich afwerpt, zoolang hij Christus weerkaatst. Maak uw lamp in orde, broeder. Voed haar opnieuw met gebed om meer olie en met frissche inlatingen van Jezus in uwe ziel. Draag uw lamp altijd bij u, evenals de mijnwerkers de hunne dragen op hunne hoeden. De wereld zal dan Jezus Christus in u ontdekken, wanneer zij Hem in geen anderen weg zou vinden. Steekt de lampen van andere menschen aan. Een helder Christen is een straal geworpen van den

troon des hemels in deze duistere wereld. "Houdt uwe lendenen omgord, en uwe lamp brandende."

"Laat uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader, die in de hemelen is, verheerlijken."

ZIELEN-ARBEID.

"GIJ weet zeer veel, Dr. Beecher," zeide een man tot den Boanerges op Litchfield Hill, "doch wat is het voornaamste van alle dingen?" Het schielijk antwoord luidde: "Het is geen theologie, het is geen twistgeding; het is *redding van zielen.*" Dit is de grondtoon geweest van al de uitnemende geesten in het legerkorps van Christus, van de dagen van Paulus af, wiens motto altijd was: "opdat ik eenigen behouden zou." Niemand heeft nog die hooge roeping bereikt, voor en aleer hij geleerd heeft een onsterfelijke ziel lieftehebben, zonder onderscheid van haar tooi en omgeving—de ziel van een bedelaar juist zooveel als die van een millionair. David Brainerd—die wellicht beschouwd mag worden als de heiligste man die de Kerk in Amerika gezien heeft—had voor zijne gemeente de roodhuiden aan de zoomen der Delaware rivier. "Ik geef er niet om," zeide hij, "waar ik woon of hoe te leven, of welke moeielijkheden ik doorheen gaan moet, als ik maar zielen winnen kan voor Christus. Terwijl ik slaap, droom ik over deze

dingen; wanneer ik wakker word, het eerste ding waaraan ik denk, is over dit groote werk. Al mijn begeeren is de bekeering van zondaren, en al mijn hoop is in God."

Dit zijn gouden appelen voor ons evangeliedienaren, en voor alle levende Christenen. Geen onbepaalde pogingen welke in rook eindigen, maar directe pogingen welke op een ZIEL toegepast worden. Menschen worden individueel gered of gaan verloren. De scherpzinnige apostel wilde zijne ideën niet uiten in eenige onbepaalde algemeenheden omtrent "het bereiken der massas," enz.; hij zegt duidelijk, dat "hij die eenen zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, eene ziel van den dood zal behouden, en menigte der zonden zal bedekken." Een enkele ziel was een genoegzaam gehoor voor den Zoon van God bij den bron te Sichem, en in den onderzoekingskamer met Nicodemus.

Zich te bekeeren duidt aan een terugkeeren, en in de tegenovergestelde richting te beginnen. Bekeering is de persoonlijke handeling van een boetvaardig zondaar, in het verlaten van dat pad dat naar de hel leidt, en in het zetten van zijne voetstappen op den weg van gehoorzaamheid tot God. Wedergeboorte is het werk van den Heiligen Geest, die den zondaar beinvloedt en instaat stelt om terugtekeeren. De Geest van God en de wil van den mensch werken zegenrijk saâm; de een kan het werk niet doen zonder den ander. Doch

de Apostel Jacobus erkent een derde partij, wanneer hij spreekt van het bekeeren van een zondaar van de dwaling zijns wegs. Dan blijkt het, dat het mogelijk voor mij is, om mijn medemensch te bekeeren. Niet, natuurlijk, dat ik zijn hart kan veranderen of hem wederbaren in een nieuw leven; een geredde zondaar is niet, en kan ook nooit, een zondaars Zaligmaker zijn. Jezus alleen kan dat zijn. Evenwel kan ik mijn invloed gebruiken op mijn medemensch. Ik kan hem met argumenten en beweegredenen bewegen; ik kan Gods eischen hem voorleggen; ik kan het evangelie hem aantrekkelijk voorstellen, door vriendelijke handelingen en een goed voorbeeld; en zoo mag ik *hem bewegen om zichzelf te brengen* tot Christus. Dit is het wat wij verstaan door een Christen's redding eener ziel. Zelf-bedriegende rondreizigers, roemen vaak over het getal van *hunne* bekeerlingen, doch zij zijn vaak niet beter als dien dronken vriend van Whitefield, die voorgaf zijn bekeerling te zijn. Niettegenstaande dit, blijft toch het feit waar, want Gods Woord zegt het, dat een dienstknecht van Jezus kan een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeeren, en dus een ziel van den dood redden.

Dit is een verbazend pand aan iemand toevertrouwd. Geen kracht, welke er berust in eenig mensch, kan met deze eene vergeleken worden, namelijk, het bewegen van een onsterfelijk schepsel, dat hij de slavernij van den satan, en den vloek der hel verlaat en op den weg des eeuwigen levens

leert wandelen. Welk een groot pand is u toebetrouwd, broeder! Denk er aan. Vader, moeder, onderwijzer, Christen vriend, denk eens even welk een verbazend werk God voor u plaatst, en welke groote verantwoordelijkheden Hij op u legt! God schijnt tot u te zeggen: "Hier is deze onsterfelijke ziel, meer van waarde dan alle werelden, want Jezus stierf er voor; hier is deze ziel, nu bekeert haar tot Mij. Ik heb haar in uw bereik gebracht; Ik geef u de gelegenheid; Ik wil u met de hulp voorzien; redt deze kostbare ziel!" Dit is geen profaanheid, ook is het geen verdichting. God doet dezelfde zaak, wanneer Hij Zijne kinderen beveelt om te bidden, te arbeiden, en te leven voor de bekeering der verlorenen. Neen, Hij verklaart, "als gij niet spreekt, om den goddelooze van zijnen weg af te manen, die goddelooze zal in zijne ongerechtigheid sterven; maar zijn bloed zal Ik van uwe hand eischen!"

De bedreiging voor ontrouwheid is evenzoo gewichtig als het pand toebetrouwd; de belooning, daartegenover, voor getrouwheid, is heerlijk genoeg om het verlangen van een aartsengel optewekken. Het zal inderdaad een kroon zijn, welke voor Jezus voeten zal gelegd worden, als wij slechts één ziel in den hemel zullen ontdekken voor wien gij of ik het middel geweest zijn in het redden van de dwaling zijns wegs. Wij beklagen dezulken, die zulke sterrekronen niet hebben.

Ik ben verzekerd, dat wij, die onszelven Christe-

nen noemen, nog niet begonnen zijn deze machtige feiten onder de oogen te zien, zooals wij behooren; het *pand van zielen* en onze groote verantwoordelijkheden voor hen, plaatsen wij niet rechtstreeks voor onze oogen. Hoe meer wij dit doen, des te ernstiger zullen wij onszelven aan dit Christelijke werk overgeven. Zullen we het middel zijn om een ziel te redden, dan moet ons eigen hart eerst in beweging gezet worden. Slechts op goed geluk rekenen, rekent voor niets. Vestig uw oog op den vriend, in wiens belang gij wilt arbeiden en wilt bereiken. Harlan Page trok zich de geestelijke belangen aan van den jongen Edwin F. Hatfield; met den handgreep van persoonlijk belang—hij had hem lief genoeg om hem de naakte waarheid te vertellen. Waakt over gelegenheden; doet al wat ge kunt, doch overdrijft niet. Hij die zielen vangt is wijs, omdat hij eerst God bidden moet om hem alzoo te maken. Een onbekeerde vriend te vermoeien door aanhoudend op hem "te brommen," predikende tot hem op een zekere farizeesche toon, of hem aantespreken op een publieke weg, om hem te grieven of met weerzin te vervullen—al zulke flaters vertoonen meer ijver dan gezond verstand.

Doch gedenk dat de meest vreeselijke flater van allen is, om een ziel naar de verdoemenis te laten gaan, zonder eene poging om haar te redden! Het schijnt mij toe, somtijds, dat het ons wel haast half waanzinnig kan maken in den hemel, wanneer we daar sommige zielen niet zullen vinden, voor wien

we pogingen hadden moeten in het werk stellen, ja voor wien we "zielsangst" hadden moeten betoonen om hen daar te brengen. Er is geene voorbereiding voor den hemel, welke vergeleken kan worden met de onbaatzuchtige, geduldige, biddende Christelijken arbeid en leven voor verlorengaande zielen. Hoe dichter een ziel bij ons is, hoe grooter onze verantwoordelijkheid voor haar. Moge God ons allen helpen om "Weken van Gebed," optevolgen met vele weken van gebed in beoefening gebracht!

DE WIJZE LOOPBAAN.

DE eerste Christelijke Kerk ontstond in eene bidvergadering, en werd gedoopt met den Heiligen Geest op den dag van Pinksteren; daarna ging zij hare hemelsche zending uitvoeren om menschen tot Christus te bekeeren. De scherpe predikatie van Petrus tot de Jeruzalemsche zondaars gericht, trof hunne harten met overtuiging, en drie duizend zielen werden er in een enkelen dag bekeerd. Het boek van de Handelingen der Apostelen is grootendeels eene beschrijving van persoonlijken arbeid van zielen-winning; de brieven zijn niet geschreven aan de heidenen, of tot onboetvaardige zondaren, maar tot de onlangs ontstane gemeenten, leerende hoe te leven. Onderwijs in het Christelijk leven is in hoofdzaak het onderwerp van Paulus, Petrus, Johannes en Jacobus. Eén idee vloeit door allen, en dat is: dat Christus' volgelingen op zulk eene wijze moeten leven, waardoor zij niet alleen hun Meester kunnen vereeren, maar op zulk eene wijze ook, dat zij, die buiten zijn, tot Hem zouden kunnen worden aangetrokken.

"Wandelt met wijsheid bij degenen, die *buiten zijn*," was een der kernachtige en scherpe bevelen van Paulus. Christus kwam in deze wereld om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Zijn bevel was tot Zijne discipelen, om te gaan tot degenen die "buiten waren," en om hun binnentebrengen. Dat bevel echter, is nu evenzoo bindend voor Christenen van dezen tijd, als het achttien honderd jaren geleden was. Iedereen die nu zich voegt aan de Kerk van Jezus Christus, treedt niet slechts in bijzondere betrekkingen met Christus, maar ook in bijzondere verplichtingen tot de onbekeerden. "Gij zijt Mijne getuigen;" "gij zijt het licht der wereld, zoo laat uw licht alzoo schijnen, dat gij van menschen gezien moogt worden." De buitenwereld bewaakt ons scherpelijk, en onzen Meester heeft ook bedoeld dat wij bewaakt zouden worden. Het is een vaststaande waarheid dat de belijdende Christen des werelds bijbel is. Hij is de eenigste bijbel waar de meerderheid van hen, die buiten zijn, ooit op zien. Zij vormen hunne indrukken van het Christendom, niet zooals het in de Heilige Schrift is geopenbaard, maar zooals het in ons geopenbaard is. Zij bestudeeren Gods bijbel niet, maar zij bestudeeren de leden der Kerk. Nu, indien wij dan de bijbel der wereld zijn, dan behoorden wij ook op zulk eene wijze te leven, dat geen uitlegger vereischt wordt om ons te verklaren. Indien wij deurwachters zijn aan den weg des levens en de kooi van Christus, dan zijn we daar

geplaatst om degenen, die buiten zijn, belangstelling inteboezemen, en hun binnen te brengen—nimmer om hun aftedrijven, en de deur te blokkeeren. Ieder onzelfstandig kerklid is schuldig aan eene drieledige zonde—eerst tot Christus, ten tweede tot zijne eigene ziel, en dan tot den onboetvaardigen, dien hij terugstoot, terwijl hij hem diende te winnen.

1. Wat is een "wijs wandelen bij degenen die buiten zijn?" In de eerste plaats is het zulk een wandelen, dat het onze belijdenis niet weerspreekt. Wij zeggen tot de onbekeerden, dat de godsdienst van Jezus Christus hun opgeruimd zal doen zijn onder tegenspoeden, en dan wanneer beproevingen ons in het aangezicht staren, gaan wij wellicht een droevig gelaat toonen en murmureeren over de wegen van Gods Voorzienigheid. Wij spreken over geduld, en verliezen ons humeur onder de eerste onaangename ontmoeting. In de bidvergadering bidden wij alsof de godsdienst "het eene noodige" was, doch elders leven we alsof geldschrapen of gezellige ambitie de voornaamste doeleinden van ons leven waren. Wat is al dit anders, dan ons Christendom beliegen, en andere menschen er afkeerig van te doen zijn? Als wij in een boomgaard loopen, en een fraaien appel oprapen met het doel om dien te eten, en wanneer dien appel onze tanden bij de eerste beet als stomp maakt, dan werpen we hem weg, en willen van dien boom niets meer hebben. Zoo ook met de wereld;

zij proeft de Christenen, en als zij hun zuur of bitter in humeur of wormstekig bevinden, dan keeren zij zich van hen af in weerzin en teleurstelling. "Aan uwe vruchten zullen de menschen u kennen," zeide onzen Meester. Wij moeten maken dat onzen godsdienst zoet smaakt, als wij het aan degenen, die buiten zijn, willen aanbevelen. Wanneer een man van de wereld spottenderwijze zegt: "Een uwer kerkleden heeft mij in den handel bedrogen," dan gevoel ik dat het kwaadste deel van het bedrog was, dat hij den man roofde van den eerbied voor den godsdienst van Jezus Christus. Aan de andere zijde, is een edel, eerlijk, godvruchtig leven, de beste overtuigende predikatie, welke uitgesproken kan worden. De volgelingen van Christus moeten een goed voorbeeld aan de wereld voor Christus geven, of de wereld is verloren.

2. Nooit kunnen wij degenen die buiten zijn, winnen, door met hen medeteheulen. "Wee u, wanneer alle menschen wel van u spreken"—d. i.: wanneer de liefhebbers der zonde u zullen toejuichen. Een dienaar van Christus kan zijne populariteit koopen ten koste van al zijnen invloed over de consciëntiën der menschen. Menschengunst verworven, door te heulen met het kwade, in politieke of in gezellige kringen—is verraad aan onzen Meester. De lieden der wereld *verwachten niet* dat Christenen doen zullen als zij doen. Wanneer wij onze beginselen prijsgeven, zijn zij heimelijk geschokt en verontwaardigd. Als wij menschen

uit een put willen trekken, dan moeten wij eene sterke en stevige plaats hebben om den voet te zetten, of zij zullen er ons intrekken. Hij die het dichtste bij Jezus wandelt, zal de meeste kracht bezitten om zondaren tot Hem te bekeeren. Wanneer Jezus in ons woont, dan is het niet wij die anderen bewegen; het is de Christus verlichamelijkt in ons gedrag. "Ik trachtte, toen ik een jong mensch was, zeide Cicil, om een godloochenaar te worden, doch mijn moeders leven was te veel voor mij." Het was Jezus Christus in zijn goede moeder die hem bekeerde.

3. Dit onderwerp heeft eene levendige verhouding op alle directe pogingen voor de bekeering van de onboetvaardigen. "Hij die *wijs* is, vangt zielen;" dit is de correcte lezing van dien vaak verkeerd gebezigden tekst. Het is ontzettend om waartenemen, hoe weinig gezond verstand sommige goede menschen openbaren in hun welgemeende pogingen, om hunne kinderen, scholieren of vrienden tot den Zaligmaker te brengen. Een vader zal het gebed vragen voor een onbekeerden zoon, en daarop den jongen zoo hard behandelen, of honend tot hem spreken, dat het hem nog ongevoeliger maakt. Niets vereischt meer beleid en zachtheid en liefde, dan wanneer wij met personen spreken over de meest belangrijkste aller vragen. Als wij een bloem willen nat maken, dan werpen we er geen emmer vol over, en wasschen haar uit op den grond; wij *besprenkelen* den bloem. God

zend Zijnen Geest niet als een wolkbreuk, maar als een regen. Laat ons bidden om wijsheid, wanneer wij trachten zielen te winnen. Paulus was verteerd door ijver, en toch evenwel toonde hij eene verbazende wijsheid te bezitten onder alle omstandigheden.

Wij moeten waken voor gelegenheden. "Wandel in wijsheid voor degenen die buiten zijn," zeide de apostel, "de tijd uitkoopende." De letterlijke meening van dezen volzin is: "*de gelegenheden koopen.*" Kansen moeten gezocht worden om het rechte woord te gebruiken; en wanneer God ons de kans geeft, dan moeten we het beste gebruik er van maken. Hierin was het geheim van Harlan Page's verbazende voorspoed in het winnen van zielen. Hij waakte voor gelegenheden en sprak dan een zeer eenvoudig woord, een toepassende waarheid op eene liefderijke manier. Er was bij hem geen huicheltaal of gemaakte spraak. De Geest van God hielp hem, gelijk Hij altijd helpen wil, als wij onzen Meester trachten te behagen.

Wij moeten volgens het beginsel, "*nu of nooit*" te werk gaan! Dit zal ons vurig maken om gelegenheden aantegrijpen; en op onze beurt moeten we de onboetvaardigen aansporen om Christus terstond aantenemen. Iedere handeling van liefde, welke wij bewijzen kunnen aan de onbekeerden, kan bevorderlijk zijn om den sleutel hunner harten te veroveren. Laat ons haar dan gebruiken,

om onzen Meester daardoor met hen in kennis te brengen. Zij die wijs zijn in hunnen wandel, en wijs in hun werk, kunnen velen leiden op den weg der gerechtigheid.

HET OOG OP JEZUS HOUDENDE.

EENE der eigenaardige heerlijkheden van het Christendom, is: dat het een volmaakt Model aanbiedt voor ons dagelijksch gedrag. Geen andere godsdienst kan een Heere Jezus Christus voortbrengen. En Christus is Christendom. Het is niet het evangelie stelsel dat ons redt; het is het evangelie des Zaligmakers. Die prediking is de krachtigste, welke het duidelijkst en dringendst Jezus voorstelt als den goddelijken Zaligmaker, Plaatsbekleeder en Borg; dat leven is het meest evenredig en heilig, hetwelk naar Hem als het goddelijk Model zoo nabij mogelijk is afgedrukt.

Er is geen schooner episode in het leven van onzen Heer, dan die welke plaats had bij het begin van het laatste avondmaal met Zijne discipelen; toen Hij deed, wat niemand anders dan een slaaf gewoon was te doen: Hij wiesch de voeten Zijner discipelen! Nadat Hij deze wondervolle daad van vernedering en onbaatzuchtigheid, verricht had, zeide Hij tot hen: "Ik heb u *een voorbeeld* gegeven, opdat, gelijkerwijs ik u gedaan heb, gijlieden ook doet." Niet dat wij letterlijk elkanders

voeten moeten wasschen; maar om elkanders handen te vullen, elkanders lasten te dragen, elkanders tranen te droogen, en elkander te vertroosten.

Wederom, de ijverige Petrus zegt ons in zijn eersten brief, dat "Christus ook voor ons geleden heeft, ons een *voorbeeld* nalatende, opdat gij Zijne voetstappen zoudt navolgen." Het Grieksche woord duidt aan een afschrift om nauwkeurig nagevolgd te worden in elke pennestreek. Paulus had hetzelfde idee in zijne gedachten, toen hij ons beval, "om op Jezus te zien, als den Leidsman en Voleinder van ons geloof." En als ik gevraagd werd om aan een jeugdig bekeerd mensch, een eenvoudigen gulden-raad te geven, welke gemakkelijk onthouden kon worden, en die dienstbaar kon zijn onder alle levensomstandigheden, dan zou zij deze zijn: *Houdt uw oog op Jezus.*

De godvruchtige Charles Simeon, van Cambridge, had een portret aan den muur van zijn kamer hangen van den zendelings held, Henry Martijn. Opwaarts ziende tot het portret, zeide hij vaak: "Hier! Zie die gezegende man! Welk eene uitdrukking van zijn gelaat! Niemand ziet op mij als hij doet. Hij schijnt altijd tot mij te zeggen: Zijt vroom; zijt in ernst; beuzel toch niet." Dan boog hij zich tot het goede, nadenkende gezicht van Martijn; Simeon voegde er aan toe: "Neen, ik wil niet, ik wil niet beuzelen."

Indien er altijd een inspiratie tot ernst was, door het zien op een edel en godvruchtig man, hoeveel

te meer dan van het zien op Christus zelf. De goddelijke Geest heeft in het Nieuwe Testament een onvergelijkbaar portret aangeboden, en heeft het als 't ware voor onze oogen opgehangen. Het is het oneindig schoon gelaat van mijnen Heer en Meester. Het is "geteekend, meer dan het gelaat van eenig ander menschenkind," door de teekenen van de worsteling in Gethsemané en de angsten aan het kruis. Het kalmste geduld teekent zich op dat gelaat, als toen Hij "geen woord antwoordde" tot Pilatus, en toen Hij bad: "Vader, vergeef het hun. Zij weten niet wat zij doen." Elke gelaatstrek in dat gezicht is liefde. Heiligheid verspreidt eene onuitsprekelijke grootheid over Zijn gelaat, hetwelk geen Raphaël of Da Vinci kan teruggeven. Tien duizend maal meer wezenlijk, meer inspireerend, meer zielopwekkend dan eenig schilderstuk, is het portret voor mijn oog, van Hem, die altijd zegt: "Ziet op Mij; leert van *Mij*."

Ja, en hoe ernstiglijk zegt Hij tot ons: "Leeft voor Mij!" Somtijds deinzen wij terug van een onaangenamen plicht of een pijnlijken last. Hoe prompt spreken de lippen van onzen Heer tot ons: "Die zijn kruis niet op zich neemt, en Mij navolgt, is Mijns niet waardig." Op een anderen tijd zijn wij terneergedrukt met teleurstelling; wellicht loopt eene rilling van wanhoop over onze harten. Juist dan komt dat liefderijk, goddelijk gelaat zeer nabij ons, en wij hooren de warme woorden: "Uw hart worde niet ontroerd, noch bevreesd. Ziet! Ik

ben met u al de dagen. Mijne genade is u genoeg." Wanneer wij in verzoeking komen, om een bijtend woord te spreken, of een oneerlijken daad te verrichten, dan bestraft ons dat gelaat met de vermaning: "Verwondt mij niet in het huis van mijne vrienden." Terwijl de tranen over Petrus' gelaat vloeiden, veroorzaakt door een enkelen blik op zijn gegriefden Meester, zoo mogen ook de onzen wel aangeroerd worden, door elke handeling van ontrouwheid jegens Hem. En wanneer wij beschaamd teruggekeerd, en met schande beladen zijn over een lafhartig verlaten van den rechten weg, o hoe berispt ons dan dat gelaat in een uur van scherpe beproeving, als Jezus schijnt te zeggen: "Kondet gij dan niet één uur met Mij waken!" Altijd is die goddelijke Vermaner en Model voor onze oogen, om ons te onderwijzen, te bestraffen, te inspireeren, te bemoedigen, te troosten en te leiden. Laat ik mijn blik op Hem gevestigd hebben! Laat mijne ooren voor Hem opengaan! Laat mij altijd wandelen in Zijne voetstappen, dat waar Hij is, ik ook zijn moge!

Zekere uitgezochte karakters der menschheid hebben geschenen in sommige bijzondere deugden, als Jozef in kuischheid, Daniël in rechtschapenheid, Luther in moed, Wilberforce en Elizabeth Fry in menschlievendheid. Doch deze waren allen nog maar onvolmaakte afdruksels van het goddelijk ideaal des levens, hun voorgespiegeld. Laat onze oogen gestadiglijk op dien *Eenen* zijn geves-

tigd, die in Zichzelf alle deugden en heerlijkheden in volle mate omvat, en die in elke mogelijke zaak ons ten voorbeeld is. Onze dagelijksche en gedurige strijd is met de zonde. Jezus zondigde niet, evenwel verzoeking kwam tot Hem zoo wezenlijk als zij tot ons komt. Nooit overwon Hij de verzoeking door moedwillig Zich in gevaar te begeven, maar door den eersten aanval van het kwade tegentestaan, en door het gebruik van het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord.

Christus is ons Model ook, in toewijding aan den wil des Vaders. Zijne spijze was om dien wil te doen. Zijn motto was altijd: "Mijn Vader werkt tot nu toe, en Ik werk ook." Tusschen de handelingen van den Vader in den hemel, en de mensch geworden Zoon, was geen disharmonie en geene botsing. Wanneer ik mijne dagelijksche levensplannen neerleg op Gods geopenbaard Woord, en die plannen dan in orde bevind, wat kan dan de eenvoudigste daad mij eene vergenoegdheid brengen! Laat ons dan ook altijd waarnemen, hoe geheel onbaatzuchtig Jezus was: om enkele gevallen van lijden te bereiken, ondernam Hij groote reizen; en wat moest Hij toch veel verduren, om de tollenaren en zondaren goed te doen; wat ontelbare mededeelingen van sympathie; en wat een onvermoeid wandelen om goed te doen! Wanneer Zijn zachtmoedige geest ontwaakte door het zien van schijnheiligheid en valschheid, hoe kon Hij dan met Zijne rechtvaardige verontwaardiging die Farizeën

scherpelijk de waarheid zeggen! Deze uitvloeiingen van verontwaardiging, waren de teekenen van de groote mate van Zijne heiligheid. Wanneer ik mijn Meester aanschouw, banvloekende de "wit gepleisterde gràven" van zonde, en toch pardon uitsprekende over eene boetvaardige hoer, dan leer ik juist hoe ik in behoorlijk evenwicht moet houden, mijn haat tegen de ongerechtigheid en mijne medelijdende liefde jegens hen, die "gevallen zijn in misdaden."

En zoo laat elken dag van mijn leven besteed worden voor het gezicht van mijnen voortreffelijken Onderwijzer, en laat mijne oogen nooit afdwalen van die wondervolle gedaante! Eerder zal de drenkeling den plank vergeten, welke hem ophield in de onstuimige zee, dan dat ik den Zaligmaker zou vergeten, die mij ophoudt met Zijn Almachtigen arm. Eerder zal de huiswaarts keerende zeeman zijn oog verliezen op het baken, hetwelk hem zijne haven aanwijst dan dat u en mijn oog zou afdwalen van Hem, die de Weg, de Waarheid en het Leven is. Reynolds was gewoon te zeggen: "Ik zie alleen op de beste portretten. Een slechte bederft mijn oog." Op gelijke wijze zullen wij bevinden, dat de bestudeering van onzen Koning in Zijne schoonheid, ons gezicht zal reinigen; en hoe meer wij op Jezus zien, destemeer zullen we op Jezus gelijken.

OP GOD VERTROUWEN IN WEGEN VAN BEPROEVING.

SOMTIJDS is onze ondervinding in het leven gelijk aan een wandelen in een langen donkeren verwulfden doorgang. De koude lucht en de dikke duisternis maken het gaan moeielijk, en het bestendig wonder is, waarom wij genoodzaakt zijn om zulk een duister pad te betreden, terwijl anderen wandelen in helder daglicht van gezondheid en geluk. Wij kunnen alleen ons oog vestigen op het helder licht aan het einde der doorgang, en wij vertroosten onszelven met de gedachte dat elke genomen schrede ons nader zal brengen tot de blijdschap en rust, aan het einde van den weg. Bluscht het licht des hemels uit, dat in 't verschiet schemert, en dezen doorgang van beproeving zou spoedig een afschuwelijk graf worden. Sommigen onzer ondervinden zulks nu. Wij kunnen de klaagtoon van den Psalmist de onze maken, en roepen uit: "Uwe hand is op ons nedergedaald; en het licht onzer oogen, ook zij zelven zijn niet bij ons; wij zijn tot hinken gereed, en onze smart is steeds voor ons."

Een der meest beproevende kenmerken van onze beproevingen is, dat wij niet ontdekken kunnen het "waarom" of het "daarom" van onze bijzondere beproevingen. Onze Hemelsche Vader hield geen raad met ons voor de beproeving kwam, en Hij geeft ons ook geen rekenschap waarom Hij bezoekt met kastijding. Zijne wegen zijn niet onze wegen, noch Zijne gedachten onze gedachten; neen, juist het tegenovergestelde. De leidingen Gods doen ons versteld staan. Bijvoorbeeld: Ik sla mijn dagblad open, en lees dat de bisschop van Jeruzalem, die ik een paar maanden geleden verliet in de kracht van zijn leven en volle gezondheid, en uitgebreide werkzaamheden, in het midden zijner dagen is afgesneden. Al zijn voorbereidend werk voor zijn beroep, gedurende achttien jaren van zijn zendelings-arbeid, liep nu ten einde. Dezen dag zelfs word ik geroepen voor de zesde maal in enkele jaren, om de begrafenis-plechtigheid te leiden van een der leden van zeker Christelijk huisgezin. Ditmaal is 't het hoofd van het huisgezin, dat weggenomen is geworden, en de kinderen zijn weezen geworden. Naast mij zit eene bedroefde moeder, wier kloppend hart niet verstaan kan waarom een geliefd kind moest weggenomen worden, wanneer het 't meest onmisbaar scheen voor het geluk van het huisgezin. Een herder ontmoet gedurig deze wonderlijke handelingen van een God van liefde, welke hij niet wederleggen kan. Op de pijnigende vraag: "Waarom

leidt God mij in deze vallei van de schaduw des doods?" kunnen we slechts antwoorden: "Ja, Vader! want alzoo is geweest het welbehagen voor U." Wij zijn gebracht in dezen donkeren doorgang, evenwel wij deinzen terug. Er is echter geen terugwijken mogelijk; onze taak is de Hand te grijpen, die ons daar bracht, en om voorwaarts te gaan. Als Bunyan kunnen wij alleen zeggen: "Ik zie niet anders dan dat mijn weg naar den hemel ligt door deze vallei."

Juist in zulke uren van beproevingen is het dat de satan ons op het geweldigst aanvalt. Hij wekt in onze harten bittere gedachten op tegen God. Hij wijst ons op het tegenwoordig en werkelijk verlies, en zegt ons dat de hemel geheel en al onzichtbaar is, en niemand komt terug om ons van de werkelijkheid er van te verzekeren. En zoo tracht hij, met duivelsche inblazingen, zulke lampen van goddelijke beloften als wij hebben, te verdonkeren, en om elke staf die wij dragen, te verbreken, en om den weg van beproeving meer duister en wanhopend te maken dan te voren. Dit is geen verbeelding; dit is de tegenwoordige beproeving, waaraan het geloof van duizenden van Gods volk op dit oogenblik onderworpen is. Meer dan één Christen is door zulke ernstige ondervindingen pijnlijk verzocht geworden, om in een ongeloovige te veranderen, en om "den dood te verkiezen boven het leven."

Zooals het mij voorkomt, is er slechts één oplos-

sing voor deze raadselen, en slechts één steunpunt voor deze dagen van zware kastijdingen. De eenige troost die ik vinden kan, is in de zekerheid gelegen, dat dit leven niet het einde is, maar slechts de *voorbereidings-school* voor het wezenlijk en het eindeloos leven hierna. Op het oogenblik dat ik deze waarheid ten volle aanneem, daaraan vastklem, vind ik vasten grond voor mijne voeten, en licht voor mijn bedroefde ziel. Dan ontdek ik dat de geheele reis van de geloovige is "uitgedeeld" voor hem, en dat de duistere doorgang op den weg juist zoo zeker wijselijk beschikt is, als de meest bloemrijke weide of de aangenaamste wandeling over verrukkelijke bergen. Neen, meer. Wanneer wij den hemel bereiken, zullen wij ontdekken dat de rijkste en diepste en meest profijtelijke ondervindingen, welke wij in deze wereld gehad hebben, dezulken waren, welke gevonden werden in die wegen, waarvan wij met schrik terugdeinsden. De bittere bekers die wij wilden van de hand wijzen, waren gevuld met medicijnen, die wij meest noodig hadden. De moeielijkste lessen die we leeren zijn dezulken, welke ons het beste geschikt maken voor dienst hier, en de heerlijkheid hierna. Het is het gemakkelijkste ding in de wereld om God te gehoorzamen, wanneer Hij ons beveelt te doen wat wij gaarne doen, en op Hem te vertrouwen wanneer het pad geheel zonnelicht is. De wezenlijke overwinning des geloofs is, om God te vertrouwen in het duister en door het duistere

heen. Laat ons hiervan verzekerd zijn, dat, indien het onderwijs en de roede van Zijne beschikking zijn, en dat Zijne wijze liefde de diepe doorgangen van beproeving op den weg ten hemel heeft ontworpen, dat Hij ons niet zal verlaten gedurende die tuchtiging. Wat voor ons van groot belang is, Hem niet te verloochenen en te verlaten.

Laat ons ook voor den aandacht houden, dat het voorname doel der tuchtiging is, om het karakter te ontwikkelen, en om de gezindheden van Gods kinderen te verbeteren. "Dien Hij lief heeft, kastijdt Hij, en Hij geeselt een iegelijken zoon, die Hij aanneemt." Alle rank die geen vrucht draagt *reinigt* Hij, opdat zij meer vrucht drage. "Waarom snijdt gij die granaatboom zoo wreedaardig?" zeide een heer tot zijn tuinman. Het antwoord was: "Omdat hij uitloopt tot nuttelooze bladen, en ik wil hebben dat hij *vrucht draagt*." Ach! het is een scherp mes dat onzen goddelijken Tuinman gebruikt, en Hij scheidt vaak de hechtste banden vaneen, door Zijne tuchtiging; doch "*daarna* werpt zij van zich eene wreedzame vrucht der gerechtigheid voor hen, die door dezelve geoefend worden." God heeft vele smeltovens voor Zijn goud, waarin Hij het kan louteren. Er is zoo veel vermenging van hoogmoed en eigen wil, of begeerlijkheid, of zondige afgoderij in ware Christenen, dat zij de smeltkroes noodig hebben. Voorspoed somtijds is tienmaal meer schadelijk voor ons dan tegenspoed. Een ziekte kan vaak meer nut doen voor

de gezondheid der ziel, dan jaren van lichamelijke kracht en gemak.

Aan al mijne lezers, die zich verwonderd hebben waarom een liefderijk God hun zoo aan den smeltkroes onderworpen heeft, is mijn eenig antwoord: dat *God u en mij toe-eigent*, en Hij heeft een recht met ons te doen, wat Hem behaagt. Als Hij Zijn zilver houden wil over een heete vlam, totdat Hij Zijn eigen aangezicht er in zien kan weerkaatsen in het metaal, dan heeft Hij een recht zulks te doen. Het is de Heere, het is mijn geliefde Onderwijzer, het is mijn Hemelsche Vader; laat Hem doen wat goed is in Zijne oogen. Hij zal niemand Zijner kinderen beproeven boven vermogen. De schooldagen en nachten zullen spoedig voorbij zijn. De tijd van snoeien is spoedig ten einde. De smeltovens zullen in den hemel niet noodig zijn.

Zoo dan, tot al mijne mede-lijders, die op hun weg wandelen door de doorgangen van beproeving, wil ik zeggen: Bindt uwe lendenen met de belofte, en houdt de sterke staf van uw geloof stevig in de hand. Vertrouwt op God in duistere wegen. Wij zijn veiliger met Hem in het duister, dan zonder Hem in de zonneschijn. Hij zal niet toelaten dat onze voet wankele. Zijn stok en Zijn staf breken nimmer. Waarom dat Hij ons hier bracht weten wij nu niet, maar wij zullen het hierna weten. Aan het einde van de donkere gangen gloort het hemelsch licht. Dan breekt het heerlijk eeuwig gewicht der heerlijkheid aan!

GODS SCHOOL, EN HARE LESSEN.

EEN zeker grijs geworden leerling in de school van zijn Hemelschen Vader, zeide eenmaal: "O God! Gij hebt mij *geleerd* van mijne jeugd aan." Zijne ondervinding in die school was zeer merkwaardig. Aanhoudend onderwijs zoekende, had hij gebeden: "Leer mij uwe inzettingen," "Leer mij uwen weg," "Leer mij uwen wil te doen." Harde lessen had hij geleerd in die dagen van vernedering, wanneer een rebelleerenden zoon hem uit Jeruzalem verdreef. Vreeselijk was de straf die hij op zich had geladen eenmaal, toen hij zich schuldig gemaakt had in den moord tegen Uria. Evenwel had David niet het onderwijs en de tuchtiging ontvangen van den Heiligen Geest, we zouden nimmer de rijkste en meest majestieuze Psalmen verkregen hebben—velen hunner zijn dieproerende klaagtoonen, maar ook velen jubelende danktoonen.

Dezelfde school waarin David een scholier was, nagenoeg dertig eeuwen geleden, is nog open. De schooltijd duurt zoolang als het leven duurt. Die tijd heeft zijne uitspanningen en zijne beloonigen

en zijne medailles van eer, doch geen vacantiedagen. Deze school gaat nooit "uit" totdat de dood tot de deur komt, en roept de scholier tot vertrek. En o! hoe gelukkig heeft menig leerling geweest, wanneer de boodschapper tot zijn hart zeide: "Nu, mijn kind, gij hebt de harde lessen geleerd, en uwen loopbaan geëindigd; nu moogt gij naar *huis gaan.*"

Aan deze wondervolle school is God zelf de Hoofdonderwijzer of Superintendent. Het hoofddoel van deze school is, om het karakter te vormen en de onsterfelijke ziel geschikt te maken voor het leven hierna. Als de ziel niet onsterfelijk is, en als "de dood een einde aan alles maakt," dan is deze wereld eene geheele mislukking, en wat wij Voorzienigheid noemen, wordt eene verwarring. Op het oogenblik dat wij het feit erkennen, dat dit leven slechts eene leerschool is om ons voortebereiden voor de toekomende wereld, dat de bijbel de onfeilbare gids is, en de Heilige Geest de onderwijzer, en de Heer der heerlijkheid het hoofd is der geloovigen, dan wordt hetgeen duister is licht, wat schijnbaar krom is wordt recht, en mysteriën worden duidelijk. Indien ik slechts een leerling ben, dan moet ik mij onderwerpen, wanneer ik gekastijd word, voor mijn eigene verbetering, en gedenken Wie de roede besteld heeft. Indien ik slechts een scholier ben, dan moet ik de moeielijke lessen des levens leeren, hoe scherp die taak ook zijn moge, zelfs dan, wanneer de bladzijden van

mijn dagboek vaak met tranen bevlekt zijn; de dingen welke ik nu niet verstaan kan, zal ik "hierna verstaan," wanneer ik in den hemel zal gekomen zijn.

Mijn goddelijke Onderwijzer schijnt twee methoden te hebben in deze Zijne aardsche school—onderwijs en tucht. Ik ben geheel onkundig en vreeselijk eigenzinnig, daarom heb ik beide noodig; en vaak gaan zij samen. Een deel van mijn onderwijs verkrijg ik uit Zijn dierbaar Woord, en het is zeer indrukwekkend en boeiend. Een deel verkrijg ik door de werking des Heiligen Geestes, en het is bevorderlijk voor mijne heiligmaking. Doch geen deel van onze leerschool kost zoo veel of brengt zulke geestelijke vruchten voort, als kastijding. Een zeer bekwaam onderwijzer in Philadelphia, in zijn dag, zeide eens tot een rijk toegevend vader: "Gij moet uw jongen van mijn school nemen, als gij niet gewillig zijt dat ik hem kastijd; hij en de school zullen teniet gaan, als ik geen *tucht* uitoefen."

Onze Hemelsche Vader bestuurt Zijn leerschool voor de zaligheid Zijner leerlingen, en dus voor Zijn eigen eer en heerlijkheid. Het eigenlijke woord "discipel," (*discipulus*) beteekent een kleine leerling. De eerste vereischte in betrekking tot het discipelschap van den Heere Jezus, was de gewilligheid om zichzelf te verloochenen en een kruis op Zijn bevel optenemen. Dit beginsel loopt door al de diepste, rijkste Christelijke ondervinding

heen, en zal dat doen, vooronderstel ik, tot het einde der tijden. Vaak wanneer de harde lessen tranen doen ontspringen, en het kloppend hart met weemoed vervuld is, dat de hand van den lieven Meester heenwijst op de woorden: "Zoo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u." "Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geeselt eenen iegelijken zoon dien Hij aanneemt.... En alle kastijding als die tegenwoordig is, schijnt geene zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich eene wreedzame vrucht der gerechtigheid." Het is het "daarna" dat de roede rechtvaardigt, en ons met de kastijding bevredigd doet zijn. Richard Baxter riep uit, na een leven van onvermoeiden arbeid en aanhoudend lijden: "O God, ik dank U voor een lichamelijke tuchtiging van acht-en-vijftig jaren." Paulus schroomde ook niet te zeggen: "Ik roem in verdrukkingen." Gods leerlingen, rijp in ervaring, zijn zoo gevormd geworden door eene kostbare opvoeding. Het fijnste goud van Hem komt voort uit de heetste smeltkroes.

In deze school van genade gebruikt Hij vele onderwijzers of onderwijzeressen. Somtijds gebruikt Hij Armoede, die zooveel nut doet voor de ziel, als zij dat deed voor het verstand van zulke hardwerkende jongens als Hugh Miller en James A. Garfield, zij geeft veerkracht en inspanning. Meer dan één Christen, die te veel voorspoed ontving

voor zijn geestelijk nut, is geleid geworden tot dien harden leermeesteres, en zij heeft hem verwezen naar een nederiger zitplaats. Terwijl de beurs geledigd werd, groeide de ziel rijker in nederigheid, en begon de vruchten des Geestes te dragen.

Een andere is Teleurstelling; en sommigen van de beste levenslessen worden ons geleerd door deze strengziende leermeesteres. Een der lessen die zij ons leert is, dat deze wereld niet voor ons slechts gemaakt is, en dat ons verlies vaak de aanwinst is van een ander. Een tweede les is, dat onze verliezen vaak de rijkste zegeningen bevatten. Wij hadden een weg uitgedacht voor onszelven, en hij zou ons zekerlijk tot gevaar geleid hebben. God kan ons geen zwaarder straf zenden, dan ons te laten wandelen op eigen gekozene paden; zoo zondt Hij teleurstelling om ons terug te doen keeren. Wij schreeuwden in het eerst bitterlijk, doch dra zagen wij dat wij ontkomen waren, en zegende toen de Hand, die ons in het aangezicht had geslagen. Als ik ooit den hemel bereik, dan zal ik gevoelen om daar een monument van dankbaarheid opterichten voor die strengziende oude onderwijzeres, die zoo vaak mij hielp om mij van verkeerde paden terug te doen gaan, en mij van kleederen beroofde, ten einde ik vrijer en gemakkelijker hemelwaarts kon reizen.

Ach, broeders, dit is een wondervolle school, welke goddelijke wijsheid geopend heeft. 's Vaders liefde wordt hier ten volle waargenomen! Nooit

spaart Hij de roede, wanneer het kind in gevaar is om verwoest te worden. Zijn snoeimes snijdt diep, doch de druiventrossen zijn er destegrooter door, en zoeter. Toen Michaël Angelo een blok van marmer in het vuil zag liggen, zeide hij: "Er is een engel in dat marmer, en ik zal hem tevoorschijn brengen." Zijn hamer en beitel sloegen hard en diep, totdat de engel voortkwam. Gods hamer van beproeving, slag op slag, brengt zulke engelen te voorschijn als Geloof, en liefdeblikkende Vrede en sterkgespierd Geduld, en Sympathie, en de Liefde, die op Jezus Christus gelijkt.

Deze school van God zal spoedig voor ons gesloten zijn; de studie-tijd wordt elk uur minder. Laat ons geen les, hoe hard ook, verzuimen, of terugdeinzen voor kastijding, hoe zwaar en pijnlijk ook. Desterijker zal onze kroon zijn, naarmate wij tot het einde verdragen, en wij zullen de heerlijkheid ingaan. Welk eene bevordering zal dat zijn voor harten die vaak zoo angstig klopten, en voor oogen die zoo vaak weenden, en voor het geloof dat zoo vaak terneergedrukt was onder den slag,—om deelhebbers te kunnen zijn van de erfenis der heiligen in het licht!

DE BEKEERING VAN KINDEREN.

SOMMIGE goede Christenen zijn zonderling ongeloovig in betrekking tot de bekeering hunner kinderen; zij erkennen de vatbaarheid van kinderen voor indrukken; zij erkennen de schoonheid van vroege vroomheid; zij lezen in hun eigen bijbel de belofte: "die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden;" en zij lezen ook van zulke voorbeelden als Samuël en Koning Jozua en de welbekende Timotheus. Omtrent hunne eigene kinderen, evenwel, koesteren zij twijfel en bezorgdheid.

Evenzeer mogen zij twijfel openbaren vanwege het vermogen van een kind van tien jaren oud, om zijne moeder lieftehebben, of om de bevelen zijns vaders te gehoorzamen. Een kind stelt onvoorwaardelijk *vertrouwen* in zijne ouders. Hoe weet uw kleine meid dat het geen vergift was, dat gij haar gaaft, toen zij ziek was? Zij kan het medicijn niet ontleden; evenwel zwelgt zij het, op uw zeggen dat het "goed voor haar is."

Als nu een kind zijn ouder kan liefhebben, en een ouder vertrouwen, en een ouder gehoorzamen, dan kan het ook God liefhebben, vertrouwen en

gehoorzamen. Deze drie verstandelijke handelingen zijn de werkelijke bestanddeelen der godsdienst. Dan ook, moet gij dit voor den aandacht houden, dat in elke gedachte en handeling tot God, het kind de bovennatuurlijke hulp van den Heiligen Geest kan ontvangen. Ook dit, dat Christus het middenpunt van het Christendom is. Een gewoon kind van tien of twaalf jaren oud, kan ook de geschiedenis van Christus waardeeren, Zijne voortreffelijke daden van macht en goedheid, de zoetigheid van Zijne beloften, en Zijn dood van zelfopoffering, juist zoowel als iemand van zestigjarigen leeftijd. De mysteriën van de vleeschwording van Christus, kan ik niet beter *verstaan* dan een kind; trouwens, dat behoeft ook niet. Een kind kan Jezus liefhebben met al de vindingrijke ijver van zijn jeugdig hart. Is dit niet de toetssteen van het wezenlijk Christendom?

Juist zoo spoedig als uw zoon en dochter oud genoeg zijn om het kwade en goede te kunnen onderscheiden, zijn zij oud genoeg om goed te *doen* of kwaad. Goed te doen is godsdienst; kwaad te doen is zonde. Verdriet te toonen over het kwade is berouw te toonen. Het kwade natelaten, uit een zuiver beginsel, toont boetvaardigheid aan. Christus te vragen om vergeving van het kwade, is eene handeling des geloofs. Hebt gij nooit een kind leeren kennen, dat vatbaar was voor deze oefeningen?

Waarom zouden wij de mogelijkheid van kinde-

ren-vroomheid bewijzen, wanneer ontelbare gevallen van oprechte, verstandelijke, welgegronde godzaligheid door hen vertoond is geworden? Een der meest schoone voorbeelden van engelen-vroomheid waarvan ik ooit getuige geweest ben, werd aan den dag gelegd door een meisje van negen jaren oud, en die op deze jeugdigen leeftijd, door haar Heiland in Zijn hemelhof werd verplaatst. Hare gesprekken met mij in mijne jongelings-jaren, maakten een dieperen indruk op mij, dan de predikatiën van mijnen leeraar. Toen een kleine, zieke knaap door zijn leeraar gevraagd werd: "Zoudt gij niet gaarne beter worden?" antwoordde hij: "Ik wil liever berusten in Gods wil."—"Als gij beter mocht worden, zoudt gij dan juist zoo leven als te voren?"—"Ja; zekerlijk zou ik, als God mij Zijne *genade* niet gaf." Kon eenig volwassen mensch beter begrip van de afhankelijkheid van God aan den dag leggen dan dit?

Misschien zegt iemand dat "neigingen van kinderen onbestendig en veranderlijk zijn." Doch zijn volwassenen nooit veranderlijk? Worden mannen en vrouwen van veertig jaren oud nooit afvallig? Liever zou ik het wagen met de onbestendigheid der jeugd, dan met de verzoekingen die menschen ontmoeten op middelbare jaren. Indien de kinderjaren gepaard gaan met lichtgeloovigheid, de mannelijken leeftijd en de ouderdom zijn vol van twijfelzucht. Beter is een hart te ontmoeten dat teveel gelooft en zeer gemakkelijk, dan van

iemand die te langzaam is te gelooven, en om zich in beweging te zetten. O! zijt verzekerd, gij ouders en onderwijzers, dat er geen betere grond in de wereld voor de waarheid en bekeerende genade kan gevonden worden, als het hart van een openhartig, vatbaar, vertrouwelijk kind.

De belangrijkste tien jaren van het menschelijk leven zijn van vijf tot vijftien jaren. De grootste meerderheid van hen, die twintig jaren passeeren in onbekeerlijkheid, worden nimmer bekeerd. Dr. Spencer zegt ons dat van de 235 hoopvol bekeerde menschen uit zijne gemeente, er 138 waren beneden twintig-jarigen leeftijd, en slechts vier hadden hun vijftigste jaar overschreden! Gedurende mijne bediening mocht ik het voorrecht genieten, om meer dan een duizend personen te ontvangen in de gemeente, op belijdenis des geloofs; en geen enkel dozijn van hen hadden hun vijftigste jaar bereikt. Eenmaal, inderdaad, heb ik een oud man van vijf-entachtig jaar gedoopt; doch de zaak was zoo opmerkelijk, dat zij de bewondering van een ieder verwekte. Zulke late bekeeringen zijn haast gelijk aan hetgeen een stervende soldaat plat uitdrukte, "om het staal-einde van iemands leven in het aangezicht des Almachtigen te werpen."

In het oordeelen van de echtheid der bekeeringen van kinderen, moeten wij in 't oog houden dat zij slechts kinderen zijn. Verwacht niet van een bekeerde jongen, het werk van een vroom man; hij is slechts een jongen. Gelijk een knaap, wil hij

gaarne spelen, en hij mag dit ook doen. Doch als hij gewillig is om zijn spelen optegeven om een bidvergadering bijtewonen, waarom is dit even zoo goed geen bewijs van zijn hart-toewijding, als van een man die zijn werk verlaat voor hetzelfde doel? De kleine meid, die haar kleed of pop wil opgeven, ten einde zij het geld in het zendingszakje kan geven, beoefent juist zulk eene Christelijke liefdadigheid zoo zuiver, als onze edele prinsen in den koophandel, wanneer zij hunne duizenden voor datzelfde doel afzonderen. Een kind dat zijn humeur beheerscht, omdat God toorn heeft verboden, doet eene evengelijke heilige daad als Stefanus deed, toen hij zijne vervolgers vergaf. Geveinsdheid is een der meest afschuwelijke en hatelijke zonde; is er meer van beneden de twintig jaren, dan boven dien leeftijd? Ik vertrouw van niet. In het berekenen der bewijzen van de godsdienst der kinderen, moeten we uitzien naar de vruchten van genade, die kinderen kunnen bezitten, maar ook moeten we in 't oog houden, de zwakheden aan den kinder-leeftijd eigen. De genade Gods maakt een jongen geen man: zij maakt hem eenvoudig een *betere jongen*.

Wanneer mag een kind toegelaten worden tot de gemeente? Hierop antwoorden wij, dat ieder tot de gemeente van Christus behoorde toegelaten te worden, zoo spoedig als zij eene goede getuigenis afleggen van hun geloof in Christus, en van een Christelijk gedrag. De Kerk is voor *allen* die den

Heere Jezus liefhebben, en die Hem zoeken te dienen. De Schrift maakt ouderdom geen conditie van zaligheid. Zal een waarachtig bekeerd kind van de tafel van Christus verwijderd gehouden worden, totdat hij ver boven die jaren heen is? Wat nuttigheid is het een kooi te hebben, "als de lammeren er allen uit verwijderd gehouden worden, totdat zij het weder verduren kunnen?"

In elken levenstijd is vroomheid mogelijk beoefend te worden. Zij is aantrekkelijk, is noodzakelijk tot zaligheid. Wij verblijden ons een man te zien van middelbare jaren, of de moeder in het midden van hare zorgen, wanneer zij hun hart aan Jezus geven, dat lang een slaaf was geweest der zonde, of dat door ongeloof werd bestreden. Niet minder, echter, verblijd ik mij, wanneer ik zien mag dat de goddelijke Verlosser Zijn plaats in een *jeugdig hart* heeft genomen,—een hart, gelijk dat nieuwe graf van Jozef van Arimathea, hetwelk het gewond lichaam van Christus ontving,—een plaats "in hetwelk *nog nooit iemand gelegd was geweest.*"

DE GOEDE HERDER.

"WANT het Lam, dat in het midden des troons is, *zal hen weiden*, en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren." Dit wijst ons op de meest teedere en grondige betrekking, welke in den hemel zal voortduren tusschen Jezus en Zijne verlosten. Voor ons, in ons land en tijd, verliest dit Oostersch zinnebeeld veel van zijne levendigheid, en kan dus beter gewaardeerd worden door iemand die Palestina bezoekt, en een Judeesche schaapherder ziet nabij zijne kudde. Hij is de gebieder van eene kudde schapen—en is in zulk eene mate verbonden aan zijne wollige vrienden, als dagelijkschen omgang en nachtelijk bewaken en persoonlijke opoffering dat veroorzaken kan. Hij zoekt naar frissche weiden; als een schaap in het kreupelbosch is geraakt, haast hij zich om het te redden; als een lam in een zwellenden stroom gevallen is, dan is hij gereed het er uit te halen. Als een wild beest zich in den nacht vertoont nabij de slapende kudde, dan neemt de herder zijn stok of herders-staf op en verdedigt de kudde. Niet alleen het wild gedierte, maar ook de

Bedouïn roover moet somtijds aangevallen worden. Dr. Thomson, in zijn "Land en Boek," zegt, dat een zeer getrouw herder, tusschen Tabor en Tiberias, inplaats van de vlucht te nemen, werkelijk drie Bedouïnen had bevochten, totdat hij door hunne wapenen was afgemaakt, en stierf tusschen de schapen die hij beschermde.

"Ik ben de Goede Herder. Ik geef Mijn leven voor de schapen." Dit is de voortreffelijke handeling van Zijne toewijding aan Zijne kudde. Om de godgeleerdheid der Verzoening te ontleden, zou voor de meeste geloovigen, zoo onvoordeelig zijn, als eene proefneming om het moederlijk gevoel te ontleden voor een moeder die juist een vaarwel kus gegeven heeft aan een stervende dochter. Het hart des Christens verstaat de Verzoening beter dan zijn hoofd. Het is een moeielijke leer voor het brein, doch een zoete en eenvoudige leer voor het gemoed. Waar geloof, gelooft alleenlijk wat Jezus heeft gezegd, en berust onvoorwaardelijk in datgene wat Jezus voor ons gedaan heeft en doen wil voor ons tot het einde. Dit is de kern van mijn practische godgeleerdheid, en zoo is het met millioenen van anderen. Wij waren slechts dwalende schapen, en God heeft op Hem, de Goddelijken Herder, de ongerechtigheden van ons allen gelegd. Dit feit nu is de grond van mijn hoop op zaligheid; dit ook bewerkt zulk eene betrekking tusschen mij en mijnen Herder, dat ik onder groote verplichting sta Hem te volgen, waar Hij leidt.

Als wij ooit verwachten zullen, door Hem geleid te worden tot fonteinen van de wateren des levens in den hemel, dan moeten wij hier leeren ons geheel aan Zijne leiding te onderwerpen.

Drie dingen verzekert onze geliefde Herder ons. Het eerste is: "Ik ken de Mijnen." Hij erkent hen niet door eenig uiterlijk teeken der Kerk, want sommigen kunnen een ongeloovig, onvernieuwd hart verbergen, achter een valsche belijdenis; anderen, daarentegen, kunnen zonder eenige kerkelijke vereeniging, behooren tot de bloedgekochte kudde. Jezus herkende de boetvaardige zondares zoo duidelijk door haar tranen heen, als Hij door Judas, achter zijn verraderlijken kus heenzag. Het is eene troostrijke gedachte voor een waar geloovige, hoe onbekend ook, of hoe vergeten of misverstaan door anderen,—"Mijn Meester kent mij. Hij draagt mij op Zijn hart. Hij verstaat mijne droefheden. Hij weet welk eene weide ik noodig heb; ja, en Hij weet ook wanneer ik de roede der tucht behoef. Hij ontdekt mijne zonden; laat mij daarom waakzaam zijn tegen verzoeking. Hij ziet al mijne tranen en mijne benauwdheden; daarom laat mij blijmoedig zijn onder scherpe beproevingen."

Het tweede ding dat onzen Herder ons verzekert, is: "Ik worde van de Mijnen gekend." Deze kennis wordt verkregen door een heilig instinct. De Zijnen kennen Hem door de getuigenis van den Geest, die met hunnen geest getuigt. Hoe ken ik

mijn moeder? Door eene beschrijving van een ander, door haar photograaf, door eene ontleding van hare verstandelijke hoedanigheden? Neen; ik ken haar door de instinct der liefde. Ik heb haar trouw en liefde genoten. Ik geloof in haar, beide voor wat zij is tot mij, en wat zij voor mij gedaan heeft. De oprechte Christen heeft een hart-kennis ontvangen, door het opzoeken van den Herder, door gered te zijn door den Herder, en door vertrouwen en het volgen van den Herder. Geen vloeker kan deze ondervindelijke kennis van hem verschalken, en geen vijand kan hem er van berooven. Hij heeft de stem van Christus gehoord, toen Hij "Zijne schapen riep bij name, en ze uitleidde." Niemand kan die stem nabootsen. Een vreemdeling in Palestina of Syrië, wil somtijds de stem des herders nadoen; doch de kudde, evenwel, slaat er geen acht op. Zoo spoedig als de rechte stem wordt gehoord, dan rijst ieders hoofd naar boven en de kudde is in beweging.

Het derde ding dat Jezus ons verzekert, is: dat "Hij vóor hen heen gaat, en zij Hem volgen." Ach, welke paden van beproeving laat Hij ons soms bewandelen! Nooit heeft Hij ons een gemakkelijken weg of een effen weg beloofd, of zulk een weg als onze zelfzucht zou verkiezen. Nooit laat Hij toe, dat de kudde de plaats zal beslissen, waarin zij weiden zal, of over welke steile bergen Hij hen leiden zal, of door welke valleien van schaduwen des doods zij zullen wandelen, luiste-

rende naar Zijne stem door het duister heen. Meer dan eens struikelt en valt het geloof, maar Hij doet het weer herleven, en richt het op. Somtijds doen de lasten ons gebukt gaan; doch Hij zegt teederlijk: "Werp uwe zorgen op Mij." Somtijds roepen wij in angst, ter oorzaak van de eene of de andere verloren schat van hart en huis; evenwel Zijn beslist antwoord is: "Uw schat zal Ik in bescherming nemen. VOLG MIJ." Dien Hij liefheeft, kastijdt Hij, en in verhouding tot de liefde, is de kastijding. De beproeving welke de toegenegenheden toetst, en het karakter reinigt, moet iets meer zijn dan een schram van een speld. Zij moet diep snijden, zij moet ons *beproeven;* en scherpelijk ook, anders verdient zij geen naam.

En zoo op elke levensschrede wil de Herder ons leiden, als wij Zijne stem slechts willen hooren en Hem volgen. Belooft Hij ons dan geen effen pad, dan toch een *veilig* pad. Wanneer wij Zijne stem gehoorzamen, dan zullen wij vaak geroepen worden om onszelven te verloochenen, en tegenstand te ontmoeten, en om daden van liefde te bewijzen aan degenen die onwaardig zich gedragen en ondankbaar, nochtans zullen wij nooit geroepen worden om een beginsel te verzaken of een zonde te begaan. Onze Herder zal ons nooit brengen op een gevaarlijke plaats van dwaling, of in een moeras van twijfel. Nooit zal Hij ons leiden in zinnelijke plaatsen van verzoeking, of op duizelige hoogten van zelf-inbeelding. Als wij Hem volgen, zullen

we bevinden dat de steilste heuvel een "pad van liefelijkheid" zal zijn, en de laagste vallei van verootmoediging een welgebaanden weg tot vrede. Broeders der kudde, voor en aleer wij den hemel bereikt hebben, zullen we ongetwijfeld moeielijke paden te bewandelen hebben. Laat ons steeds nabij den Herder verkeeren. Als wij naar beneden zien, kunnen wij duizelig worden; als wij te ver vooruit zien, kunnen wij ontmoedigd worden. Met het oog gericht op den Goeden Herder, kunnen wij voorwaarts gaan van schrede tot schrede.

WEL GEZIEN.

"GIJ hebt wel gezien." Deze woorden Gods waren tot Jeremia gericht, toen God hem riep tot zijn levenswerk als een "ziener" of profeet van Israëls volk. Hij vraagt de eenvoudige jonge man die klein is in eigen oog, "Wat ziet gij?" Waarop Jeremia antwoordt: "Ik zie een amandelboom." Dit is juist wat de Heer meende dat hij zien zou. De amandelboom was een boom die snellijk groeide, en vroeg bloesemde; hij beeldt af spoedig handelen. Dewijl de jeugdige Jood zijne bekwaamheid had getoond voor rechte onderscheiding, zoo prees de Heere zijn wijs antwoord, en zeide tot hem: "Gij hebt wel gezien."

Er is eene goede en eene verkeerde wijze van zien op bijna ieder gebied. Een man die geen oog voor schoonheid heeft, voor hem is een van Claudes' landschappen slechts zooveel verf en linnendoek, voor een ander is het een meesterlijk stuk van schitterend zonlicht, badende velden en bosschen met hunne schoonheden. Voor velen, het was voorzegd, dat Christus, de Messias, wezen zou als "een wortel uit een dorre aarde; hij had geene gedaante noch

heerlijkheid. Wanneer zij Hem zagen, zoo was er geene gestalte, dat zij Hem zouden begeerd hebben; Hij was veracht en de onwaardigste onder de menschen." Toen Hij kwam, daarom, tot de Zijnen, namen zij Hem niet aan. Zoovelen als met een rechten blik op Hem zagen, hun gaf Hij het voorrecht om kinderen Gods te worden. Voor hun is Hij de voornaamste onder tien duizenden, en geheel beminnelijk. Christus verandert nimmer. Het verschil tusschen de gedachteloozen zondaar, en dezelfde persoon nadat hij bekeerd is, is: dat hij op Christus ziet met een nieuw oog, en Hem aanschouwt als de Zaligmaker die hij noodig heeft.

Sommige menschen zien op God als slechts een verterend vuur, en zijn met wanhoop geslagen. Anderen gaan weer tot een ander uiterste over, en zien in Hem niets dan medelijden en vergevende genade; zij kunnen gemakkelijk glijden en overhellen naar het Universalisme. Doch, de man die Gods barmhartigheid verheft, ten koste van Zijne rechtvaardigheid, en die niet gelooft dat Hij de zonde zal straffen naar behooren, die heeft niet "wel gezien." Hij zal gezuiverd zijn van die misleiding in den oordeelsdag. Die wijze mannen van Westminster, zagen het Goddelijk Wezen, onzen Hemelschen Vader, in de rechte verhouding van Zijne eigenschappen, toen zij dat wondervol antwoord opstelde tot de vraag in het vraagboekje: "Wat is God?"

Wij zijn geneigd in het bijzonder om geduchte

fouten te begaan, in het zien op Gods daden in Zijne Voorzienigheid. Zelfs sommige Christenen hebben een heidensche gewoonte gevormd van spreken omtrent "goed geluk," en "afgewaaiden," en "kwaad fortuin," en andere uitdrukkingen, welke het idee te kennen geven, dat dit leven slechts een spel is en een toeval. Blind ongeloof mag verwacht worden te dwalen, en Gods werk te onderzoeken als òf een raadsel, òf eene verwarring te zijn. Een Christen, wiens oogen verlicht zijn geworden, behoorde beter te weten. Evenwel, hoe vaak beschouwen wij al Gods handelingen in een verkeerd licht, en geven hun een verkeerden naam! Veelmalen spreken wij over sommige dingen als tegenspoeden, wanneer zij werkelijk zegeningen zijn. Wij wenschen menschen geluk met hetgeen zij hebben gewonnen, wat vaak voor hun uitloopt tot hun nadeel en strik. Vaak ook treuren wij met zulke menschen over een zaak, die hun dra nut zal aanbrengen, meer kostbaarder dan goud. De oude Jacob dacht ongetwijfeld, dat hij inderdaad diep ongelukkig was op dien avond, toen hij in de deur zijner tent zat te weeklagen; doch de karavaan was juist naderende, welke Simeon en Benjamin medebracht, benevens goede tijding omtrent de langverlorene Jozef. Hij had nog niet wel gezien welk een God hij was dienende. Laat ons aarzelen een broeder te beklagen, die onder de kastijdende hand van onzen liefdevollen Hemelschen Vader verkeert. Zijt zorgvuldig, hoe een man te beklagen,

die zijn geld verloren heeft, en zijn goeden naam heeft bewaard; of met het gelukwenschen van een man, die millioenen verworven heeft, ten koste zijner vroomheid. Wanneer de Christen van gevaarlijke hoogten viel van verzoeking, en daarop in de vallei van verootmoediging werd gebracht, kwam hij eindelijk terecht op de onwankelbare rotssteen. In die vallei heeft hij meer van de blijdschap van Gods aangezicht genoten, dan hij ooit te voren genoot in de dagen van zijn verbazende voorspoed. Ziekte heeft vaak geestelijke herstelling in de ziel gewrocht; lijden vaak bracht mede een groote maat van vreugde. De schrijver heeft onlangs ook zware beproevingen moeten doorgaan, evenwel zoo donker was de weg niet, of hij kon nog dierbare beloften waarnemen, die glinsterden als diamanten. De satan tracht zooveel hij kan om onze lampen te breken, en om onze diamanten te stelen in die donkere doorgangen van beproeving. Wij behoeven een goed gezicht onzer oogen in zulke tijden van moeielijkheden, ten einde niet te struikelen, of om de Trooster niet uit het oog te verliezen, of het helder licht dat aan het einde der weg schijnt.

Ik heb menschen teederlijk zien treuren met een schreiende moeder, wiens kind naar den hemel was gegaan, doch die niet dachten te treuren met haar over een levend kind, dat een lichtzinnige slaaf was van mode, of een buitensporige wellusteling, of een losbandig zoon, de "droefheid zijner moe-

der." Spaart uwe tranen van de lievelingen, die veilig in de armen van Jezus zijn, en schrei uwe tranen over de levenden, die nog dood zijn in de zonde en onverschilligheid. Laat ons leeren om de dingen recht te bezien, en om rechte namen te geven aan die dingen. Al te vaak omhangen wij onze werkelijke zegeningen met een lijkkleed, en versieren onze gevaarlijke verzoekingen met bloemen. De scherpste beproevingen van deze natie, zijn veranderd in teedere ontfermingen. Garfield in zijn graf heeft meer voor ons gedaan dan Garfield gedaan kon hebben in zijn presidentialen stoel.

Laat ons allen ernstiglijk bidden om geestelijke onderscheiding. Heere, open Gij onze oogen! Dan zullen wij de wereld slechts beschouwen als een oefen-school voor eene betere wereld; wij zullen een Vaders vriendelijk gelaat zien achter de donkerste wolk; wij zullen zien dat in het verrichten van onze taak, ons hoogst genot ligt; en aan het einde van den strijd zullen wij *de Koning in Zijne schoonheid zien*, en Hem kennen, zooals wij gekend zijn.

DE HEERE ONZE KRACHT.

DE eerste les der kinderjaren is menschelijke zwakheid. Het eerste schreien van het kind openbaart zulks. Aan het andere einde van het leven vernemen we vaak eene beklagenswaardige suffigheid, zooals ik laatst een geval ontmoette van een man, die eenmaal als een licht helder scheen in de predikstoel hier te lande, doch nu niet eens de namen van zijne eigene kinderen onthouden kon. Doch de zwakste zijde der menschheid is hare zedelijke zijde. Een groot verstand vindt vaak een verblijf in een persoon met eene zwakke consciëntie. Napoleon I werd geheel beheerscht door zelfzucht. De voornaamste les van zulk een loopbaan als van Napoleon, moet aantoonen, welk een verachtelijk schepsel een mensch is, op het oogenblik dat hij zich losrukt van God.

Een der voornaamste doeleinden van onzen godsdienst is, om de mensch te leeren waar dit onmisbaar element van *kracht* te vinden is. Het goddelijk Woord, komende van den Maker des menschen, die ons volmaaktelijk kent, verklaart dat "hij die op zijn eigen hart vertrouwt, een zot is." Wij

hebben in onszelven geen geestelijke kracht. Juist als onze lichamen al hun kracht ontvangen van het voedsel dat wij nuttigen, en alle eikenboomen hunne kracht trekken van de omringende aarde en lucht, zoo ook onze zielen verkrijgen al hare geestelijke kracht van een bron buiten ons. De Psalmist David, wiens natuurlijke zwakheden jammerlijk in het oog vallende waren, was sterk alleen wanneer hij zich met God had verbonden. Zijne verklaring is: "De Heere is mijn kracht." Dit is de eenige kracht welke de bijbel erkent. Wie zijn de bijbelsche helden? Menschen van vernuft, schranderheid, philosofen, sprekers? Neen. Zij zijn Henoch die met God wandelde, Jozef die zinnelijke verzoeking overwon, omdat God met hem was; Elia die pal stond als een rots tegenover den stroom van afgoderij; en Daniël die niet moedeloos of bedrukt werd in weerwil van het brullen der leeuwen. Daniël geeft ons het geheim van zijne kracht in zijnen omgang met God op gezette tijden des daags. De Heer voedde zijne ziel, als de onderaardsche bronnen een put voeden en vol houden gedurende zomerdroogten.

Gods kracht "wordt in onze zwakheid volbracht." Dit meent dat de goddelijke kracht het meest zichtbaar is, wanneer onze zwakheid het meest volkomen gevoelt wordt. Eerst moeten we ontdaan worden van alle eigenwaan en zelfvertrouwen. Een emmer kan geen lucht en water tegelijk bevatten. Terwijl het water er in komt, moet de lucht er uitgaan.

De meening van sommige zware beproevingen is om de vervloekte geest van zelfzucht uit ons hart te verbannen. Zoodra wij ontdaan zijn geworden van zelfvertrouwen, zijn we in een toestand gekomen om vervuld te worden met kracht naar den inwendigen mensch, door de kracht des Heiligen Geestes. Wanneer Jesaja gevoelde dat hij slechts een kind was, en zelfs onrein, ontving hij de aanraking van hemelsch vuur. Petrus had verbazend vertrouwen in Petrus, toen hij boogde op zijn eigen kracht; doch nadat hoogmoed zijn val had bereikt, is Petrus toegerust met kracht uit de hoogte, en dan de apostel die door een dienstmaagd zich liet verschrikken, kon het hoofd bieden tegen een Sanhedrim. Een Christen moet niet alleen zijn eigen zwakheid beschouwen, maar hij moet ook datgene vaarwel zeggen, waarop de wereldlingen vertrouwen, en erkennen, dat "de hulp des menschen ijdelheid is."

Die arme vrouw, die alle geneesheeren in haar buurt had ingeroepen, en slechts erger geworden was naar het lichaam en armer in hare beurs, is eene gevoelvolle opheldering van onze zwakke zielen. Zij was ten einde gekomen van menschelijke hulp, en kwam kruipende naar de voeten van den Zoon van God. Eene aanraking van Zijne kleederen, zondt een nieuwen vloed van gezondheid door hare leden. Aanraking met Christus brengt stroomen van goddelijke kracht in onze zielen, zoodat wij alles doen kunnen door Christus die ons kracht

geeft. Onmiddellijk bij den aanvang van het geestelijk leven, wordt deze goddelijke kracht erkend. Een Gough of een Sawyer bevestigt dat hij zijne overwinning behaalde over de flesch, door de invloeiing van een nieuw beginsel en een nieuwe kracht in zijn hart. De wezenlijkheid van hunne bekeering was, dat de zeven duivelen van wellust voor den drank, waren uitgeworpen, en dat Christus was binnengekomen. Dit was een bovennatuurlijk werk, waarmede de hedendaagsche ongeloovigen, echter, den spot drijven; evenwel, een bijbel welke geen bovennatuurlijk element brengt in een zwak en boos geslacht, zou het papier niet waard zijn, waarop het gedrukt is. Indien de Christus van het Christendom een zwak zondaar is, niet toerusten kan met bovennatuurlijke kracht om vreeselijke verzoekingen te weerstaan, dan is het Christendom een ontegenzeggelijk bedrog en misleiding. Evenwel kan het dezen toets goed doorstaan. Menigten hebben de triomfeerende getuigenis gegeven dat, te midden van sterken drang, de Heere hen bijstond, en hen bekrachtigde. Hun getuigenis was altijd: "wanneer ik zwak ben, dan ben ik machtig,"—dat is, wanneer ik ontdaan ben van zelfvertrouwen nadert Jezus tot mij, om mij te versterken.

Dit is het wezenlijk werk des geloofs. Het is eenvoudig de vereeniging van onze zwakheid met de almachtige kracht van God. Wij bieden zwakheid aan en Hij kracht, en dat maakt de vereeniging

uit. Het kind verschaft een hongerig klein mondje, en de moeder de voedende melk. De moeder is blijde dat zij de volle voorraad kan geven, en de lieveling is blijde, terwijl het de zoete bevrediging kan indrinken. Schoon is het schilderij van mijn arm zwak, hongerige ziel, rustende tegen den boezem van Oneindige Liefde! Er is geen gevaar dat de voorraad ooit zal uitgeven, want mijn Heer, mijn Voeder, mijn Onderhouder, zegt tot mij gestadiglijk: "Mijne genade is u genoeg." In dezen weg worden wij gesterkt met alle kracht naar Zijne heerlijkheid en macht.

Helaas, hoe gemakkelijk loopen wij droog; en hoe hebben wij gedurig behoefte aan vermeerdering! Het ontbijt van gisteren, kan mij van daag niet meer voeden. De Christen die tracht te leven op de ondervindingen van verleden jaar, is als krankzinnig, alsof hij beproeven wilde te werken op het voedsel een maand geleden gegeten. Zij die den Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen, de afneming zal gedurig hernieuwd worden, en de nieuwe dringende noodzakelijkheid zal achtervolgd worden met eene frissche voorraad.

Wij waren hooggevoelend geworden, en hadden vleesch tot onzen arm gesteld. Wij wilden beproeven alleen te gaan, en toen vielen wij. Moeiten en zelfs berooving, kan een grooten zegen zijn, als zij ons naar Jezus' tehuis zenden. Vaak neemt God onze steunsels van ons weg, om ons te doen leunen op Hem. Zijne eeuwige armen stutten ons

niet alleen, maar dragen ons voorwaarts als op arends vleugelen. Hier staan wij stil, en rusten. Geloof grijpt de hand van Jezus' ontferming aan. Laat mij die hand vasthouden met de vijf vingers van mijn geloof. Het zal mij niet begeven, totdat ik aanlanden zal in heerlijkheid.

EENE GESTADIGE ZALIGHEID.

EEN schip in een storm de kusten van Newfoundland voorbijgezeild hebbende, kwam in botsing met een ijsberg. Het voorschip zonk met snelheid, zoodat de gezagvoerder en het scheepsvolk nauwelijks tijd genoeg hadden om in de reddingsboot te springen. De vraag: "Wat moeten wij doen om zalig te worden?" wordt beantwoord door hun vaardig springen in de levensboot, hetwelk eene handeling is des geloofs. Zij stellen hun vertrouwen in die boot ter hunner redding. Zij zijn bevrijd van eenen onmiddellijken dood.

Doch, nadat het schip gezonken is, is de bemanning nog dobberende op de gevaarlijke zee. Er is een tweede handeling noodig. Ten einde veilig aan de kusten te kunnen komen door het midden der geweldige baren, moeten zij in de boot blijven, en met alle kracht trekken aan de riemen. Zij moeten "hunne eigene zaligheid uitwerken" nu, door hard roeien. Doch dit was eene gestadige handeling van redding, dag op dag, totdat zij de kusten bereikten van Nova Scotia. Nooit, echter,

voor geen oogenblik, zijn zij onafhankelijk van de reddingsboot. Die moet hun drijvend houden, anders gaan zij naar de diepte. Eindelijk, na hard roeien, bereiken zij de verlangde kusten. Dit is hun derde, beslissende en volkomene zaligheid, want nu zijn zij geheel bevrijd van eenig gevaar der onstuimige zee. Nu zijn ze rustig, want zij hebben de begeerde haven aangedaan.

Deze eenvoudige gelijkenis zal met genoegzame duidelijkheid de drie wegen ophelderen, waarin het woord *zaligheid* gebezigd wordt in Gods Woord en in de ondervinding van menschen. De eerste sprong in de reddingsboot, heldert die besliste handeling der ziel op in het verlaten van alle andere nietsbeteekenende steunsels, en zichzelf overtegeven aan den Heere Jezus Christus in eenvoudig, geloovig vertrouwen. Dit is bekeering. Daardoor wordt de ziel verlost van de schuld der zonde en verdoemenis.

De Heilige Geest is medewerkende in dezen stap, reinigende en vernieuwende het hart. Door deze handeling van overgave aan Christus, ontkomt den zondaar den dood en gaat het leven in. Verblijdend mag hij uitroepen: "Door de genade Gods ben ik *gered!*"

Evenwel is deze nieuwe geloovige niet minder afhankelijk van Christus als een Zaligmaker, dan de zeelieden waren van die reddingsboot; want niet voor en aleer hij volkomene verlossing heeft bereikt ten hemel, moet hij Christus Jezus aanhan-

gen elken dag. En het is deze dagelijksche en gestadige zaligheid, waarop wij thans nadruk willen leggen. Zeer velen beperken het woord zaligheid tot de eerste stap van vernieuwd geloof, en besluiten valschelijk dat er nu niets meer te doen is. Mystieke Christenen, verheffen deze handeling van het ontvangen "van het eeuwige leven" in Christus zoo hoog, dat zij haast het feit vergeten, dat er ook veel bestreden moet worden tegen satan en overgeblevene verdorvenheden. Op het pad van den zeeman ontmoet hij vaak tegenwind, en wordt genoodzaakt somtijds hard te roeien.

Van het grootste belang is het, te weten, dat elk waar Christen verplicht is "zijne eigene zaligheid uittewerken," elken dag van zijn leven, al leeft hij ook een eeuw. Het was niet tot boetvaardige zondaren of tot ernstige onderzoekers aan wien Paulus het welbekende voorschrift verkondigde: "Werkt uws zelfs zaligheid uit met vrees en beven;" hij had de bloedgekochte kerk te Filippi op het oog. En als Paulus nu leefde, dan zou hij ook deze belangrijke woorden ongetwijfeld doen weerklinken in de ooren van ieder Christen in den lande. Want indien onze oorspronkelijke bevrijding van de vervloeking der zonde en van de straf der hel afhankelijk is van onze overgave aan Christus, zoo ook onze gestadige bevrijding van de aanvallen der zonde, hangt af van ons aanhoudend vastklemmen aan onzen Zaligmaker, en onze bestendige gehoorzaamheid aan Zijne bevelen. Geloof zonder werken

is dood. Broeders, wij zijn in de reddingsboot, doch de reddingsboot is den hemel nog niet. Hard trekken aan de riemen, nachten van storm en onweder, gevaren van valsche lichten gaan vooraf, eer wij die schoone kusten bereiken. Tot op het laatste oogenblik op aarde, hangt onze zaligheid af van geheele onderwerping aan Jezus. Buiten Hem, niets; met Hem, alle dingen.

Zaligheid, denk er aan, beteekent eenvoudig de handeling van zalig worden. Onze Heiland meent ons te redden, en dat wij voor Hem zouden leven, als wij Hem dit willen laten doen, en met Hem eerlijk willen medewerken. Ginds ligt een akker met onkruid, en de eigenaar er van wenscht die akker van onvruchtbaarheid in vruchtbaarheid veranderd te zien; zoo bewerkt hij dien met ploeg en egge, en al de middelen van landbebouwing. Indien de grond hierop zou roepen en tegenstand zou toonen tegen de ploegschaar en de egge, en de schoffel, dan zou het antwoord van den landbouwer zijn: "Alleen door onderwerping aan deze handelingen kan ik een goeden oogst verwachten, die tot uw eer en mijn voordeel zal zijn." Op gelijke wijze, kunt gij en ik gered worden voor 's levens hoogste doeleinden, wanneer ik mij absoluut onderwerp aan den wil van Christus, door gestadiglijk Zijne bevelen te gehoorzamen, door gereed te zijn om door Hem geheel mij te laten gebruiken voor Zijn eigen werk. Op het oogenblik dat ik versta, dat ik geheel het eigendom van Christus

ben, moet ik tegelijkertijd verstaan, dat mijn tijd en mijn invloed ook aan Hem moeten gewijd worden, en mijn tijd moet ontwoekerd worden van verkwisting. Alle vermeerdering ontstaat door wijselijk sparen. Zonde meent schade, en eindigt in ruïne en wanhoop. De eerlijke toegewijde Christen, werkt letterlijk "zijn eigen zaligheid uit," wanneer hij dagelijksch streeft om zijn tijd uittekoopen, en om zijne talenten te gebruiken, en wanneer hij elke gelegenheid waarneemt, om zijn leven als een welbehagelijke offerande en eigendom te besteden voor zijn Heer. Als wij niet waardig waren om gered te worden, dan zou onzen Zaligmaker nooit de bittere smarten van Golgotha gesmaakt hebben, om ons te verlossen. Als ieder gezaligd volgeling dra zal voorgesteld worden voor Christus, "zonder vlek met groote blijdschap," dan is een Christens leven een juweel Hem waardig. O mijn ziel, laat Hem in mij werken het willen en het doen naar Zijn welbehagen, als ik geschikt gemaakt kan worden om deze schatten van eer te verschaffen aan mijn geliefden Heer!

Er is een anderen zin, waarin Christus eene gestadige zaligheid voor ons verschaft. Zijne tegenwoordigheid redt mij in het uur van sterke verzoeking. Hij bewaart mij van struikelen in duizend gevallen, waar ik niet eens direct Zijn hand opmerk. Wanneer ik des morgens ontwaak, nadat ik een nachtreis in een slaapwaggon heb doorgebracht, dan weet ik niet hoeveel menschen er bezig geweest

zijn, ten einde ik veilig kon reizen door de duisternis heen; en wanneer ik in den hemel kom, zal ik wellicht uitvinden, hoe vaak Jezus tusschenbeide trad, om mij te redden van een dreigend gevaar en van ongedachte onheilen. Hij was bezig in mij te redden in honderd wegen, waarvan ik niet droomde, en de zichtbare erkende uitreddingen moeten aan Hem allen worden toegekend. Dagelijksche genade meent eene dagelijksche zaligheid. Paulus leefde dus in gestadige afhankelijkheid, erkennende dat als Christus Zijn arm van hem terugtrok, dan moest hij oogenblikkelijk zinken. Voor geen oogenblik kan ik de levensboot missen, niet voor en aleer mijn voet staat, "waar er geen zee meer is."

Indien deze dingen waar zijn, dan behoorden wij steeds te bidden: "O Heere, wat moet ik *doen* om zalig te worden? zoo dat ik mijn tijd niet meer verkwist; dat ik U niet meer onteer; gered mag worden van heimelijke zonden, en bekwaam mag worden tot de volste, rijkste, heiligste dienst voor U?" Hij kan ons helpen om dat alles te volbrengen, want Zijne genade kan ons een volle zaligheid aanbrengen. Wanneer wij den hemel bereiken, dan zullen wij niet langer meer behoeven zalig gemaakt te worden. De reis is dan ten einde, de gevaren voorbij; de scharen, die dan zalig zijn, zullen dan wandelen in het licht van het Nieuwe Jeruzalem, en werpen hunne kronen voor de voeten van Hem, die voor ons zulk eene onuitsprekelijke heerlijke en alles-overtreffende ZALIGHEID verwierf.

EEN KIND IN HET MIDDEN.

TOEN Christus de zelfzucht van Zijne discipelen wilde bestraffen, nam Hij een kind, en "stelde dat in het midden van hen." Van dat kind zouden zij eene les leeren van onbaatzuchtigheid en nederigheid.

Onze Vader in de hemelen stelt ook nu in onze woningen kinderen die ons tot *leering* verstrekken, hoewel zij zelven onderwezen moeten worden.

Geen woning is compleet zonder kindermuziek. Zij moet de woning verlevendigen, en kleine gezichten moeten hare vertrekken vervroolijken. Nooit was er ergens eene woning, hoe schamel of nederig ook, of zij kon door de vreugde van kleine kinderen aangenaam gemaakt worden. Wij hebben een prachtig huis gezien, dat, niettegenstaande zijn fraaiheden van binnen van schilderijen en marmer, bedroefd *ledig* was; want geen wieg stond in zijne kostbare vertrekken, en geen kinderlied weerklonk door zijne hooge zalen. Geen woning is een "gemeubileerd huis," totdat God in Zijne

liefde, een kind in het midden er van gesteld heeft.

Doch houdt voor oogen, dat de kleine sterveling daar geplaatst is om ons te leeren, hunne ouders, zoowel als dat zij zelven onderwezen moeten worden. Welke lessen deelen zij ons mede, hoe inspireeren zij ons, welke vertooningen maken zij van onze eigene gebreken, welke geestelijke onderrichtingen! Zij zijn geen zondelooze cherubs, anders zouden zij ons niet zoo veel leeren: Wij zijn geen zondelooze Adams en Evas, of anders zouden wij niet zoo veel onderricht noodig hebben.

Eene der eerste lessen, die zij ons geven, is in GEDULD,—een deugd, welke sommigen onzer maar langzaam aanleeren. Doch wie kan het beter leeren dan een hulpeloos, afhankelijk, en vaak eigenzinnig en moeielijk kind? Door lange, slapelooze nachten, meent het knorrig geroep van de kleine lijder: "*Zijt geduldig* met mij, moeder! ik weet niet beter. Ik kan het niet helpen. Ik kan niet stiller zijn onder de pijnen die ik doorstaan moet. Gij *moet* geduld met mij hebben." Elk jaar is een jaar van vernieuwde onderrichting. Is het kind langzaam in het aanwerven van kundigheden? Zijt dan geduldig. Indien het moeielijk is om er de waarheid in te krijgen, het zal destemeer moeielijk zijn om haar er uit te krijgen. "Waarom vertelt gij het kind hetzelfde ding twaalfmaal over?" zeide de vader van John Wesley tot zijn volhardende moeder. "Omdat," antwoord-

de de scherpziende moeder, "al de andere elfmalen niets beteekenen, totdat het mij de twaalfde maal gelukt." Wij weten niet of het meer geduld neemt om omtegaan met vlugge kinderen en die driftig van humeur zijn, dan met hun die wat langzamer zijn in hun doen. Beiden vragen verdraagzaamheid en zorgvuldige handeling. Beiden kunnen ons in geduld oefenen. Hoe geduldig toch, niet waar, is God met *onze* willekeurige ongehoorzaamheid en ondankbaarheid en halstarrigheid! Zouden wij dan niet lankmoedig zijn jegens de kleine overtreders tegen de wetten hunner ouders?

Kinderen zijn meer dan onderwijzers van geduld en verdraagzaamheid. Zij zijn *spiegels* waarin onze eigene tekortkomingen weerkaatsen,—somtijds ook, onze eigene deugden. Als wij willen zien, hoe belachelijk en hatelijk onze eigene opbruisingen van overhaastige driften zijn, dan hebben wij maar te letten op de booze driften van onze kleine navolgers in ons eigen huisgezin. Dat knorrig humeur werd waargenomen door de kinderen. Dat boosaardig snauwen was de weerklank van onszelven. De wraakzuchtige aanval op een broeder, kan wellicht de herhaling zijn van den laatsten boozen slag welke wij de knaap gaven, meer uit wraak dan om in liefde hem te verbeteren.

Wilt gij uwe eigene fouten zien? Let dan op uwe kinderen. Zij zijn de platen waarop vader en moeder afgebeeld zijn. Somtijds is het "familie portret" afzichtelijk. Wilt gij weten hoe uw eigen

ontheiliging van den Sabbat er uitziet? Let dan op uw eigen zoon, die langzaam toetreedt tot het Zondag morgen ontbijt, die meer acht geeft op het nieuwsblad dat hem wordt aangeboden, dan op eene voorbereiding voor het Huis van God. Wilt gij weten hoe welluidend vloeken is? Luister dan naar de jonge deskundige van uwe eigene profaanheid. Wanneer gij u haast niet bedwingen kunt, bij het staren op zijne verkwistingen, gedenkt dan, hoe het hem geleerd was om een kostbare jas te verkiezen voor een goed karakter. Zijn uwe dochters buitensporig? Zij beginnen juist waar hun mode-aanbiddende moeder haar voorbeeld heeft verlaten, en volgen haar zondig voetspoor. Ergert gij u over hun gepraat? Wellicht hebben zij aan uw eigen tafel lastertaal vernomen; misschien hebben zij geleerd met bedrog omtegaan, ter oorzaak van uw huichelachtig gedrag jegens hen, die u bezochten, of vanwege de valsche berichten die door uwe dienstbaren werden overgebracht aan uw eigen deur. Het bedrog van kinderen is vaak de weerkaatsing der spiegel van ouderlijke sluwheid en veinzerij. Menig wereldschgezinde moeder heeft in de spottende boetvaardigheid van eene dochter, het beeld waargenomen van haar eigen "lust der oogen, en de grootschheid des levens." Menigeen als David heeft geweend over zijnen wellustigen, losbandigen Absolom—en tranen van droefheid, omdat hij zijne eigene zonden afgedrukt zag in zijn kroost.

Geloof het, o ouders! dat wanneer God een kind in het midden van ons stelt, dan plaatst Hij ook daar eenen spiegel om onszelven daarin te zien. Onze ondeugden wijzen vaak afzichtelijk terug van het gelaat en het gedrag van hen, die onze zonden wederkeerig bedrijven en "uitbreken" met onze eigene zedelijke besmettingen! Ik heb eens een moeder gezien, schreiende over haar gestorven kind, dat gestorven was aan eene ziekte, waaraan zij zelf onderhevig was. Het was voor mij een uitgedrukt beeld en eene gelijkenis. Ook heb ik godzalige ouders ontmoet, die met dankbaarheid en blijdschap blikten op het kind hunner liefde, als hij tehuis kwam met een prijs van school, of als hij voor de gemeente stond om Jezus Christus te belijden, in de frissche kracht van eene jeugdige toewijding, dan zag ik de spiegel der kindsheid terugwerpende de schoone weerkaatsing van ouderlijke vroomheid en deugd. Als wij getrouw zijn jegens de zielen onzer kinderen; als wij meer vuriglijk begeeren om hun rijk te zien in God, dan rijk in goud of effecten; als wij hun voorgaan in het leven des geloofs en der liefde, op zulk eene wijze dat zij voor hunzelven hun beeld daarin willen zien; als wij onze kinderen aan God toewijden, door onszelven toetewijden,—dan mogen wij verwachten ons te kunnen verblijden in de vroege bekeering van ons kroost tot Jezus, en in eenen nuttigen loopbaan van hun in de toekomst. En eindelijk, wanneer wij den hemel bereikt

zullen hebben, ook *daar* zal het gezien worden dat Jezus Christus "ons kind stelde in het midden" van ons.

"Zalig waar, bij 't hart eens kinds,
Liefde en oodmoed heerschten!
Vele laatsten *hier* zijn *ginds*
In Gods Hemel, de eersten!"

HET NEST VAN DEN AREND.

"Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijne jongen zweeft, zijne vleugelen uitbreidt, ze neemt en draagt op zijne vlerken; zoo leidde hem de Heere alleen."—Deut. 32: 11, 12.

HIER is een tekst voor een natuur onderzoeker en voor den Christen—voor den student die zich bekend maakt met het rijk der vogelen, en voor den student die de gangen der Voorzienigheid wil nagaan. Audubon kan hem plaatsen in zijn hoofdstuk over arenden; Spurgeon kan hem het thema maken voor een "morgen lezing" omtrent Gods liefde voor Zijn volk. En het is een belangrijk onderwerp voor den vogelkenner, alsmede voor het kind van God.

De tekst voor ons is eene korte en schoone gelijkenis. Om de volle waarde en beteekenis van den tekst te kunnen vatten, moeten wij eerstelijk letten op zijne woordelijke beteekenis, en dan op zijne zedelijke en geestelijke leeringen. De gelijkenis is van den arend—de koning van al de vederachtige stammen. Wat de majestieuze sequoia is onder de boomen, wat de prachtige cactus is

onder de bloemsoorten, wat de leeuw van Numidia is onder de wilde dieren, dat is den arend onder de vogelen des hemels. Natuurkundigen zeggen ons dat hij verbazend veel kracht heeft in zijne vleugelen. Hij bekommert zich niet om den storm—vliegt tegen den wind in—en naar onmetelijke hoogten—neemt lange reizen naar de zon, en nadat hij voor uren de lucht heeft doorkruist, keert hij terug tot zijn nest in de rots.

Dat nest—één el in het vierkant—is somtijds gemaakt van blokjes hout, en ingelegd met biezen en takjes. Niet beneden in het riet en gras, bouwt de arend; zelfs niet in de toppen der boomen—maar op de spitsen der bergen. Toen de profeet Obadja de hoogmoed van Edom bestraffen wilde, zeide hij: "Al verhieft gij u gelijk de arend, en al steldet gij uw nest tusschen de sterren, zoo zal ik u van daar nederstooten, spreekt de Heere." Boven in deze luchtwoning—verlaten en eenzaam, en ver van het rumoer en den rook van menschen woningen—kweekt de moeder arend hare jongen. Hoe sterk en geweldig de arend ook zijn moge, zoo heeft hij evenwel het instinct van een ouder. De jongen worden gevoed, en onderricht in het vliegen, zoolang dit noodig is. Hierop wijst onzen tekst.

Hoe aangenaam en gemakkelijk het nest moge zijn, hoe vast de jonge arenden zich aan hun huis mogen klemmen, hun nest wordt uiteengedaan. Zij zijn bevreesd om te vliegen, en zitten bedeesd

aan den kant van het nest, uitziende in de wijde luchtruimte, en beneden hun in de diepte. Zoo breidt hij zijne vleugelen over hen uit, en "neemt ze en draagt ze op zijne vlerken," als op een wagen van een luchtreiziger, en gaat naar de hoogte! Het is daarboven duizelig en gevaarlijk. Doch aan de breede, gespierde vlerken van den ouden arend houden zich de jongen vast, en hij transporteert hen in veiligheid. Dit is de eerste les. Eindelijk worden zij uitgeworpen om hunne eigene vleugelen te beproeven. In het eerst mogen zij heen en weer tuimelen, in de nabijheid fladderen, en vallen nu en dan tegen een klip of boom. Doch zij zijn leerende, en zonder practijk kunnen zij nooit vliegen. Zij moeten iets wagen, of anders moeten zij in hun nest sterven. Met elke proefneming winnen zij. Hunne vleugelen groeien in sterkte, en al voortgaande wordt het gemakkelijker voor hen om te vliegen. En spoedig kunnen zij vliegen gelijk de moeder arend, en overal zich bewegen.

I. Dit schilderij, waarop we eenige oogenblikken gestaard hebben, kan ons veel te leeren geven. Wij kunnen van deze redelooze onderwijzers vele dingen leeren, betreffende hunne scherpzinnigheid van instinct, ouderliefde en onversaagdheid. Wij kunnen deze gelijkenis toepassen—in de eerste plaats—tot het maatschappelijk en huiselijk leven waarmede velen onzer bekend zijn.

Een wijs en zorgdragend vader voedt zijne kin-

deren op rond de haardstede en het familie-altaar. De haardstede is aangenaam, en de ouderlijke woning is dierbaar. Evenwel, het nest geraakt vol en kan allen niet houden. Als de jongens en meisjes allen bij elkander bleven, als verteerders, en geen winstaanbrengers, dan zou het geheele huisgezin spoedig in verlegenheid komen en gebrek. Zoo is het dat de verstandige vader "het nest opwekt." De oudsten moeten het nest uit en leeren om hunzelven te helpen. Het verlaten van de ouderlijke woning, veroorzaakt een pijnlijke aandoening, en de gedachte zelfs om de wereld integaan, brengt eenigen schrik teweeg. Als de goede moeder—God zegene haar! de koffer inpakt van haar geliefden zoon, valt er menige traan op de kleederen der knaap. In menig kleedingstuk legt zij een nuttig voorwerp en iets ter gedachtenis; zaken waarover een moeder alleen hare gedachten in den regel laat gaan. Zij vraagt hem haar te gedenken, als zij hem gedenken zal nacht en dag in hare gebeden. "Mijn zoon, indien de zondaars u aanlokken, bewillig niet." De rechtgeaarde vader heeft ook zijne goede raadgevingen gereed—nooit zich te onttrekken van hard werk, en nimmer zijne lippen te bezoedelen met een vloek, of met den beker eens dronkaards. En zoo verlaat de jongen het oude landelijke nest—gedragen wordende op de vleugelen des gebeds en ouderlijke liefde. Hij moet nu zijne eigene vleugelen gebruiken, en leeren vliegen voor zichzelf. Met

krachtigen arm en scherpe zelfverloochening, en geduldigen arbeid, begint hij voorwaarts te gaan. Eerst ontmoet hij mislukkingen en enkele teleurstellingen, doch inplaats dat zij zijn moed benemen, vuren zij hem destemeer aan tot nieuwe ondernemingen en harden arbeid. Die machtige arm van God stuwt hem voorwaarts, totdat hij eindelijk voor zichzelf een nest bouwen kan in de nabijheid van anderen met een vrijen arendschen geest. Hij wordt een voorspoedig handelaar, een nuttig burger—en wanneer de opgezondene gebeden teruggekeerd zijn in bekeerende genade, dan wordt hij een ernstig volgeling van Christus. Want zoo waar als goed ploegen en goed planten, een goeden oogst bezorgen, in den regel, zoo waar ook zal een wijze en godvruchtige kweeking gezegende vruchten nalaten in de toekomst. Dit is den regel, en geene uitzondering nu en dan hiervan, kan hem krachteloos maken.

Wie uwer begeert dat uwe zonen en dochteren uwe harten zullen verblijden, moeten niet droomen dat zij tehuis kunnen blijven in luiheid of verzwakkend zelfbehagen. Naast de leer van Christus hun voortehouden, leer hun werken. "Hij die een kind geen vak leert, kweekt een kind voor den duivel," is een oude Joodsche spreuk, waardig om in beoefening gebracht te worden in onze hedendaagsche Amerikaansche huisgezinnen. Ziet te ontdekken juist waar uwe kinderen aanleg voor hebben, stel hun voor de hoogste en de heiligste

oogmerken, en geef hun te gevoelen dat het leven een pand is dat aan God, en het welvaren van anderen gewijd moet zijn. Dan roert het nest aan, en laat de jonge arenden vliegen! Zoo klom de herders jongen, Sanderson, tot professor in de sterrekunde aan de universiteit te Edinburg, en de wevers jongen, Livingston, tot de voortreffelijkste zendeling van onzen tijd. Zoo klom onzen geliefden Lincoln van zijne nederige hut tot die verhevene hoogte, waarin zijne hemelsch-beschikte zending lag: de Staten te vereenigen en de slaven te bevrijden. Het was Spurgeon die in eenvoudigheid leerde spreken in eene woning te Kelvedon, en die daarna een hoogen vlucht nam als de meest koninklijke arend van onze hedendaagsche evangelie-bediening.

II. Laat ons voortgaan nu tot een meer direct geestelijk gezicht van dit onderwerp. God handelt met Zijne kinderen als de arend handelt met zijne jongen. Hij ziet dat zijne jongen te vaak besluiten om in het nest te blijven. Zij bouwen aardsche nesten voor hunzelven; omringen hunzelven met verscheidene geriefelijkheden en voorwerpen van weelde, en gaan dan nederzitten om ze te genieten. Inplaats dat zij hunne genegenheden vestigen op de dingen die boven zijn, vestigen zij die op dingen die beneden zijn; inplaats van "rijk zoeken te worden *in* God," zijn zij zelfzuchtig tevreden met rijk te zijn *buiten* God. Vermeerderen de bezittingen, zoo vermeerdert ook de wereldsche am-

bitie; en ik zie niet dat genade altijd groeit in gelijke evenredigheid met een toenemend inkomen. De nieuwe omstandigheden en toestanden brengen nieuwe ideën van levenswijze, nieuwe uitgaven, en nieuwe zaken van weelde. De oude woning (bijvoorbeeld) moet vervangen worden door een huis, welker schoonheid de voorspoed van den eigenaar zal terugkaatsen. En in de versiering er van, wat hoofdbreken en welke beraadslagingen en eischen van tijd en gedachten en schatten gaan er mede gepaard! En wanneer de eerzuchtige plannen uitgevoerd zijn, en hoogmoed den laatsten steen aan zijnen tempel heeft gevoegd, dan komen de vleierijen en gelukwenschingen van vrienden aan, om den eigenaar een hoogen dunk van zichzelven te doen vormen. "Dit is nu genoeg," zei Broeder Plutus tot zichzelf op bevredigende wijze; "ik zal mijn gemak nemen. De handel floreert. Mijn vrouw en dochters verkrijgen de ingang van alle aangename kringen in de samenleving." Zoo nestelt hij. Allen nestelen zij in een meest weelderigen staat van geestelijken sluimer. Hunne vroomheid hebben zij in slaap gewiegd in dat prachtig nest. De toewijdingen en de godsdienstige plichten, die behoorden tot hunne nederige en betere dagen, zijn nu verdwenen.

Wel nu, als God komt om dat nest aantevallen met verpletterende onheilen en beroovingen, behoeft het u te verwonderen? Als een bankroet dat prachtig gebouw hun ontneemt, of als rampen die

afgoden vernietigen; als de Dood die kostbare trappen beklimt, en de doodskleur teekent op het een of het ander rooskleurig gelaat, verwondert gij er u over? God zag dat Zijne kinderen begonnen waren te nestelen en te wereldsch werden voor de gezondheid hunner ziel. Zoo roerde Hij dat nest aan van zelfbevrediging, en in zulk eenen weg dat zij het scherpelijk zouden gevoelen. Niet uit wraakzucht, echter, doet Hij het; niet uit wreedheid, maar uit liefde tot hunne zielen, en uit teedere jaloerschheid voor de eer van hun Christelijke naam en karakter. Wanneer eenig lid van de kudde van Christus zich verzwagert met wereldsche afgoden, en het hart aan hun wijdt, en hun aanbidt, en Christus rooft voor hun, dan mag hij of zij verwachten, dat de Heiland, die beroofd werd, die afgoden-aanbidding zal opbreken—al moeten er dan ook al scherpe kastijdingen voor gebruikt worden. Ach! hebben wij niet vaak zulke ontwaakte en verslagene zielen op zien staan uit hunnen geestelijken slaap, en weer op nieuw zien trachten hemelwaarts te vliegen? Hebben wij hen niet gezien—met vleugelen welke door lang stil liggen verzwakt waren—weer naar boven zien stijgen? Als de arend zijne jongen op zijne vlerken neemt en ze draagt, zoo heeft de geduldige liefde van God Zijne afgedwaalde en boetvaardige kinderen gedragen. Hij heeft hen gedragen op de sterke vleugelen van Zijne mededeelende genade. Hij heeft door Zijnen Heiligen Geest nieuwe begeerten naar

Hem verwekt, en hunne werkelooze toegenegenheden ontwaakt. Zij zijn teruggegaan naar hunne bijbels, en zijn op nieuw bedelaars geworden voor den troon. Naar het kruis zijn zij gegaan—in belijdenis en in tranen, en hebben de vergiffenis gezocht van Hem, die gewond was in het huis van Zijne vrienden. Verwaarloosde plichten hebben zij weer opgenomen, en oprechtelijk beleden: "Het is goed voor mij verdrukt te zijn geweest, want eer ik verdrukt werd, dwaalde ik." God handelt met hen als met zonen; en wat afgedwaald en ongehoorzaam kind is er die Hij niet kastijdde? "Hij verkwikt mijne ziel!" is de blijde uitroep van het geredde en teruggekeerde kind van God, als hij weer op nieuw genieten mag de zoete en volle vereeniging met zijn vergevend God.

III. Wanneer God iemand toelaat diep te nestelen in wereldsche bezittingen of zondige vermaken, ongestoord, zonder opgewekt en wakker geschud te worden, heeft er dan geen vreeselijk onheil plaats gehad? Kan een ontzettender vloek op zulk een persoon komen, dan om *aan zichzelf te worden overgelaten* door den Heiligen Geest? Zou niet dat "nest" van zelfzucht en moedwillige onverschilligheid jegens God, de voorlooper worden van Gods rechtvaardig oordeel en uitoefening Zijner straffen? Als de jonge arend een ellendig zwak schepsel in zijn nest zou blijven, en eindelijk zou sterven, als hij niet geleerd werd om te vliegen, hoe waar is het dan ook, dat eenige ziel die aan zichzelf wordt over-

gelaten in schuldige onverschilligheid en ongeloof, zich gereed maakt voor het eeuwig verderf. Het is goddelijke liefde, die de zondaar doet ontwaken en doet zien zijn schuld en gevaar. Liefde zendt de pijl van overtuiging in de ziel. Liefde drijft die pijl dieper en dieper. God heeft de zelfveroordeelde zoo lief, dat Hij niet slechts Zijn eenigen geliefden Zoon gaf voor hem tot in den dood, maar ook Zijn levendmakenden Geest heeft gezonden met de dringende bede: "Ontwaakt, gij die slaapt! bekeert u; bekeert u; want waarom wilt gij sterven?" God wekt hem op. Het evangelie komt tot hem met kracht, en ontneemt hem zijne zelfvoldoening—scheurt zijne eigengerechtigheid in stukken—openbaart hem zijne schuld en het goddelijk ongenoegen over zijne zonden—en roept hem tot bekeering en om zijn God te ontmoeten, die hij heeft beleedigd. Als de haakvormige klauw van den ouden arend het nest opwekt, en zijne jongen er uitwerpt, zoo ook wordt den zondaar door Gods Geest met den arm Zijner Waarheid ontdaan van zijn valsche zekerheid. Als met een speer—gevoelig en scherp als de bliksem—komt de Heilige Geest om den schuldigen zondaar te doen zien de ontzaglijkheid der zonde, en wijst hem op het kruis, de hemel boven hem, en de hel beneden hem! In zijne ooren weerklinkt de stem—"de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heer!" En het levensvuur dat nu ontstoken

is in zijne consciëntie, drijft den overtuigden overtreder naar het kruis van Golgotha. Dit heeft in ontelbare gevallen het middel geweest dat God gebruikt heeft om tienduizenden van Zijne kinderen te brengen tot het nieuwe leven hier, en het eeuwige leven hierna.

Zegt gij dat dit stroef is en onvriendelijk? Zegt gij dat de bedreigingen van Gods heilig Woord of de uitspraken van een getrouwen prediker tegen de zonde, ontaard en wreed zijn? Zekerlijk, neen. Zij openbaren de barmhartigheden Gods. Een zuiverend geneesmiddel kan zeer walglijk zijn, doch een wijs geneesheer biedt het aan ten beste voor zijnen zieken patiënt. Het was eene ontzettende zaak voor onze brave soldaten, om gebonden te worden op den tafel van den heelmeester, en om het mes voor hunne oogen te zien, waarmede het een of ander lichaamsdeel moest worden afgezet; doch het was beter een lid van het lichaam te moeten missen, dan het leven. Niemand wil gaarne uit eenen zoeten slaap in het nachtelijk uur opgewekt worden; evenwel, als gij de zwarte rook zaagt uitbreken uit het raam van uwen buurman, gij zoudt niet aarzelen in zijn huis te breken en te roepen: "Brand! *brand!* BRAND!" en om hem en zijn huisgezin door rook en vlammen wegteslepen. Het zou een duivelsche wreedheid zijn om dat huisnest niet te verstoren, waarin de vlammen knetterden. *De hand die hun deed ontwaken, was de hand die hen verloste.* Elke ziel die ooit den hemel zal

ingaan, zal gedrongen worden dezelfde erkentenis te moeten maken; de arm die ons wakker deed schudden in onze zonden, zal het onderwerp van onze dankbaarheid zijn in het rijk der heerlijkheid. Een der meest heldhaftige ontdekkers van het Noorden zegt ons, dat velen zijner mannen die het schip verlaten hadden, hun pad verloren te midden van voortdrijvende sneeuw en ijs, voor twee geheele weken. Toen zij gevonden werden, leefden zij nauwelijks meer. Wanneer zij over ijsvelden teruggesleept werden, gedurende den tijd van veertig uren, vroeg de sterkste hunner, "om te mogen nederliggen en te slapen." "Wij zijn niet koud," zeiden zij, "wij willen slechts ons ter rust begeven." Eén uur hun in zulk eenen toestand te laten, echter, zou den dood veroorzaakt hebben.

O, mijne broeders, is er geene overeenkomst hier tusschen dit tooneel en de toestand der Kerk, welker leden nederliggen en samen bevriezen in eene geestelijke gevoelloosheid? Terwijl hun ijver langzaam vermindert en uitdooft, wordt hun besef van veiligheid meer bemoedigend en behagelijk. Zij zijn tevreden met hunne prediking en hunne voorrechten—tevreden met zichzelven—en gerust om verlorengaande zielen over hun te laten struikelen in het verderf! Zij vragen slechts om vrede en het stil genot van hun welgevulden tafel.

Nu, in zulk een orthodoxe koelbak heeft God vaak Zijnen Heiligen Geest gezonden om hen optewekken en tot bekeering te leiden. Somtijds

heeft Hij dit gedaan door de stem van een onverschrokken dienstknecht, en somtijds door de stem van Gods Voorzienigheid. In het eerst konden de verstijfde leden maar langzaam voortgaan, en de stroeve lippen waren langzaam in het spreken. Doch de vuurdoop daalde neder—en de liefde van Jezus in sommige harten uitgestort, vuurde anderen aan, totdat de gezegende vlam van eene degelijke verlevendiging de geheele Kerk in beweging bracht! O, Gezegende Jezus! bron van alle licht en leven, stort uzelven uit in alle onze zielen als een vlam van vuur, beziel ons met nieuw leven, verwarm onze liefde tot een heiligen gloed, laat onze onheilige driften en lusten verteerd worden, en vul ons met de kracht uit de hoogte, en maak ons allen als brandende en schijnende lichten voor uw eigen eer en heerlijkheid!

IV. Eer ik eindig, laat mij nog eene practische waarheid in het midden brengen, getrokken uit een voorval van het leven der arenden. Het wordt gezegd dat een schaapherder eenmaal een arend waarnam, die van een hoogen berg in de lucht vloog. De bewegingen waren zonderling van den vogel, zeer spoedig; hij daalde naar beneden; spoedig werd de eene vleugel krachteloos en dan den anderen, en in weinige oogenblikken viel den adellijken vogel snellijk op den grond. De herder raapte de doode vogel op om de oorzaak te onderzoeken van zijne zonderlinge bewegingen en zijnen val. Hij ontdekte dat een kleine slang zichzelf

had verbonden onder de vleugelen van den vogel, en had zich een weg gebaand in zijn vleesch; en toen haar fenijn het hart had geraakt, viel de arme arend! Dit, ook, is eene gelijkenis—die maar al te vaak aan alle zijden bewaarheid is geworden. Wij hebben somtijds een persoon zien rijzen in belangrijke betrekkingen van invloed in de Kerk en in de samenleving. Doch aanstonds begon zijn gedrag achterdocht te verwekken, en dra alarm, en spoedig was hij nedergeworpen in het stof—een jammerlijk schouwspel voor spotters om op te schimpen, en voor liefde om over te weenen. Het oog van God zag wat wij niet verwacht hadden—hoe de een of de andere geheime zonde—de een of de andere afwijking van zuivere eerlijkheid, of de een of de andere voeding der vleeschelijke lusten, of het een of het ander verborgen kwaad tegen de consciëntie, of eenige andere doodelijke zonde, die men begaan had tegen den Heiligen Geest, haar weg gebaand had in het hart, en bracht den arend naar beneden! "Die meent te staan, ziet toe, dat hij niet valle." Alle zonde is bedriegelijk, vooral wanneer zij aan den Christen kleven. Moge God door Zijne genade u en mij helpen om ons in acht te nemen voor de *slang aan het hart!*

Nog eene zaak mogen wij niet voorbijgaan. Wanneer de arend zijn nest opwekt en zijne jongen er uit gebracht heeft, dan leert hij hun te *vliegen.* Van de lagere atmosfeer der aarde, draagt hij hen naar boven tot onmetelijke hoogten. Het is de

atmosfeer geschikt voor hem—waarvoor hij was geschapen. Musschen mogen vertoeven op de daken der huizen; het winterkoningtje moge vladderen te midden der struikgewassen, en uilen mogen schreeuwen ter middernacht in de wouden, doch arenden zijn kinderen der lucht en speelmakkers van den storm. Met stevige vleugelen rijzen zij boven de wolken, en vliegen in gezelschap met de zon.

"Die den Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen, zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden." God verlangt dat elke ziel die op Hem wacht, niet kruipen zal, of wroeten in het slijk van wereldschgezindheid, of bukken in jammerlijke slavernij voor menschen of duivels. Wanneer een ziel met Jezus vereenigd is geworden door geloof, die ziel zal vleugelen verkrijgen. Zoo iemand heeft zijn "burgerschap in de hemelen." Hij verkrijgt bemoediging van den Geest die in hem woont. Hij rijst boven de killige dampen van twijfel, verkrijgt een beter inzien in eeuwige dingen, en mag werkelijk hopen op zijne erfenis in den hemel. Hij verheft zich boven de onbeduidende kwellingen, die zooveel onrust baren voor de wereldling, en de lusten die de zinnelijke ziel beneden in het slijk sleuren. Zijn innerlijk leven is met Christus verborgen in God. Wat kan hem schaden, in zijn beste uren en heilige gemeenschap met Jezus?—Wat nadeel is de vrees van menschen voor hem, of den dorst naar goud, of nijpende ar-

moede, of de droefheid van verliezen, of de vrees van den naderenden dood? De arend bekommert zich niet, als hij zijne vleugelen baden kan in de stralen der zon—om de woelingen, den rook, de wolken, of zelfs niet om het weerlicht dat beneden hem speelt. Zijn gezelschap houdt hij met den Koning van den dag. Zoo ook gaat het met een ziel, die hemelwaarts zijne gangen richt; hij is vervuld met de blijdschap des Heiligen Geestes, en leeft in de nabijheid van God!

Hoe nader gij en ik tot God kom, hoe reiner zal onze geestelijke atmosfeer zijn, en destemeer degelijk, nederig en ernstig zullen wij onze plichten jegens onze medemenschen vervullen. Ook zullen wij den hemel niet verwachten voor onzen tijd. Wij zullen niet loszinnig in onze oogmerken zijn, of hooggevoelig worden, zelfs niet wanneer wij rijzen tot de volste gemeenschap met den goeden God. Zalig zijn de beproevingen, hoe scherp ook, welke ons terughouden van te nestelen in zelfzucht en traagheid! Zalig is de tuchtiging, hoe pijnlijk en ernstig zij ook moge zijn, want zij wekt ons op uit het nest en onderwijst ons te leven als zonen en dochteren des Allerhoogsten, en erfgenamen onzer onverwelkelijke kroon!

HET ALZIEND OOG.

MET menschelijk hart, zelfs in een onwedergeboren staat, erkent de alwetendheid van Jehova. Zonder de getuigenis der openbaring, hebben wij genoeg aan de verklaring van hare tegenstanders, om ons te overtuigen, dat wat zij willen ontkennen en bestrijden, nochtans wordt *geloofd*, in weerwil hunner pogingen. In menig uur van gevaar en onheil is deze verklaring, hoe ongaarne ook, afgelegd. De geheime verblijven van ongerechtigheid hebben er naar geluisterd; en de stervende ongeloovige heeft haar bevestigd. Zij is bekrachtigd door den dief, die siddert ter oorzaak van het geld, hetwelk hij gestolen heeft. En het is bevestigd door den moordenaar, in de verwijtingen van een geweten, welke hij niet onderdrukken kan.

Er was geen sterveling tegenwoordig die zijn moord kon waarnemen. Wellicht voerde hij zijne plannen uit in een dicht onafzienbaar bosch. Geen oor hoorde het gekerm van zijn slachtoffer—

en de dooden kunnen niets vertellen. Evenwel is er eene stem roepende tot hem van de aarde, die zegt dat *hij* gezien is! dat er een Alziend Oog is, die door de stille hemelen doordringt, en ook in de schuilhoeken van zijne bloedbevlekte ziel. Dit verontrust geweten volgt hem waar hij ook gaat. En de eenzaamheid blijft geen eenzaamheid voor hem! Zijne daden worden steeds waargenomen door het Oog dat alles ziet, zelfs de geheime zonden welke in het binnenste van het hart huisvesten. De geheele lucht is in beweging; en elk ritselend blaadje en geluid van den wind klinkt in zijn oor als zoovele komende voetstappen van wraakneming hem gezonden door een alwetend God.

Hierin ligt de kracht der *conscientie*. Zij berust op een besef van een Hooger Wezen, aan wien wij verantwoordelijk zijn, en die met al onze handelingen bekend is. Dit gevoel werkt gelijk een instinct. Het kan onmogelijk weggeredineerd worden. Misleiden tot stilheid laat zij zich niet. Onder haar invloed, wanneer zij terdege ontwaakt is, siddert het sterkste verstand; en somtijds wordt het verstand van zijn troon benomen. Nu en dan lezen wij van menschen, die geld hadden ontvreemd, dat zij terugkeerden tot de personen, met wien zij gehandeld hadden, om hun geld terug te geven. Het was niet uit vrees van *menschelijke* bespieding; want dat gevaar was reeds voorbijgegaan. Het was ter oorzaak van een verontrustend besef van *Almachtige ontdekking*—van de kwellin-

gen van een ontwaakt en onbevredigd geweten. In een onzer krankzinnige gestichten, was een man voor een langen tijd bewaard, die niets anders deed dan in zijn cel heen en weer loopen, en dan op zijne hielen te staan, en het woord "Brand!" te roepen. Hij had zijn tegenstander in een tweegevecht omgebracht, en was daarop krankzinnig geworden onder zelfverwijt veroorzaakt door den moord. Dat was de kracht der consciëntie! Waarom is het dat de verharde slaaf van ondeugd, wanneer hij aan den rand van het graf gebracht wordt, vaak bezocht wordt met de meest hartverscheurende gewetenswroegingen? Waarom zoekt hij het gezicht van het verledene te verbergen, dat met aanwinnende kracht op hem aankomt—en waarom verontrust hij zich wanneer hij hoort van een ontzaglijke toekomst? Het is de kracht des *gewetens*, hetwelk hem zegt dat al zijne zonden zijn waargenomen door het oog van Jehova, wiens bestaan hij vaak trachtte te loochenen met een tamelijk aanmatigenden moed! Doch zijn bleek gelaat en bevende lippen erkennen nu het diep bedrog en zeggen wat zijn leugenachtig hart lang gezocht had te verbergen, dat hij in een alziend God gelooft! Zijne verborgene zonden ziet hij alreeds terugkaatsen in den strengen blik van een vertoornd Rechter; en siddert bij de gedachte dat zijne zonden voor aller oog zullen openbaar worden.

Denk niet, o mensch, dat één zonde voor het oog

van God verborgen zal blijven. Wat is zonde? Is zij geen overtreding van de wet Gods—eene beleediging jegens Hem bedreven—en als Hij die zonde ziet, wat maakt het dan uit, hoe velen of hoe weinigen van mijne medestervelingen aanschouwers van deze handeling zijn? Verborgene zonden!

Vlei uzelven niet, mede-zondaar, dat uwe kamer een geheime plaats is—of dat voor God iets verborgen is. Het oog van God is ook daar. Dat oog dringt door in het diepst uwer ziel—en kent uwe halfgevormde plannen eer zij in uw hart opgekomen zijn. Zoodra gij die oneerlijk gewonnen dollar in uw kist opsloot, had God de diefstal gezien, en stempelde dien dollar met een teeken, ten einde uwe ziel steeds met onrust zou vervuld zijn!

Wanneer gij de waarheid verbergdet, zag het vlammend helder oog van God de leugen in hare afschuwelijkheid op den bodem van uw hart! Toen gij in uwe eenzaamheid een onachtzaam gebed mompeldet, om uw eigen geweten te bedriegen, werd deze spotternij door God waargenomen, want "valsche lippen zijn den Heere een gruwel!"

Jeremy Taylor heeft met waarheid gezegd—als wij altijd voor den aandacht hadden dat Jehova alles in de wereld ziet, ieders gedrag gadeslaat, alles hoort, en alle ongehoorzamen jegens Hem eeuwiglijk zal straffen, dan zouden er vele zonden rondom ons en in ons ophouden, en ons leven zou

meer gelijk zijn aan hen die steeds wandelen in het licht voor Zijn troon.

"Wel hem die 't gansch begrijpt, wat zeggen wil: '*te leven*,'
En zich niet laat bedriegen door een valschen schijn,
Die al zijn kracht gebruikt, die hem van God gegeven,
En niet zijn tijd verspilt in nutt'loos, doelloos '*Zijn!*'
Die zonder aarzeling, van d' avond tot den morgen,
Den strijd voortzetten wil en nimmermeer bezwijkt,
In 't vol besef dat slechts door moeite en door zorgen
Het Schoone en het Goede in 't leven wordt bereikt."

GEZEGENDE MEDICIJNEN.

VAN alle geneesheeren is God de wijste en beste. Hij verstaat volkomen de kwalen der ziel. Nooit zoekt Hij de "verkeerde flesch" uit, en nimmer geeft Hij één druppel te veel van verbeterende medicijnen. Mijn broeder, kunt gij uwen Hemelschen Vader niet vertrouwen? Zijt gij bevreesd dat Hij vergif in uwen beker van kastijding zal gieten? Tracht gij het geneesmiddel van u te doen verwijderen, hetwelk Hij voor u bereid heeft? "Den drinkbeker, dien mij de Vader gegeven heeft, zult gij dien niet drinken?"

God komt vaak tot een Zijner kinderen, en ziet dan, dat hij groote behoefte heeft aan geestelijke genezing. Hij is ziek geworden uit oorzaak van ingewilligde zonden, en het eten van verboden vrucht; of anders is hij geheel verzwakt in al zijne gaven en toegenegenheden. Wellicht dat deze zelfde Christen gewoon was te bidden om meer genade, meer sterkte of nederigheid of geduld of verzekering van hoop. God neemt hem op zijn eigen woord. De Christen vraagt om reiner gemaakt te worden, beter, sterker en om meer gelijk-

vormig aan Christus te zijn. En wat is het nu dat de Heer doet? Een bittere beker wordt hem toegezonden van teleurstellingen en rampspoeden. In plaats van beter wordt het al erger met hem. In plaats van zijn hoop en vreugde te zien vermeerderen, ontmoet hij teleurstelling, gelijk Jona met zijn wonderboom.

Dit is wellicht de wijze, mijn lezer, zooals God met u wil handelen. Een lijdensbeker van beproeving is u bevolen te ledigen. Doch het is *uws Vaders* beker: drink hem. Geloof in God, meent het niet juist deze zelfde zaak,—dat gij Hem wilt vertrouwen, al slaat Hij u? Wat is geloof anders dan de vaste en aangename verzekering, dat wanneer God in de werkplaats gaat van Zijne verborgene oogmerken, en u een lijdensbeker in de hand geeft, Hij dan ook juist weet wat Hij doet, en tevens ook wat voor de genezing van uwe ziel noodig is? Het kan bitter zijn, doch de ziekte is erger.

Ik roep u tot getuigen, dat deze geloovige zielen die Gods medicijnen van beproeving aangenomen hebben in den rechten geest, ondervonden hebben dat hunne gebeden verhoord zijn geworden *in* hunne tegenspoeden. Ziet! zelfs de gaven waarom zij baden—het geduld, de zachtmoedigheid, de hemels-gezindheid—waren in dien beker, dien beker der beproeving!—Was dezen beker niet geledigd geworden, dan zouden al de zoete begeerde zegeningen verloren zijn gegaan. Als God niet juist zoo

jegens hen gehandeld had, dan zou de geestelijke ziekte kwaadaardiger geworden zijn, en de ziel zou ter dood toe ziek geworden zijn. Wijst dan niet die tranen-drank van verdriet van de hand, welke uw Hemelschen Vader aan uwe bevende lippen drukt. De beker is omringd met dit dierbaar opschrift: "*Dien Ik liefheb, kastijd Ik; alle dingen zullen medewerken ten goede voor hen* die *Mij liefhebben.*" Zult gij weigeren hem te drinken?

O! welke zegeningen zijn verdrukkingen voor hen, die God *voor* die verdrukkingen kunnen danken! "O!" zeide een helder-geloovig jeugdig Christen, die gefolterd werd met een doodelijke en pijnlijke lichamelijke kwaal, "wanneer ik het meeste pijn heb in mijn lichaam, dan geniet ik de meeste vertroosting in mijne ziel. Toen Christus leed, had Hij niemand anders dan vijanden nabij Hem, en zij gaven Hem edik met gal gemengd te drinken. Als ik dorst, dan heb ik de Vriend bij mij, die meer aankleeft dan een broeder. De beker welke Hij mij geeft, zal ik dien niet drinken? Hoewel de inhoud bitter mag zijn, ik geloof evenwel dat liefde op den bodem des bekers ligt."

Er was eene schoone Christelijke philosophie gelegen in deze laatste gedachte van de jonge lijder,—dat er op den *bodem* des bekers de dierbare zegeningen lagen. Hij moest, daarom, de geheele bittere inhoud ledigen, ten einde die zegeningen te kunnen genieten. Zware beproevingen, derhalve, kunnen bevorderlijk zijn voor de schoonste Chris-

telijke deugden. Het anker des geloofs wordt nooit zoo ten volle getoetst dan in een orkaan. Geduld schijnt nooit zoo luisterrijk, als in een nacht van tegenspoed. Moed openbaart zich nooit zoo groot als op het slagveld.

Er is een geduld van hoop, een blijdschap te midden van verdrukking, en een besef van de dadelijke hulp van Jezus, die nooit door ons verkregen kan worden, wanneer wij in een toestand ons bevinden van uitwendigen voorspoed en weelde. Deze rijke deugden leggen op den *bodem* van den beker der beproeving. En God schat deze deugden van zulke onberekenbare waarde dat Hij juist zulke lijdensbekers ons geeft te ledigen, ten einde die deugden te voorschijn te brengen in hare schoonheden en krachten. Zoo kwam het geloof eenmaal heerlijk te voorschijn in Abraham, wanneer hij geroepen werd zijnen geliefden zoon opte-offeren. Zoo stelde de Heer het geduld van Job op hoogen prijs, dat Hij al zijne rijkdommen van hem liet wegnemen, en hem als de *rijkste ziel* op de gansche aarde liet blijven. Welk eene vermenging van zware beproevingen waren ook het deel eenmaal van den moedigen apostel! Evenwel, dienzelfden apostel erkent met dankbaarheid, dat "de beproeving des geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof en eer, en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus."

Laat het niet bevreemdend voor u zijn, mijn vriend, wanneer God een lijdensbeker voor u beschikt. Hij ziet dat gij hem noodig hebt. Teleurstellingen en verliezen, werpen geene zoetigheden in hunnen bekers: zij zijn bedoeld om bitter te zijn. Zoo zijn ook beste versterkende middelen bitter; evenwel zij verwekken honger, en bezielen het lichaamsstelsel met nieuw leven. Menigen beker gevuld met alsem, hebben de deugden eens Christens hechter gemaakt. Menig zwaar verlies werd bewezen een eeuwige winst te zijn. Verliezen zijn vaak volgeschonken bekers van tranen; doch hebben een medicijn geweest voor de ziel, meer genezend dan de zoetste "balsem" van Gilead. God mengt nooit een beproevingsbeker voor een Zijner kinderen, zonder een goedertieren oogmerk. Hij meent òf de ziekte der ziel te genezen, òf haar te redden van den eeuwigen dood. Den drinkbeker dien onzen Vader ons te drinken geeft, zullen wij dien niet drinken?

Laat ons allen behoedzaam zijn, hoe wij een beker voor onszelven begeeren, en beslissen om hem te hebben. Kinderen begeeren altijd suikergoed, eerder dan medicijnen, die op hunne beurt ziekte en gezondheid kunnen teweegbrengen. Somtijds laat de Heer ons onze eigene zelfzuchtige keus hebben. Hij liet 't rebelleerend Israël aan hun eigen lot over, wanneer zij zat waren geworden van het manna des hemels, en naar vleesch verlangden. Hij zondt hun het voedsel waarnaar zij verlangden,

en, terwijl het "vleesch nog tusschen hunne tanden was," werden zij bezocht met een zware plaag.

Zoo heeft ook menig Christen gehaakt naar datgene wat een plaag bewees te zijn voor zijne ziel. Ik heb Christenen gekend, die voor hunzelven een beker van groote wereldsche voorspoed begeerden; en *dien beker werd hun ten val!* Satans tooverij was in den beker. Zij werden er door bedwelmd, en werden door hoogmoed geprikkeld. Zij haakten naar groote winsten, werden verzot op nieuwmodische dwaasheden, werden baatzuchtig, en werden nalatig in hunne godsdienstige plichten. Voorspoed deed hun glijden van het rechte spoor. Duizenden in onze kerken zijn er door verwoest geworden. Ach! hadden allen hunner vroeger gezien, wat er in dien beker van wereldsche voorspoed was gemengd geweest, dan zouden zij wel hebben uitgeroepen: "O Vader! Ik smeek U, laat *dezen drinkbeker* van mij voorbijgaan!"

"Met fieren moed het leed te dragen,
En niet te jammeren in uw lot,
Bij 't droevig noodlot niet versagen,
Maar stil vertrouwen in uw God.
Het hoofd niet krachtloos nederbuigen,
Maar voorwaarts streven t' allen tijd:
Dát, Christen! zal van U getuigen,
Dat gij van echten Adel zijt!"

EEN CONTRAST.

EEN rechtszaal in een onzer groote steden is gevuld met een dichte massa toeschouwers. Aan alle zijden ziet men menschen, die op hun gelaat toonen, dat er iets ernstig zal plaats grijpen. De zaal is zoo stil als het graf. Een mensch is daar gebracht om rechterlijk onderzocht te worden, en zijn advokaat maakt zich juist gereed om zijne laatste verdediging voor hem uittespreken. Let op zijne voorzichtigheid in het herzien der afgelegde getuigenissen. Elk teeken van gevoel dat zich vertoont op het gelaat van hen die belast zijn de getuigen aantehooren, neemt hij waar met ernstige bezorgdheid. Ziet, wanneer hij nadert aan het einde van zijn pleitooi, hoe zijn hart trilt, hoe zijn gelaat kleurt, hoe zijn geheele lichaam schudt onder het gewicht van eenen brandenden ijver, te groot zelfs om uittespreken. *Is hij veel te ernstig?* Is hij te veel aangedaan, en al te hartstochtelijk? Let op die ongelukkige strafschuldige met zijne bevende lippen, en laat hem antwoorden! Let op die verbleekte vrouw en al die kinderen, allen wachtende in de grootste spanning wat het vonnis

zal zijn van een man en een vader! Vraag de man die naast u staat, en hij zal antwoorden: "Neen! hij *kan niet* te ernstig zijn, het leven van een medemensch is hier op 't spel; als hij minder bezorgdheid zou openbaren, dan zou hij niet alleen tekortkomen in getrouwheid aan zijn beroep, maar zelfs menschelijk gevoel missen."

Wanneer de volgende Sabbat daar is, dan zult gij diezelfde omstander ontmoeten in het huis van God. Rondom u eene groote schaar van reizigers naar de eeuwigheid. Sommigen hunner zijn onkundig. Sommigen hunner zorgeloos en onverschillig. Velen hunner zijn vijanden van God, het scherp zwaard van den toorn des Almachtigen reeds over hen hangende. Terwijl de dienstknecht van Christus zijn oog laat gaan over zijn gehoor, ziet hij velen die geheel "zonder hoop" zijn, en zou de dood hun onverwachts overvallen, dan weet hij dat zij in eeuwige duisternis zouden moeten verzinken, waar de worm niet sterft. Sommigen van deze hoorders kunnen *morgen* zelfs wel in hun doodsgewaad gehuld zijn, en hunne zielen aangeland zijn in een andere wereld!

De kruisgezant verkondigt het Woord van God met ernst en onder tranen, doordrongen zijnde van de verantwoordelijkheid die op hem rust. Elk woord van aandrang dat getrokken kan worden uit het donderend Sinaï of het donkere Golgotha, een open hemel of uit den afgrond der hel, wordt met belangstelling voorgesteld door een ziel die zielen

liefheeft. En wanneer nu de boodschap van liefde verkondigd is geworden, en de dienstknecht van Christus tot zijn eenzaam vertrek teruggekeerd is, om te klagen dat hij de zaak van zijn Meester niet ernstiglijk genoeg bepleit heeft, waar is dan zijn gehoor? Hoe velen hebben zijne boodschap gehoord? Hoe velen hebben er acht op gegeven? Hoe velen hebben haar medegebracht naar hunne woning? Het zou wel vreemd zijn als sommigen er niet mede gespot hadden, en verachtelijk de boodschap des heils begroet hadden als dweeperij. De hedendaagsche Festus, die de welsprekenden advokaat toejuicht in de rechtszaal, verklaart deze man als iemand die "raast;" en zelfs menig gevoelloos belijder dacht dat de goede prediker meer of min "waanzinnig" was, vanwege den gloed zijner aandoeningen.

Indien zulke pijnlijke contrasten de zielen van Gods dienaren hier in droefheid storten, en zij welhaast aan de grenzen van wanhoop komen, hoe moeten zij dan beschouwd worden door hen in de andere wereld! Hoe zich vertoonen aan een heilige in den hemel, of aan een verloren ziel in de wereld van wee!

BLUSCHT DEN GEEST NIET UIT.

WANNEER eenige reizigers in het verre Noorden, zich zouden bevinden in de nabijheid van een berg of aardhoogte tegen den nacht, nadat zij een gevaarlijken tocht door een fellen sneeuwstorm hadden afgelegd, hoe zorgvuldig zouden zij dan de enkele lucifer of brandend voorwerp behandelen, dat hun voor sterven zou bevrijden. Alles hing af van die eene lucifer. Ziet hoe zij op hunne hoede zijn, om de eerste flauwe teekenen van vuur te beschermen voor den wind. "Wees voorzichtig, *voorzichtig*," roept de bezorgde leider, met ingehouden adem, terwijl hij de vonk ziet ontwikkelen tot een kleine vlam, en de vlam langzaam opkruipt tegen een droog stuk hout, en het opeengestapelde drijfhout in vlam zet. Zelfmoord zou het zijn, wanneer die vlam werd uitgebluscht. De vlam aantewakkeren is het eerste instinct van zelfbehoud. En wanneer de vuurvonken aangewakkerd zijn tot eene knetterende vlam, verlichtende berg en ijs, en de bontgekleede mannen met eene roode kleur op hun aangezicht, dan danken zij allen hun God dat geen onvoorzichtige hand het

vuur had uitgebluscht, en zoo hun leven was gespaard gebleven.

Dit tooneel verduidelijkt de woorden van Paulus: "Bluscht den Geest niet uit." Het is alsof hij tot den zondaar zegt, *bluscht het vuur niet uit* dat Gods Geest in uw hart heeft aangestoken. Het zinnebeeld vereischt ernstig onderzoek. Hoe dat we hem ook beschouwen, wij zullen hem vol wenken en vermaningen vinden. Waarom worden onderzoekende zielen vermaand om den "Geest niet uitteblusschen?"

I. Omdat de Heilige Geest de *verlichter* is der ziel. Bluscht het licht niet uit, is des apostels teedere waarschuwing. Het hart eens zondaars is van nature in duisternis gehuld. Als afwezigheid van licht duisternis veroorzaakt, zoo ook de afwezigheid van geestelijke kennis veroorzaakt onkunde, en gemis van godzaligheid veroorzaakt verdorvenheid. De duisternis van het hart kan alleen verlicht worden door de werking van Gods Geest. Daartoe heeft de Vader Hem gezonden, en om 's Heeren volk te leiden in alle waarheid. Het is Zijn werk om de zondigheid van het hart te openbaren. Het is Zijn werk om den zondaar zijne zonden, die hem lichtelijk omringen, te doen zien, en om het zondige der zonde hem te doen kennen. Het is ook Zijn werk om den weg der zaligheid te openbaren. Als de reiziger in het Alpen gebergte in den nacht eene lantaarn noodig heeft, om zijn weg te vinden naar zijne herberg,

zoo ook behoeft de onderzoeker naar zaligheid de goddelijke Verlichter om zijne bevende voetstappen te leiden tot Golgotha. *Bluscht het licht niet uit.*

II. De Geest heeft overeenkomst met vuur, in de tweede plaats, omdat Hij het versteende hart doet *versmelten.* Een "steenen hart" is de beschrijving des bijbels van een verhard zondaar. Er is geen levendig berouw, geen teederheid, geen goddelijke liefde in zulk een hart. Het moet zacht gemaakt worden. Gaat naar een groote ijzergieterij, en ziet het extra-ordinair proces, waardoor het vuur het stevig metaal overwint, totdat het toelaat om gegoten te worden, of gestampt, of gerold in vormen door den werkman daartoe bestemd. Dit is een type van Gods zedelijke metaal-gieterij (als gezien tijdens eene verlevendiging), waar een verstokt hart eerst zacht gemaakt wordt, zoodat hij de waarheid leert aannemen; dan om over de zonde te weenen; dan om buigzaam en om smeedbaar te zijn; dan zoo buigzaam te zijn om "vernieuwd" te kunnen worden in eene gestalte waarin de Heere Jezus Christus een welgevallen kan nemen. Dit smeltend proces wordt door den Heiligen Geest gewrocht. Juist wat het vuur verricht in de gieterij, verricht de Oneindige Geest van liefde in eene overtuigde ziel. En omdat de Heilige Geest alleen u tot boetvaardigheid kan leiden, alleen uwe hardnekkigheid kan ten onder brengen, en u tot gehoorzaamheid kan bewegen jegens God, en Hij alleen uw harde, ondankbare wanstaltigheid veran-

deren kan in de "heerlijkheid des heiligdoms," bidden wij u, ontwaakte vriend, *bluscht het vuur niet uit.*

III. Het derde ambt van den Geest is dat van een louteraar. Hebt gij ooit het *smeltend* proces waargenomen, waardoor het schuim verbrand wordt en het zuivere metaal gemaakt wordt te vloeien in de klei ontvanger? Dan hebt gij een duidelijke opheldering gezien van des Geestes werk in heiligmaking! Het schuim verwijdert zich al meer en meer! Onder de gezegende handeling van goddelijke liefde verlaat men het kwade! Ziet hoe de deugden glinsteren in helderheid! Hoe het zuiver goud blinkt! O, gij die verlangt naar een beter leven, naar overwinning over inwonende zonden, naar het inkomen van heiligheid, als gij uwe zielen liefhebt, *bluscht den Geest niet uit.*

IV. Slechts letten we nog op eene werking van Gods Geest; het is de verwarmende, ziel-voortstuwende kracht. Ieders hart is meer of min verstijfd geworden door zelfzucht—meer of min traag geworden in betrekking tot de eischen van hemelsche liefdadigheid. Wat nu verricht wordt in de machine-kamer van een oceaan-stoomschip wanneer eene vlam is aangebracht onder een doode massa steenkool in het fornuis, wordt verricht in het koude, zelfzuchtige hart van een mensch, wanneer de Geest van God nieuwe ingevingen van liefde tot Christus er in brengt. De massa geraakt in brand; de ziel begint te leven; de geheele mensch wordt in

beweging gezet; en zoolang als het vuur van heilige liefde blijft branden in de diepten der ziel, zoolang zullen menschen zien de gestadigen, triumfeerenden tocht van een leven van verlichtenden ernst en een Christus-gelijkenden philanthropie. Dit was het vuur van den hemel dat neerdaalde op het Pinksterfeest. Het was de kracht der jeugdige Kerk, die haar voortstuwde tot de geestelijke overwinning der wereld. Zulk eene voortstuwende kracht hebben ook wij nu noodig, die Gods Geest alleen kan verwekken.

Ziet gij niet, mijn vriend, die nog onbekeerd zijt, hoe dat uw hooger leven afhankelijk is van den invloed des Geestes? Gij hebt reeds Zijne kracht gevoeld. In al uwe gewetens-wroegingen over uwe verloren gaande uren van zelfzucht en zonde—in al uw streven naar een beter leven—hebt gij die kracht gevoeld. Hij was het die u onder de ernstige prediking in Gods Huis deed beven als een riet tijdens eenen sterken wind. Hij ontstelde u op dat ziekbed, toen de eeuwigheid nabij kwam, en u in het aangezicht staarde. Hij versmolt uw hart onder de pleitende roepstem en het hartroerend gebed van dien getrouwen vriend, die uwe zaligheid begeerde. Hij kwam met uw liefhebbenden leeraar in uwe woning, en vermaande u te vlieden van den toekomenden toorn. Hij sprak tot u bij de opene groeve, waarin uwe dierbaren waren nedergelegd, en smeekte u dat gij u zoudt bereiden om uwen God te ontmoeten. Hij

heeft u gewaarschuwd; Hij is voor u geweest een leermeester, een vertrooster, een reiniger, een heiligmaker uwer ziel. Durft gij Hem bedroeven? O, terwijl gij uwe tegenwoordige vrede, en uw hoop op toekomstige zaligheid hoog schat—terwijl gij leven begeert, en blijdschap, en eeuwige heerlijkheid, en terwijl gij de angsten der hel wilt vlieden, en de zegeningen des hemels wilt verzekeren—zoo smeeken wij u: *Bluscht den Geest niet uit!*

DE DIENST DER LIEFDE.

MET voortreffelijke van zulk een dienst wordt ons voor oogen gesteld in Gen. 29: 20. "Jacob diende zeven jaren om Rachel; *en die waren in zijne oogen als eenige dagen, omdat hij haar liefhad.*"

Het schilderij voor ons is van eene Syrische vallei, met kudden schapen en rundvee verspreid over de groene weiden en langs de bergen. Een jong Hebreeuwsch herder is steeds wakende over het vee. Vrees heeft hem zijns vaders huis doen verlaten tot over den statigen Eufraat. Liefde echter heeft hem ook derwaarts getrokken. Hij was hier niet slechts gekomen om den haat van zijnen broeder te ontvluchten, maar ook om de liefde te winnen van de schoone dochter van Laban. Hij heeft eene onderhandeling aangegaan met Laban om voor den tijd van zeven jaren, zijne kudden te hoeden; en zijn loon zal zijn—*een vrouw.* Terwijl hij de kudden bewaakt onder het lommer der palmboomen, gaan zijne gedachten over haar, die ook gedurig nadert bij de bron, en beloont hem met een blik op haar gelaat. Aan den avond, wan-

neer de maagden het graan malen, dan is het haar stem—zingende bij den gerst molen—die de vermoeienissen van den heeten dag verzoet, en hem met genot ter ruste doet gaan. En zoo lezen wij dat de zeven jaren schenen voor hem slechts enkele dagen te zijn, vanwege de *liefde* tot haar. Ter oorzaak hiervan werden zijne lasten licht, werd hij vertroost in al zijn verdriet, en werd hij onophoudelijk aangevuurd tot arbeid en geduld. Liefde kon het zwaarste ondernemen. Hij leefde er voor.

Hebben we hier geen beginsel dat waardig is om door alle Christenen te worden overdacht? Het beginsel is dit—de dienst van God is alleen aangenaam, is alleen degelijk, en is alleen nuttig, wanneer hij een *arbeid der liefde* is. Ons hart moet in onzen godsdienst zijn, en onzen godsdienst in ons hart, anders is hij de meest vermoeiende bezigheid, en de meest onverdragelijke huichelarij. Hier hebben wij de eenvoudige reden waarom de plichten van het Christendom zoo lastig zijn voor menig lid der Kerk. Hun hart is er niet in. Het is alles arbeid en plichtwerk. Hij trekt er aan als een galeislaaf aan den riem. Zijn bijbel is alteveel gesloten. Hij gaat naar zijn binnenkamer als een kluizenaar kloutert naar zijn hol in den berg. De kerkbel roept hem tot het heiligdom, evenwel geen antwoord komt terug van zijne ondankbare ziel: "Komt, laat ons aanbidden." Hij hongert noch dorst naar het Woord des Levens.

Mijn broeder! er is maar een weg om een geluk-

kig, degelijk, werkzaam Christen te worden. Hetzij gij een herder zijt, die over de kudde der Kerk waakt, of een Sabbatschool-onderwijzer, die de kleine kudde van uw klas verzorgt, of een ouder die voor de kinderen zorg draagt tehuis, of een philanthroop, die tracht de verdrukten recht te doen, en de belangen te behartigen der onkundigen, der misdadigers en die verwaarloosd zijn, dan moet gij leeren om met *geheel het hart* te arbeiden. Een mensch die oprechtelijk den Heere Jezus liefheeft, zal gaarne voor Hem arbeiden. Hij zal inspanning welkom heeten. Elke last zal hij met blijdschap willen dragen. Hij is niet alleen een slaaf, maar ook een vrijgelatene van Christus. En deze vrijheid maakt hem ijverig. Wilt gij dan een gelukkig Christen zijn? Laat het hart vol zijn van Jezus. Wilt gij bewaard worden voor geestelijke achteruitgang? "Bewaart uzelven in de liefde Gods."

Wij herhalen, als gij met vreugde wilt arbeiden in den wijngaard van Christus, dan moet gij uwen Verlosser liefhebben. Hebt gij Hem lief, doch slechts een weinig? Veracht dan den dag der kleine dingen niet. Gij hebt een goed begin gemaakt. Mogelijk is het dat de liefde van Jacob tot Rachel slechts gering was bij de eerste ontmoeting van haar bij de bron te Haran. Doch zijne toegenegenheid tot haar nam toe in liefde onuitbluschbaar. En zoo was het dan ook dat zijne smart groot was, toen hij haar na ernstig lijden nabij

Bethlehem moest begraven. Zoo mag ook uwe liefde tot Jezus groeien, totdat zij geheel uwe ziel beheerscht—totdat zij uwe lusten overwint, en uw vervloekt eigen *ik* onderdrukt—groeit totdat gij de gezegenden dienst van den Meester *geniet*—totdat er niets op aarde is dat gij nevens Hem zoudt begeeren—totdat gij uitroepen kunt met den overwinnenden apostel: "Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomende dingen, noch hoogte, noch diepte, noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de *liefde Gods*, *welke is in Christus Jezus*, *onzen Heere!*"

15 3402

LIBRARY OF CONGRESS
0 019 971 900 2